C:\Users\Plazma\Desktop\307\Gardner - Tajemství nevlastní dcery.pdb

PDB Name: Gardner - Tajemství nevlastní d
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tajemství nevlastní dcery

Erle Stanley Gardner

James Davis byl americký Indián.
Žil s přírodou v takovém souladu, jaký většina obyvatelů dnešních moderních měst nedokáže pochopit. Oblékal se občas do staršího oděvu, šel k řece a na jejím břehu celé hodiny vysedával, hleděl na vířící vodu a naslouchal větru ve stromech.
Tak žil v souladu s nekonečnem a obnovoval svou duchovní odvahu. Jako kdyby zde naslouchal hlasu přírody.
James Davis se stal členem advokátní komory státu Kalifornia a později byl zvolen za okresního návladního okresu Siskiyou. Občané okresu ho měli rádi a vážili si ho.
Pak jedné noci roku 1963 byli zabití dva známí policisté, když se snažili zatknout dva muže, kteří se předtím poprali se dvěma jinými muži. Jeden ze stěžejních svědků byl v průběhu zatýkání zastřelen. Druhý zůstal naživu.
Vypovídal před policií a potom před Jamesem Davisem. Podle Davisova mínění jeho výpověď nestačila k obžalobě z vraždy.
Krátký čas nato onen muž vyprávěl svůj příběh znovu.
Nejde mi zde o to, nakolik byla jeho výpověď pravdivá. Jde mi o Davisův duševní postoj a jeho mravní odvahu.
Davis prohlásil, že z první verze svědkovy výpovědi vyplývalo, že oba střílející muži jednali y sebeobraně. (Policisté vzali stěžejní svědky k tábořišti, kde oba obvinění tvrdě spali. Je prokázáno, že ve chvíli, když na ně policisté vyrazili, jeden ze svědků vykřikl: "Napalte to do těchhle čubčích synů!" Obvinění, probuzeni těmito slovy ze zdravého spánku, se pustili do boje. To však je podružné. Důkazy mě u tohoto případu nezajímají, ale to, jak na případ hleděl okresní návladní a jak se zachoval.
Odmítl podat žalobu.
Vzhledem k veřejnému mínění byla to politická sebevražda. Věděl to, ale zůstal neoblomný a docela sám se postavil proti rozbouřené hladině veřejného mínění.
Noviny otiskovaly sžíravé úvodníky. Urychleně byl jmenován zvláštní žalobce, který případ předložil porotě, a ta oba obžalované odsoudila k smrti. (Po dvou letech strávených v cele smrti byl trest oběma odsouzencům změněn na doživotní žalář.)
Lidé, kteří Jamese Davise politicky podporovali, nyní odpadávali jeden za druhým jako listí na podzim se stromů.
Davis prohlásil veřejně toto:
"Je povinností okresního návladního, aby se řídil vlastním rozborem věrohodnosti nebo nevěrohodnosti výpovědi podle svého vnitřního přesvědčení. Má za úkol vypátrat pravdu, neustále vystavenou nebezpečí lidského omylu, a tou pravdou se řídit tak, jak ji vidí, bez ohledu na to, kam směřuje. Jako státní zástupce lidu musí bedlivě a rozvážně hájit ústavní práva občanů. Musí zvažovat situaci ve světle skutečné spravedlnosti, ať už byl zabit kdokoli, ať'si dav sebevíce povykuje. Nedokáže-li se okresní návladní postavit proti očividné nespravedlnosti, i kdyby ve svém přesvědčení byl naprosto osamocen, pak není hoden vykonávat své povolání. Při nástupu do funkce skládá přísahu, že bude zachovávat ústavu této země, tohoto státu a souhlasně s tím i všechny zákony. Jakýkoli jiný postoj jej staví do pozice člověka, jenž zrazuje úkol jemu svěřený."
Krátce nato přestal být Davis veřejným činitelem a zanedlouho poté zemřel.
Asi o patnáct let později mi byla propůjčena výsada být jedním z členů komise, vyšetřující fakta podivné bitky, která skončila smrtí tří mužů. Především jako výsledek našeho šetření se veřejné mínění změnilo. Oba odsouzení byli podmínečně propuštěni.
Stále mi však nejde z mysli onen statečný okresní návladní, který se postavil osamocen proti řvoucímu davu a díval se na to, jak se jeho politická kariéra hroutí.
Žil v městečku, kde se den co den setkával s nepřátelstvím lidí, kteří kdysi dychtili stát se jeho přáteli.
Byl to hrozný úděl. Mohl se odstěhovat, on ale zůstal tam, kde byl, a neutekl z boje.
Zemřel, ale zemřel, aniž zradil své zásady. Nevěděl, že mnoho let po jeho smrti přijdou cizí lidé, případ znovu prošetří a doporučí totéž co on.
Jamesovi Davisovi by na tom stejně nezáleželo.
Hlas přírody v zurčící vodě, v šelestu větru mezi stromy dal tomu muži mravní sílu, jakou má málokdo. V chrámu přírody

se klaněl svému Stvořiteli a naučil se, co je třeba k tomu být člověkem.
Proto tuto knihu věnuji památce bývalého okresního návladního okresu Siskiyou ve státě Kalifornie - JAMESU DAVISOVI.
Erle Stanley Gardner

1

Přibližně kolem tři čtvrti na jedenáct Della Streetová začala nervózně koukat na hodinky.
Perry Mason přestal diktovat a usmál se na ni.
"Dello, jste nervózní jako kočka."
"Nemohu za to," řekla. "Když pomyslím, že pan Bancroft telefonoval o schůzku v nejbližším možném termínu - a jak zněl jeho hlas v telefonu!"
"A vy jste mu řekla, že může přijít v jedenáct, jestliže se do té doby sem dostane," řekl Mason.
Kývla.
"Řekl, že překročí dovolenou rychlost, aby přišel včas, pokud to je v lidských silách."
"Pak," řekl Mason, "Harlow Bissinger Bancroft zde v jedenáct hodin bude. Jeho čas je drahý. Počítá každou svou minutu a tímto způsobem také plánuje vyřizování svých obchodních záležitostí."
"Co může pohledávat u advokáta, který se specializoval na obhajobu ve věcech trestních?" zeptala se Della. "Dobrá nebesa, v komerčních adresářích se o něm píše, že má víc obchodních společností, než má pes blech. Zaměstnává celou kupu advokátů, kteří nedělají nic jiného, než se starají o jeho obchodní záležitosti. Slyšela jsem, že v samotném daňovém oddělení má sedm právníků."
Mason se koukl na hodinky.
"Počkejte jedenáct minut a dovíte se oč mu jde. Já - "
Přerušilo ho zazvonění telefonu.
Della Streetová zvedla sluchátko a řekla telefonistce: "Ano, Gertie . . . Okamžik," zakryla dlani mikrofon a řekla Masonovi: "Pan Bancroft je v kanceláři, říká, že se mu podařilo přijet o chvilku dříve, že počká do jedenácti, jestli ho nemůžeme přijmout dříve, ale že čas hraje důležitou roli."
Mason řekl: "Je to zřejmě důležitější, než jsem myslel. Uveďte ho dovnitř, Dello."
Della Streetová hbitě zaklapla těsnopisný blok, vyskočila a spěchala do předpokoje. O chvilku později se vracela s asi pětapadesátiletým mužem, jehož krátce přistřižený knírek podtrhoval rozhodnost jeho úst. Měl ocelově šedé oči a choval se jako člověk zvyklý poroučet.
"Pan Bancroft." řekl Mason, když se zvedl a podal mu ruku.
"Pan Mason," řekl Bancroft. "Dobré jitro - a děkuji vám, že jste mě tak bezodkladně přijal."
Otočil se a pohlédl na Dellu Streetovou.
"Della Streetová je má osobní sekretářka," vysvětloval Mason. "Jsem rád, když je přítomná u všech mých rozhovorů a dělá si poznámky."
"Jde o velmi důvěrnou záležitost," řekl Bancroft.
"Je velice kvalifikovaná a navyklá tomu, aby si důvěrná sdělení nechávala pro sebe," řekl Mason. "Ví všechno o každém mém případu."
Bancroft usedl. Sebevědomý a rozhodný výraz mu pojednou vyprchal z tváře.
Zdálo se, jako by se celý seschl.
"Pane Masone, jsem na konci sil. Všechno, pro co jsem v životě pracoval, všechno, co jsem vytvořil, se nyní hroutí jako domeček z karet."
"No tak, přece to nebude tak vážné," odpověděl Mason.
"Je to tak."
"Co kdybyste mi pověděl, co vás trápí," řekl Mason, "a uvidíme, co se s tím dá dělat."
Téměř tklivě mu Bancroft nastavil ruce.
"Vidíte je?" zeptal se.
Mason přikývl.
"Všechno v životě jsem si vybudoval těma dvěma rukama," řekl Bancrofft. "Jimi jsem si vydělával na živobytí. Pracoval jsem jako námezdní dělník. Bojoval jsem a zápasil, abych se dostal dopředu. Zadlužil jsem se tak, že jsem myslel, že už nenajdu cestu jak splatit dluhy a dosáhnout finanční rovnováhy. Pevně sem se držel, když se zdálo, že celá moje obchodní říše se řítí. Čelil jsem protivenství a postavil se proti nepřátelům bez sebemenšího trumfu v rukou - jedině se schopností přimět je k povolnosti svou neochvějnou vůlí. Riskoval jsem, neboť jsem nakupoval tehdy, když ostatní v panice prodávali, a nyní se tyto ruce staly mou zkázou."
"Proč?" zeptal se Mason.
"Kvůli konečkům prstů," řekl Bancroft.
"Pokračujte," řekl mu Mason a přivřel oči.
"Jsem takzvaný muž, který se vypracoval k svému postavení vlastní prací," řekl Bancroft. "Utekl jsem z domova, když přestal být domovem, který by mě lákal. Zapletl jsem se s různými dosti divokými známostmi a naučil se spoustě věcí, které bych neměl znát. Naučil jsem se zapojovat zapalování nakrátko, naučil jsem se jak si vydělávat na živobytí v temných uličkách, abych tak řekl, krádežemi poklic z kol, rezervních pneumatik a automobilů.
Nakonec jsem byl dopaden a dopraven do věznice, což podle všeho byla nejlepší věc, která se mi mohla přihodit. Když jsem přišel do trestnice, vůči společnosti jsem cítil nenávist. Myslel jsem si, že mě chytili pouze proto, že jsem nebyl

dost opatrný, a rozhodl jsem se, že až vyjdu ven, budu pokračovat ve své nezákonné činnosti. Budu ale prohnanější a nedám se znovu chytit.
Vězeňský kaplan se začal o mne zajímat. Neříkám, že učinil ze mne nábožného člověka, protože není pravda. Ale vnukl mi prostě víru v sebe a svého bližního a v božský plán vesmíru.
Zdůraznil, že život je tuze složitý, než aby mohl být dílem náhody, že jistě existuje celková koncepce, která by život, takový jaký ho známe, mohla vysvětlit, že se opeřenci vylíhnou z vejce, pak jim naroste peří a oni se postaví na okraj hnízda v touze vzlétnout v důsledku toho, co my nazýváme instinktem; že tento instinkt je pouze božský záměr a prostředek, kterým se tvůrce dorozumívá se živými tvory. Požádal mě, abych se poradil se svými instinkty, nikoli se sobeckými sklony, a vešel v soulad s vesmírem. Vyzval mne, abych se v nočním osamění poddal vznešenému srdci vesmíru."
"A vy jste to učinil?" zeptal se Mason.
"Já to učinil, protože on mi řekl, že se to bojím učinit. Chtěl jsem mu ukázat, že se nebojím. Chtěl jsem dokázat, že se mýlí."
"A mýlil se?"
"Něco se mne zmocnilo - nevím, co to bylo. Pocit jakéhosi uvědomění, touha něco ze sebe udělat. Začal jsem číst, studovat a přemýšlet."
Mason na něho zvědavě pohlédl.
"Hodně jste cestoval, pane Bancrofte. Jak to máte s cestovním pasem?"
"Naštěstí," řekl Bancroft, "nyní mi ještě zůstalo tolik rodinné cti, že jsem své pravé jméno zatajil. Jméno, které jsem měl ve vězení a nesl předtím za onoho údobí nevázaného života, není jméno, jež jsem dostal ke křtu. Podařilo se mi uchovat si své inkognito."
"Ale vaše otisky prstů?" zeptal se Mason.
"V tom je ten háček," řekl Bancroft. "Budou-li mi odebrány otisky prstů, a zašlou se do kartotéky FBI, bude známo za několik minut, že Harlow Bissinger Bancroft, význačný filantrop a finančník, je zločincem, který si odseděl čtrnáct měsíců v trestnici."
"Dobrá," řekl Mason. "Zřejmě někdo odkryl tajemství vaší minulosti."
Bancroft přikývl.
"A vyhrožuje odhalením?" zeptal se Mason. "Požaduje výkupné?"
Místo odpovědi vytáhl Bancroft z kapsy list papíru a podal jej Masonovi.
Na papíře byly strojem napsány tyto řádky:
Sežeňte patnáct set dolarů v deseti a dvacetidolarových bankovkách. Dáte je s deseti stříbrnými dolary do červené plechovky od kávy. Pevně utáhněte víčko a čekejte na telefonické zavolání kam a kdy plechovku dát.
Tento list přidejte k bankovkám, abychom věděli, že se nás policie nepokusí vypátrat podle strojových typů. Když do písmene dodržíte instrukce, nemáte se čeho obávat. Jinak se rodina dozví, čí otisky prstů v archívu jsou a kde jsou.
Mason si pečlivě prohlížel papír.
"A to vám došlo poštou?"
"Ne mně, ale Roseně Andrewsové, mé nevlastní dceři," řekl Bancroft.
Mason pozvedl tázavě obočí.
"Oženil jsem se před sedmi lety," řekl Bancroft.
"Moje manželka byla vdova a měla tehdy šestnáctiletou dceru Rosenu. Dnes je jí dvacet tři. Je to velmi krásná, vznětlivá mladá žena, zasnoubená s Jetsonem Blairem, ze společensky významné rodiny Blairů."
Mason měl v očích zamyšlený pohled.
"Proč zaútočili na ni a nikoli na vás?"
"Protože," řekl Bancroft, "chtěli zdůraznit tu skutečnost, že ona je mnohem zranitelnější - zejména nyní, když je zasnoubena."
"Byl stanoven už den svatby?" zeptal se Mason.
"Formálně oznámen ještě nebyl, ale snoubenci se hodlají vzít asi za tři měsíce."
"A jak se vám to dostalo do rukou?" zeptal se Mason.
"Poznal jsem, že má nevlastní dcera je kvůli něčemu hrozně rozrušena. Vešla do dveří s obálkou v ruce a tvář měla bílou jako stěna. Odpoledne chtěla jít plavat, ale zavolala Jetsonu Blairovi a smluvenou schůzku odvolala s tím, že je jí nevolno. Poznal jsem, že tu není něco v pořádku. Rosena si našla výmluvu, aby mohla odejít do města. Předpokládal jsem, že chce navštívit svou matku, která přespala v našem bytě ve městě. Záhy ráno Rosena odešla. Zkrátka, pane Masone, po jejím odchodu jsem zašel do jejího pokoje. Pod psací podložkou na jejím stole jsem našel ten dopis."
"Vyjasněme si to," řekl Mason. "Říkáte, že odešla do města a že jste předpokládal, že hodlá navštívit svou matku."
"Její matka má v městě nějaké vyřizování, spojené s pořádáním dobročinného plesu. Včerejšek a dnešní noc strávila v našem bytě. Já a Rosena jsme zůstali u jezera. Rosenina matka se má vrátit dnes večer. Proto jsem chtěl s vámi mluvit co nejdříve. Chci se vrátit zpátky k jezeru a dopis položit na místo, odkud jsem ho vzal, ještě než se objeví Rosena."
"Řekl jste své ženě o tom, že máte trestní rejstřík?" zeptal se Mason.
"Dobrá nebesa," řekl Bancroft, "to ne. Měl jsem to učinit. Tisíckrát jsem si lál, že jsem natolik zbabělý a neřekl jí to, ale byl jsem velice zamilovaný. Věděl jsem, že i kdyby mě Phyllis měla sebevíc ráda, nevydala by všanc společenskou kariéru své dcery tím, aby si vzala člověka už trestaného. Nuže, pane Masone, znáte mé tajemství. Jste jediný, kdo to ví."
"Kromě osoby nebo osob, které poslaly ten dopis," řekl Mason.
Bancroft přikývl.

"Má Rosena dost peněz, aby to výkupné zaplatila?"
"Zajisté," řekl Bancroft. "Na vlastním kontě má několik tisíc dolarů a ovšem ode mne může dostat tolik peněz o kolik jen požádá."
"Nevíte, zda má vaše dcera v úmyslu výkupné zaplatit?"
"Jsem si jist, že ano."
"Tohle ovšem," řekl Mason, "je pouze první sousto. Vyděrače se nezbavíte nikdy."
"Já vím, já vím," řekl Bancroft. "Ale konec konců, po třech měsících - totiž, až bude po svatbě, nemohou vyvíjet takový nátlak."
"Na ni ne," řekl Mason. "Vezmou do kleští vás. Nemyslíte si, že vaše nevlastní dcera o tom ví?"
"Podle všeho ano," řekl Bancroft. "Odesílatelé dopisu jí patrně telefonovali předtím a dali jí dost informací, aby pochopila, co může odvrátit. Jsem přesvědčen, že se to takto sběhlo."
"Říkal jste, že bydlíte u jezera?"
"Ano, u jezera Merticiti," řekl Bancroft. "Máme tam Letní sídlo."
"Slyšel jsem," řekl Mason, "že to jezero je velice výlučné a že tam čtvrt metru pláže přijde na několik set dolarů."
"To je pravda," řekl Bancroft, "ovšem s výjimkou asi sto metrů dlouhého pobřeží na jižním konci jezera. Je tam veřejné koupaliště. Stojí tam rampa na spouštění lodí na vodu, je tam kotviště motorových člunů a půjčovna loděk a - Nu, ale většinou tam chodí slušní lidé. Nicméně, někdy se objeví nežádoucí návštěvníci. Vyjíždějí na jezero a obtěžují usedlíky. Soukromé pozemky sahají při nízké vodě ovšem až k okraji jezera a můžeme zabránit, aby nám lidé vstupovali na parcely. Jezero se ideálně hodí k vodnímu lyžování a z toho vznikají někdy nepříjemnosti."
"Předpokládám, že jezero s okolím je chráněné území?" zeptal se Mason.
"Nikoliv, je v soukromém majetku."
"Proč se tedy jeho majitelé nesejdou a ten pruh pobřeží nevykoupí?" zeptal se Mason.
"V dražební listině je výhrada," řekl Bancroft. "Majetek byl dědicům předán do svěřenecké správy s tím, že po dobu deseti let bude přístupný veřejnosti za poplatky určené kuratoriem. Vlastník byl nesobecký občan, vědomý toho, že se boháči snaží shrábnout co nejvíce pozemků ležících u vody a zabraňují na ně přístup veřejnosti."
"Jak je majetek spravován?" zeptal se Mason.
"Prozatím na vysoké úrovni. Jeho majitelé učinili vše, co bylo v jejich silách, aby tam zamezili přístup pochybným živlům. Veřejnost tam ovšem smí - se všemi z toho plynoucími důsledky."
Mason kývl k telefonu.
"Víte, kde vaše nevlastní dcera má své konto," řekl. "Přijela do města. Je už po jedenácté. Zavolejte její banku a žádejte k telefonu osobu, která její účet má na starosti. Řekněte, že nechcete, aby se to rozneslo, ale představte se, zeptejte se, zda vaše dcera nevybrala dnes odpoledne z účtu patnáct set dolarů a nedala si je vyplatit v deseti a dvacetidolarových bankovkách."
Bancroft na okamžik zaváhal, potom uchopil telefon, který mu Della Streetová podala, zavolal ředitele banky, představil se a řekl: "Chci od vás jednu velmi důvěrnou informaci. Nepřeju si, aby se někdo dozvěděl, že jsem volal, ani by se tím někdo zabýval. Potřebuji vědět, zda si moje dcera dnes ráno nevybrala šekem ze svého konta jistou částku . . . Ano počkám."
Bancroft podržel sluchátko asi dvě minuty a potom řekl: "Haló . . Rozumím . . Velice vám děkuji . . Ne, nemluvte o tom . . . Ne, nikomu se nezmiňujte, že jsem volal, a na celou věc zapomeňte."
Bancroft zavěsil, obrátil se k Masonovi a kývl: "Inkasovala šek na patnáctset dolarů," řekl. "Výslovně uvedla, že chce deseti a dvacetidolarové bankovky a deset dolarových mincí."
Mason se na chvilku zamyslel a potom řekl: "Dám vám jednu radu, Bancrofte. Ale patrně se jí nebudete chtít řídit."
"Jak zní?"
"Ještě žije ten vězeňský kaplan, který vám pomohl dostat se na cestu poctivosti?" zeptal se Mason.
"Ano, spravuje nyní poměrně velkou farnost."
"Zašlete jeho kostelu větší peněžitý dar," řekl Mason. "Při té příležitosti veřejně prohlašte, že jste mu zavázán, vysvětlete, že jste se svého postavení domohl vlastním přičiněním, že jste se jako mladík dopustil různých nerozvážných činů. Jinými slovy, vytřete těm vyděračům zrak. Postavte se na zadní a nestyďte se za svou minulost."
Bancroft zbledl a zavrtěl hlavou.
"Pane Masone, to bych prostě nedokázal udělat. Má žena by z toho měla smrt. Zrovna v téhle době by ji to prostě zabilo. Rosenu bych naprosto znemožnil."
"Pak tedy," řekl Mason, "se připravte na to, že budete platit, platit a platit."
Bancroft kývl.
"To jsem předpokládal."
"Ledaže," řekl Mason, "jste mi v té věci ochoten poskytnout volnou ruku. "
"Jsem ochoten dát vám úplně volnou ruku," řekl Bancroft. "Proto jsem tady."
"Někdy," řekl Mason, "jsou vyděrači zranitelní. Lze je poslat do vězení na základě jiného obvinění - a přirozeně, když se obrátíte na policii, uvidíte, že vám vyjdou vstříc a - "
"Ne, ne, ne," řekl Bancroft. "Na policii se nemůžeme obrátit. Nemůžeme dovolit, aby se o tom dověděli . . . Zrovna v této době je to příliš šťavnaté sousto."
"Dobrá," řekl Mason. "Provedení mého plánu vás bude stát nějaké peníze. Je to záměr odvážný a důvtipný a věřím, že je natolik prohnaný, aby vyděrače oklamal."
"Co tím myslíte? Jaký máte plán?" zeptal se Bancroft.
Mason řekl: "Pečlivě si ten dopis pročtěte. Peníze mají být vloženy do velké plechovky od kávy a víčko pevně

uzavřeno. Dále má být přiloženo deset stříbrných dolarů. Nuže, co to všechno značí?"
"To právě nechápu," řekl Bancroft.
"Já v tom vidím jedno," řekl Mason. "Vyděrači nechtějí vyrukovat na světlo. Nechtějí odhalit svou totožnost. Znamená to, že plechovka má být vhozena do vody a plout po hladině, aby ji mohli vyděrači vylovit. Deset stříbrných dolarů je zátěž, aby byla plechovka obrácena správnou stranou nahoru."
"Ano, to je logický závěr," řekl Bancroft po chvíli přemýšlení.
"Bydlíte u jezera. Předpokládám, že vaše nevlastní dcera asi tráví hodně času jízdou na vodních lyžích a plaváním."
Bancroft kývl.
"Nuže," řekl Mason, "riskujeme to. Postarám se o to, aby zkušený detektiv vaši dceru sledoval dalekohledem. Jakmile bude plechovka vhozena do vody, můj člověk,
který naoko chytá z člunu ryby, tu plechovku vyloví, otevře a předá policii."
"Cože?" zvolal Bancroft a vyskočil z křesla. "Zrovna tohle si nemohu dovolit! To je - "
"Moment," řekl Mason. "Bedlivě si to rozvažte. V dopise není sebemenší zmínka o adresátovi. Jestliže nálezce plechovky s penězi prokáže, že je nic netušícím rybářem a nalezené peníze odevzdá na policii, pak policie celou tu příhodu zveřejní. Vyděrači propadnou panice a pokusí se vymyslet nějaký nový způsob, jak to všechno zase od začátku znovu rozeběhnout. Budou zahnáni do obrany a nemohou tvrdit, že je prozradila jejich oběť. Budou se domnívat, že tentokrát jim to nevyšlo. Peníze bude mít policie v bezpečném opatrování a vyděrači zalezou do úkrytu."
"Oplatí ránu," řekl Bancroft. "Rozšíří o mně tu informaci - "
"A zabijí husu, která jim má snést zlaté vejce?" přerušil ho Mason. "Ani nápad."
Bancroft se zamyslel.
"Je to riskantní," řekl.
"V životě někdy na sebe musíte vzít nějaké riziko," odpověděl Mason. "Hledáte-li právníka, který neriskuje, najděte si někoho jiného. Je to uvážené riziko s vyhlídkou na úspěch."
Bancroft si povzdechl.
"Dobrá. Spočívá to na vás."
"A kromě toho," pokračoval Mason, "bych s vaším souhlasem učinil ještě něco."
"Co?"
"Podle textu dopisu se zdá, že nejde o jednotlivce. Chci tu partu rozbít, když to půjde."
"Jakým způsobem?"
"Zatím nemám žádný přesný plán. Budu si to muset promyslet," řekl Mason. "S vyděračem je potíž, že vás vždycky zatlačí do obrany. On určuje, kdy na vás dojde řada. Nařizuje vám, co máte udělat, kolik mu máte zaplatit, určuje, kde a kdy a jakým způsobem mu peníze předáte. Nelíbí se vám to, vzpíráte se - ale nakonec se přece jen podvolíte."
Bancroft kývl.
"Jsou pouze čtyři možnosti, jak se s vyděračem vypořádat," řekl Mason, zvedl ruku a odpočítával na prstech. "První možnost je, že zaplatíte vyděrači požadované výkupné, neboť se domníváte, že jste se ho tak zbavil. Je to něco podobného jako na poušti pronásledovat fatu morgánu. Vyděrač sám nikdy neodejde."
"Druhá možnost je obrátit se na policii. Nalejte jí čistého vína, na vyděrače nalíčíte past, dáte ho zavřít a policie si vaše důvěrné sdělení ponechá pro sebe."
Bancroft rozhodně zavrtěl hlavou.
"Za třetí," řekl Mason, "zatlačíte vyděrače do obrany, takže nemá možnost určovat další tahy a nařizovat vám, kdy a jak máte co udělat. Začne mít starost sám se sebou. Nu, když mám tento případ převzít a nesmím se obrátit na policii, vyzkouším tuto třetí možnost."
"Není to nebezpečná metoda?" zeptal se Bancroft.
"Ovšem že je nebezpečná," připustil Mason. "Ale v podobných případech se nedostaneme nikdy nikam, pokud nejste schopen podstoupit jisté riziko."
"A jak vypadá ta čtvrtá možnost?" otázal se Bancroft.
"Čtvrtá možnost," řekl Mason a suše se usmál, "je -zabít vyděrače občas se to stává - někdy s velmi uspokojivým výsledkem - i když vám to sotva mohu radit."
Bancroft se na chvíli zamyslel a potom řekl: "Svěřil jsem se do vašich rukou. Musíte vyzkoušet ten třetí způsob. Ale napoprvé zaplatíme. Tím získáme trochu času."
"Všechno, co zaplacením výkupného získáte," řekl Mason, "je čas."
"Kolik peněz potřebujete?" zeptal se Bancroft.
"Pro začátek," řekl Mason, "potřebuji deset tisíc dolarů. Obrátím se na detektivní kancelář Paula Draka, zapojím do toho spoustu agentů, vynasnažím se zjistit, kdo ti vyděrači jsou, a jakmile to vypátrám, zaměstnám je jejich vlastními problémy natolik, že jim nezůstane čas na to, aby vás a vaši dceru mohli zatlačit do obrany."
"Báječně se to poslouchá," řekl Bancroft, "jenom kdyby se vám to povedlo."
"Já vím," řekl Mason, "je tu to kdyby. Jenže tento způsob je jediný, jak tu situaci zvládnout. Ledaže byste mi dovolil zajít na policii a celý příběh jim vypovědět."
Bancroft prudce zavrtěl hlavou.
"Jsem příliš známá osobnost. Vyneslo by se to ven."
"Ať se to vynese," řekl Mason. "Rozhlaste to veřejně. Postavte se za svou minulost. Ukažte, že náprava je možná."
"Zatím ještě ne, ještě ne," řekl Bancroft. "Mělo by to katastrofální důsledky pro mou nevlastní dceru. Má žena by mi to do smrti neodpustila."
Bancroft vytáhl šekovou knížku a napsal šek na deset tisíc dolarů.

"Předpokládám, že je to záloha na honorář."
"A na krytí počátečních výdajů," odpověděl Mason.
Mason otevřel zásuvku, vytáhl malou fotografickou kameru, našrouboval nástavnou čočku, rozložil vyděračův dopis na stůl, kameru postavil na stativ, udělal tři snímky a řekl: "To by mohlo stačit."
Dopis složil a vrátil jej Bancroftovi.
Bancroft řekl: "Masone, netušíte, jaké břímě jste sňal z mých beder."
"Ještě jsem ho nesňal," odpověděl Mason. "A než skončím, budete mě patrně proklínat."
"To nikdy," řekl Bancroft. "Velice dobře znám váš věhlas, že všechno vždy vyřešíte. Užíváte odvážných a neobvyklých metod, ale pokaždé se vám vyplatí."
"Vynasnažím se ze všech svých sil," řekl Mason, "víc vám slibovat nemohu. A vy vrátíte nyní ten dopis na původní místo, aby ho tam vaše dcera našla, až se vrátí zpátky s penězi."
"Tak jest," řekl Bancroft.
"A co potom?"
"Další postup přenechávám zcela vám."
"Dobrá," řekl Mason. "Pokusím se ten útok zastavit a hru přenést na jejich polovinu hřiště."

2

Paul Drake si prohlížel opis vyděračova dopisu, který Della Streetová pořídila na stroji.
"Co tomu říkáš?" zeptal se Mason.
"Komu byl zaslán?"
"Roseně Andrewsové, nevlastní dceři Harlowa Bissingera Banerofta."
Drake potichu hvízdl.
"A teď si ho prohlédni ještě jednou," řekl Mason. "Co mu říkáš?"
"Pokus o první sousto," řekl Drake. "A když ho zhltnou, budou chtít další a další a další."
"Já vím," řekl Mason. "Ale Paule, prohlédni si dopis znova. Povšimni si zmínky o těsně uzavřené plechovce od kávy, a toho, že má být červená a dost velká na to, aby se do ní vešly bankovky a ještě deset stříbrných dolarů."
"To znamená?" zeptal se Drake.
"To znamená," řekl Mason, "že výkupné se má předat vhozením plechovky do vody. Je to koneckonců nejlepší metoda, na jakou může takový vyděrač přijít. Bancroftovi bydlí v letním sídle u jezera Merticito. Rosena Andrewsová jezdí náruživě na vodních lyžích. Dovolím si předpovídat, že telefonem dostane pokyn, aby vyjela na vodu s lyžemi, s plechovkou pod paždí a na určitém místě v jezeře ji upustila, když se dříve přesvědčí, že nablízku nejsou žádné jiné čluny."
"A co potom?" zeptal se Drake.
"Potom jakmile se Rosena ztratí z dohledu, na to místo přijede člun vyděračů. Vyloví plechovku, vezmou si peníze a svůj dopis a tu plechovku bez víka zase hodí do vody, aby se ponořila ke dnu, a půjdou radostně po svých."
"Čili to znamená?" zeptal se Drake.
"Čili to znamená," řekl Mason, "že sebou budeš muset hodit. Potřebuji, abys sehnal několik agentek, které se dobře vyjímají v plavkách. Hodilo by se najít nějakou starletku, dychtící po reklamě v novinách. Oblékni děvčata do bikinek, pronajmi si nejrychlejší motorový člun jaký seženeš, nejlépe s rezervním motorem, abys získal velkou akceleraci. Obstarej si dobrý dalekohled a rozjeď to."
"Co budu dělat?"
"Vyjedeš na jezero a ty děvčata ať trochu dovádějí," řekl Mason. "Mohou skákat do vody, šplouchat na sebe, slunit se. Pojedeš ležérně a jestli se v jezeře smějí chytat ryby, můžeš vyhodit několik šňůr s udicemi. Občas se prudce rozjeď - ale drž se blízko břehu, abys mohl dobře pozorovat Bancroftův dům. Během dnešního odpoledne nebo zítra uvidí odtud vyjít Rosenu Andrewsovou na vodních lyžích a - "
"Jak ji poznám?"
"Bude-li to ona," řekl Mason, "bude pod paždí držet červenou plechovku a její člun vypluje od Bancroftova letního domu."
"Rozumím," řekl Drake.
"Bude na vodních lyžích nebo bude řídit člun," řekl Mason. "Nepokoušej se ji sledovat, spíše se projížděj podél břehu. Pozoruj ji, dokud tu červenou plechovku neupustí. Jakmile se to stane, tvoje děvčata začnou bláznivě dovádět. Spustíš motor na plné obrátky - ne přímo k té plovoucí plechovce, avšak proto, že chceš zachytit vlny v brázdě Rosenina člunu. Spokojeně se budeš pohupovat na vlnách a pak jako náhodou vylovíš tu plechovku.
Nyní přicházíme k nejobtížnější partii, Paule. Obstarám přesný duplikát červené plechovky. Bude samozřejmě prázdná. Pojedeš kolem plechovky upuštěné Rosenou a vylovíš ji podběrákem. V tu chvíli upustíš do vody druhou plechovku a pojedeš dál. Všechno se to odehraje tak rychle, že případný pozorovatel musí mít dojem, že ses k plechovce prostě jen přiblížil, ale jinak zvláštní pozornost jsi jí nevěnoval."
"Dá to hezkou fušku," řekl Drake.
"Musí se to přesně načasovat, ale provést se to dá," odpověděl Mason. "Budeš člunem kroužit a opisovat osmičky, takže hladina jezera se rozvlní dlouhými vlnami. Pokud mají děvčata trochu praxe, ať jezdí na vodních lyžích. Ta plechovka se jednou octne na hřebenu, potom zase spadne do údolí vlny. Žádný pozorovatel nebude přesně vědět co se stalo. Chci, abys v člunu měl tři, ale spíš čtyři děvčata. Jedno z nich může být starletka, toužící po reklamě. Ty ostatní mohou být agentky, na jejichž mlčenlivost se můžeš spolehnout."
"A co učiním s tou plechovkou, až se jí zmocním?"

"Zatelefonuješ mi," odpověděl Mason.
"Kde budeš?"
"Della a já budeme sedět na verandě letního sídla Meltona Elliota na břehu jezera. Vyřizoval jsem jednou pro Elliota nějakou záležitost, a on mi rád vyhoví. Jakmile plechovku vylovíš, schovej ji do krabice na návnady nebo do nějaké plátěné brašny, aby nikdo nespatřil, že ji máš. Poté, až do vody hodíš prázdnou plechovku a tu vylovenou uschováš, vrať se k pobřeží, ale abys viděl na místo, kde nepravá plechovka pluje. Nějaký člun ji asi přijede vylovit. Chci na tobě popis cestujících v tom člunu, jeho poznávací číslo a kam ten člun zamíří - nesmějí však vědět, že jsou sledováni. Zase musí zasáhnout ta tvá děvčata. Začnou různě dovádět a ty jimi budeš naoko úplně upoután."
"Dobrá," řekl Drake, "vynasnažím se."
"Rozběhni to," odpověděl Mason. "Naskoč do auta, sežeň děvčata a uháněj k jezeru. Nemáš moc času. Je pravděpodobné, že výkupné má být předáno dnes odpoledne."
"Už pádím," řekl Drake a vyšel z kanceláře.
Mason se obrátil k Delle: "Dello, zavolejte Meltona Elliota a povězte mu, že dnes odpoledne potřebujeme jeho dům u jezera Merticito. Potom vy anebo Gertie tenhle film odnesete Franku Slenterovi Dallonovi, grafologickému znalci. Vyřiďte mu, aby snímky vyvolal a zvětšil, určil výrobní značku a model psacího svoje, kterým byl ten dopis napsán. Požádejte ho, aby mi koupil použitý psací stroj téhož modelu. Kromě toho mi ještě obstarejte tři tisíce dolarů v deseti a v dvacetidolarových bankovkách," řekl, když sahal po šekové knížce.
Nato, jakoby ho to napadlo až nyní, dodal: "Uděláte dobře, když si vezmete plavky, Dello. Dnes je horký den a třeba dostanete chuť si zaplavat."

3

Palácové sídlo Mettona Varase Elliota leželo poněkud jižněji na druhé straně jezera než dům Harlowa Bancrofta.
Mason a Della Streetová seděli v chladnem stínu verandy a advokát měl k očím nasazený dalekohled.
V této odpolední hodiny všedního dne nebylo na jezeře nijak živo. Občas bylo vidět motorový člun, který táhl za sebou půvabnou vodní lyžařku a opisoval elegantní kruhy nebo křivky ve vodě. Mírný severní vánek vířil hladinu jezera. Majordomus dostal od Meltona Elliota telefonické instrukce, aby jeho hostům poskytl veškeré pohodlí. Nyní jim přinesl chlazené koktajly a uctivě vyčkával v pozadí.
Della se zahleděla k jihu a řekla: "Ráda bych věděla, zda to není parta Pavla Draka."
Mason namířil dalekohled tím směrem. Na jeho tváři se zvolna rozestřel úsměv. Podal triedr Delle Streetové.
"Koukněte se," vyzval ji.
Della Streetová přiložila triedr k očím.
"Dobrá nebesa!" zvolala a podala jej zase Masonovi. "Myslím, že tou podívanou se pokocháte více než já," dodala suše.
Mason poznal půvabné tvary motorového člunu a tří žen které v něm seděly.
Všechny tři měly na sobě odvážné bikinky.
"Ten u kormidla vypadá jako Paul Drake," řekl, "a těmi černými brýlemi je dobře maskován."
"A," poznamenala Della Streetová, "za to všechno ještě dostane dobře zaplaceno - a úhradu všech výdajů."
"Nepochybně," řekl Mason. "Vybral jsem si nevhodné povolání."
Drakův člun se prudce rozjel po jezeře, minul Elliotův dům a potom ostře zatočil. Spoře oděné dívky zaječely. Dvě z nich se chytily Draka, aby neupadly.
"Culí se?" zeptala se Della Streetová.
"Vůbec mu nevidím do tváře," řekl Mason, "tolik děv má kolem sebe."
Drake náhle zpomalil rychlost člunu.
Jedna z mladých žen odněkud vytáhla vodní lyže a Drake zastavil motor, zatímco se dívka spustila do vody. a když byla připravena, zamávala na něho. Drake nastartoval motor a mladá žena se půvabně vynořila na hladinu a předvedla několik exhibičních ukázek na vlnách rozčeřených člunem.
"Nedejte se Pavlem Drakem natolik upoutat," varovala Della Streetová, "abyste nezapomněl na Bancroftův dům. Myslím, že odtud zrovna vyjíždí člun."
Mason se podíval uvedeným směrem.
"Opravdu, je tomu tak," řekl. "Člun s jednou osobou. Předpokládal jsem vodní lyže."
"Podle předpisů musí být ve člunu dva lidé, když za sebou člun táhne vodního lyžaře," řekla Della Streetová. "Jeden sedí u kormidla a druhý pozoruje lyžaře. Snad si Rosena nepřeje, aby se někdo jiný dověděl o její vyjížďce."
Mason pozoroval jezero a zamyšleně řekl: "Vidím rybáře, loví s prutem a táhne plovoucí kotvu za člunem. U jižního konce jezera je několik loděk, ale poblíž Bancroftova člunu nevidím nikoho."
"Rozeznáte, zda má u sebe červenou plechovku?"
Mason zavrtěl hlavou.
Drakův člun nabral rychlost a několikrát zakroužil.
"Moment," řekl Mason. "Myslím, že teď něco hodila do vody. Zahlédl jsem něco letět - zdá se mi, že tamhle plave něco červeného . . . Nemohu si to dobře prohlédnout. Hladinu čeří příliš mnoho vlnek - způsobila to brázda za člunem a ten větřík."
Drakův člun pojednou prudce vyrazil.
"Drake to zřejmě také zahlédl," řekl Mason.
Vodní lyžařka jela po hladině přímo za člunem, když Drake přidal rychlost a kvapně zkracoval vzdálenost, dělící ho od člunu, jenž vyplul od Bancroftova domu.

"Nu, už se blíží k místu, kde by mohl vidět tu červenou plechovku, kdyby - No ne, došlo k nehodě."
Mladá žena jedoucí za Drakovým člunem na vodních lyžích, se pokusila říznout zatáčku, odhadla špatně rychlost člunu a udělala salto do vody.
Drake vzápětí zpomalil člun a kroužil.
"Proklatě!" řekl Mason.
Triedrem viděl, jak se člun vrací na pomoc mladé ženě, která se chopila lana hozeného Drakem. Potom se člun rozjel původním směrem, a když žena zvedla ruku, Drake zvýšil otáčky a vodní lyže znovu zčeřily vodní hladinu.
Drake několikrát zakroužil po jezeře.
Della Streetová řekla: "Ten člun s tím rybářem zvedl kotvu a opouští své stanoviště."
"To je pravda," řekl Mason. „.Nabral kurs který přetne brázdu za loďkou z Bancroftova domu - Moment, teď opisuje široký kruh- Drake projíždí těsně kolem něho a lyžařka tomu ch1ápkovi skoro pokropila obličej. Vsadím se, že je to pěkně dopálený rybář."
Drakův člun opsal řadu dalších kruhů, a když mu lyžařka dala znamení, Drake zvolnil rychlost. Lyžařka se ponořila do vody; půvabně připlavala ke člunu a na její místo nastoupila jiná mladá žena.
Druhá krasavice v plavkách nedokázala na lyžích takové kousky jako její předchůdkyně a asi po pěti minutách se do člunu vrátila. Drake vytáhl do člunu vodní lyže s celým příslušenstvím, opsal široký kruh a zamířil k jižnímu konci jezera a veřejné pláži.
Rybář ve člunu plul pomalu kupředu, potom člun otočil a zvolna jel k stinnému břehu, kde znovu vyhodil udice. Loďka, která předtím vyjela od Bancroftova domu, se nyní vrátila.
Začal foukat čerstvější větřík. Na jezeře byl nepatrný ruch. Mason zkoumal triedrem vodní plochu.
"Vidíte někde tu červenou plechovku?" zeptala se Della Streetová.
Mason zavrtěl hlavou.
"Jednou se mi zdálo, že jsem na hřebenu vlny cosi červeného zahlédl, pouhý záblesk. Ale teď nikde nic nevidím. Drake se vrací, takže zřejmě skončil své poslání. Buď měl úspěch, nebo nezdar."
"Vsadím se, že se jen těžko loučí s těmi kráskami v bikinkách," řekla Della Streetová. "Mít takové pomocnice mu vyhovuje."
"Bude telefonovat," řekl Mason, "a poví nám co se stalo."
Majordomus přinesl sadu chlazených nápojů.
Větřík náhle utichl a hladina jezera se uklidnila. Zdálo se, že celé pobřeží se oddalo odpolední dřímotě.
Elliotův majordomus, zřejmě zvědavý, třebaže skrýval svůj zájem jak nejlépe dovedl, se zeptal, zda jim může ještě něčím posloužit.
"Děkuji, ne," řekl Mason. "Myslím, že skončíme už co nevidět."
"Zajisté pane. Nepřál byste si jít dovnitř, pane? Je tam klimatizace a velmi příjemně."
"Děkuji, nikoliv," řekl Mason. "Posečkáme tady."
"Ale někdy bývá na verandě na této strany jezera dost horko. Na druhé straně domu je příjemnější a stinnější koutek."
"Ne, děkuji," řekl Mason. "Máme tu dokonalé pohodlí."
"Ano, pane. Velmi dobře, pane."
Majordomus odešel.
Dvacet minut později zazvonil telefon.
"Pro vás, pane," řekl majordomus Masonovi.
V sluchátku se ozval Drakův hlas.
"Perry?"
"Ano."
"Mám to."
"Nějaké potíže?"
"Ne."
"Viděl tě někdo?"
"Pochybuju. Ta mladá žena, která jezdila na vodních lyžích, je neobyčejně šikovná. Spadla do, vody přesně v pravém okamžiku a podařilo se provést tu záměnu."
"Pro všechno na světě, kde měla tu plechovku?" Zeptal se Mason.
"Budeš se divit."
"Ne, to myslím vážně," řekl Mason. "Rád bych věděl, zda nebyla zpozorována."
"Bylo to ve falešném uzlu na tažném laně," řekl Drake. "Speciálně pro tento účel upraveném."
"A co je v té vylovené plechovce?" Zeptal se Mason.
"Vyděračův dopis, patnáct set dolarů v bankovkách a deset stříbrných dolarů."
"V pořádku," řekl Mason. "Počkej, až přijdu k tobě. Zatím nic nepodnikej."
Mason zavěsil telefon a kývl na Dellu. Poděkovali majordomovi, vyšli z Elliotova letního sídla a odjeli k přístavu na jižním konci jezera.
Pnul Drake jim vyšel v ústrety.
Mason řekl: "Paule, teď uděláš něco úplné jednoduchého."
"Dobře," řekl Drake. "Co to bude?"
"Máš tady tu filmovou adeptku?"
"To bych řekl. Člověče, to se máš opravdu na co koukat!"
"A dychtí mít reklamu?"

"Ta je ochotna se před kamerou postavit na hlavu a vrtět nohama, jen když si udělá reklamu. Pro takovou starletku to znamená všechno."
"Dobrá," řekl Mason.
Vytáhl z automobilu kufříkový psací stroj a položil si ho na kolena.
"Ukaž mi tu plechovku, Paule."
Drake mu podal plechovku, v níž na dně leželo deset stříbrných dolarů. Patnáct set dolarů v bankovkách a vyděračův dopis byly navrchu. Mason dopis vzal, zasunul jej do psacího stroje, přeškrtl "patnáct set" a nad to napsal "tři tisíce." Nato advokát vytáhl z náprsní tašky patnáct set dolarů v deseti a dvacetidolarových bankovkách, přidal je k penězům v plechovce, dopis vložil na původní místo a plechovku vrátil Drakovi.
"Člun sis pronajal pod nepravým jménem?"
"Povedlo se mi něco lepšího," řekl Drake. "Ten člun není vůbec odsud. Vypůjčil jsem si ho od jednoho přítele a dovezl ho sem na přívěsu. Za platil jsem pouze jeden dolar jako poplatek za použití přístaviště. Člun jsem už zase naložil a jsme připraveni k odjezdu."
"Dobrá," řekl Mason. "Dej plechovku s dopisem tě starletce a řekni jí, aby zašla za plavčíkem na pláži a pověděla mu, že když jela po jezeře na vodních lyžích, tu plechovku zvedla, neboť si myslela, že by mohla ohrožovat plavbu. Potom otevřela víko, nahlédla do ní, viděla, že plechovka je naplněna penězi, načež našla dopis. Kdyby plavčík sám netelefonoval úřadu šerifa, zajisti, aby tam volala ona . . . Mimochodem, jak se jmenuje?"
"Eva Amoryová."
"Můžeš se na ni spolehnout?"
"Poskytni jí reklamu a můžeš se na ni spoléhat, dokud peklo nezamrzne," řekl Drake. "Po reklamě je celá divá. Přijela vlastním vozem a není na nás závislá."
"Výborně," řekl Mason "té reklamy se jí dostane ažaž."
"Ovšem," poznamenal Drake, "v tomhle případě si noviny asi budou myslet, že je to třeba trik jejího tiskového agenta."
"Postarej se, aby učinila přesně to, co říkám," řekl Mason, "a ty peníze budou zárukou toho, že jedná poctivě.."
"Co provede s těmi prachy?" zeptal se Drake.
"Odevzdá je policii."
"Úplně všecky?"
"Uplut všecky."
"To bude bolet," řekl Drake. "To děvče."
"Právě o to jde," přerušil ho Mason. "Hladoví. Obrací každý krejcar. Fakt, že tři tisíce dolarů odevzdá policii, svědčí o tom, že jedná počestně a že nejde o reklamní trik. Žádná polohladová herečka by nevysolila tři tácy jenom proto, aby se octlo její foto v novinách."
"Dobrá," řekl Drake, "víš, co činíš."
"A teď poslouchej," řekl Mason. "Ta dívka se obleče, vyhledá plavčíka a vypoví mu svůj příběh. Příjmení lidí, s kterými si vyjela na člunu, nezná. Byla zde s přítelem, on by si však nepřál, aby se v tom objevilo jeho jméno. Děvčata si chtěla vyjet na vodních lyžích. Ukazovala jim některé obtížnější kousky. Ostatní děvčata jsou také herečky nebo herecké adeptky."
"Rozumím," řekl Drake "Naznačí, že si vyjela s nějakým pracháčem, který snad byl ochoten financovat dívčí show."
"Svolí k tomu?" zeptal se Mason.
"Svolí ke všemu, když se její snímek v bikinkách dostane do novin."
"Pokud vůbec znám nás tisk," řekl Mason, "reportéři budou na ní chtít, aby pózovala ve stejném oblečení, jaké měla na sobě, když našla plechovku."
"Myslíš, že na to reportéři skočí'"
"O tom jsem přesvědčen," řekl Mason. .,Mimochodem, Paule, co se stalo s druhou plechovkou`'"
Drake zavrhl hlavou.
"Ať se propadnu, jestli to vím."
Mason řekl: "Byl tam ještě rybář na loďce. Rozjel se asi právě ve chvíli, když od Bancroftova domu odrazil člun."
"Vím to," řekl Drake, "ale přísahám, že nedoplul až k místu, kde byla plechovka."
"Nu, co se s ní tedy stalo?"
"Zmizela."
"Cože?"
"Zmizela." řekl Drake.
"Jak to myslíš, že zmizela?"
"Chvíli plula po vodě. Pozoroval jsem ji prostým okem a potom dalekohledem. Když jsem naložil vodní lyže do člunu a znovu se po ní podíval, byla pryč."
"Které čluny byly nablízku?"
"Žádný. Ta věc prostě zmizela."
"Chceš říct, že se potopila?" zeptat se Mason.
"Co jiného?"
"Ale copak jsi neutěsnil víčko?"
"V tom je ta svízel, Perry. Obávám se, že jsem zde udělal nějaký kiks. Ta záměna musela být provedena natotata. Děvče bylo ve vodě. Vykoupala se v psychologickém okamžiku a na pravém místě. Sebrala tu plechovku a vložila ji do falešného uzlu, který jsem přidělal k tažnému lanu. Potom hodila do vody imitaci. Nenapadá mi nic jiného než to, že ta druhá plechovka snad ťukla víkem o vodní lyži a do plechovky vnikla voda, takže se potopila."

"Tím," řekl Mason, "se nám všechno zvrtlo."
"Já vím," řekl Drake, "a lituji toho, tohle je jedna z věcí, kde se nemůže nic dělat."
"A žádný jiný člun se k plechovce nesnažil dostat?"
Drake zavrtěl hlavou: "Ne, žádný. U vzdálenějšího břehu jsem viděl několik člunů. Také několik vodních lyžařů. A pak ten rybář. Nikdo jiný nablízku nebyl."
Mason řekl: "Nedovedu si to srovnat v hlavě. Ledaže vyděrači v tobě poznali detektiva a obávali se vylovit tu plechovku, když jsi se zdržoval nablízku."
"O tom pochybuju," řekl Drake. "Měl jsem na hlavě čepici, ochranné brýle proti větru na očích a moc jsem nezvedat hlavu z člunu."
"Moc jsi nezvedal hlavu, když jsi byl obklopen tolika ženami," řekl Mason.
"Nu," zazubil se Drake, "co bys dělal, být na mém místě?"
Mason se rovněž pousmál a řekl: "Dobrá, Paule. Odstěhuj svůj člun, řekni starletce, ať se obleče a zajde za plavčíkem . . . Říkals něco, že je sama pojízdná?"
"To souhlasí. Řekl jsem jí, aby přijela vlastním vozem a přidala se k nám v přístavišti. Má za ten vůz zaplatit už jen třiadvacet splátek a pak bude její."
"Dobrá." řekl Mason. "Potřebuji zjistit jména všech lidí, kteří si v půjčovně loděk dnes pronajali čluny. Měl jsi tam svého člověka, který zapisoval poznávací čísla všech člunů dovezených soukromými automobily?"
"Ano, to souhlasí," řekl Drake. "Mám tady svého agenta. Má poznávací čísla všech aut a přívěsů a poznávací čísla člunů."
"Dobře," řekl Mason. "Pověz mu, aby odsud zmizel a šel domů, aby ho neviděla policie."
"A ta plechovka s penězi se odevzdá policii?"
"Ano, do posledního centu," řekl Mason.
"Snad někdo dá Evě Amoryové odměnu," řekl Drake. "Ta možnost existuje."
"Řekni jí, aby si připravila bikinky," odpověděl Mason. "Ona víc nepotřebuje."

4

Perry Mason vstoupil v půl desáté do své kanceláře.
"Ahoj, Delto," řekl. "Co nového`"
"V předpokoji čeká na vás velice rozezlený klient," řekla.
"Harlow Bissinger Bancroft?" zeptal se Mason.
Přikývla.
Mason se zazubil.
"Ať vejde."
Della Streetová šla ke dveřím a o chvilku později se vrátila s Bancroftem.
"Masone," řekl Bancroft, "co tohle u čerta znamená?"
"Co?" zeptal se Mason.
Bancroft hodil na stůl ranní noviny.
Na titulní straně byla fotografie mladé ženy v bikinkách a tučný nápis PŘI KOUPÁNÍ NAŠLA BOHATSTVÍ.
"No, to se podívejme!" řekl Mason.
"Naopak, ksakru!" řekl Bancroft. "Věřil jsem, že budete jednat diskrétně. Co jsou to za nápady, zvyšovat bank z patnácti set na tři tisíce dolarů? A k tomu ještě tahle žena prakticky nahatá?"
Bancroft otočil stránku a řekl: "Tady to máte - fotokopie vyděračova dopisu. Panebože tahle záležitost se měla projednávat přísně důvěrně!"
"Nu," řekl Mason, "kdopak ví."
"Co vím já!" vykřikl Bancroft. "Co víte vy? Vy jste měl tuhle věc uvést diskrétně do pořádku."
"Hodila vaše nevlastní dcera plechovku s dopisem do vody?" zeptal se Mason.
"Myslím, že ano; netázal jsem se jí na to. Nepovažovala za vhodné se mi svěřit a já jsem jí ovsem žádné otázky nepoložil. Ale tady máme vyděračův dopis, uveřejněný v novinách a požadavek výkupného byl zvýšen na tři tisíce dolarů!"
Mason se zazubil.
"O Evě Amoryové je toho tady hodně, nemyslíte?"
"Pokud tím hodně nemyslíte její plavky " odfrkl si Bancroft. "Kdoví, zda tohle ještě zákon dovoluje. Člověk by myslel, že čte nějaký nudistický časopis!"
"K úplné nahotě má ještě daleko," řekl Mason, zatímco si zamyšleně četl článek v novinách. "Co vy víte," řekl posléze.
"Co já vím?" odpověděl Bancroft. "Vím, že jste mě nechal padnout. Spoléhal jsem se na vaši diskrétnost. Spoléhal jsem se na vaši poctivost a rozhodně jsem si přál, aby některé stránky této záležitosti byly uchovány v hluboké tajnosti."
"To tajemství bylo uchováno," řekl Mason.
"Uchováno?" řekl Bancroft a bouchal pěstí do novin na stole. "Bůhví, kolik miliónů čtenářů bude tohle číst! Slyšel jsem, že zprávu převzaly tiskové kanceláře, takže se objeví v polovině amerických novin."
"Je to zajímavý článek," řekl Mason.
"A víc mi nemáte k tomu co říct?" zeptal se Bancroft.
Mason řekl: "Bancrofte, posaďte se a uklidněte se. Nyní vám něco povím."
Bancroft pomalu usedl a zamračeně hleděl na advokáta.
"Především," řekl Mason, "jste se chtěl vyhnout tomu, aby věc vešla ve známost."

"To jsem rád, že mi to říkáte," odpověděl Bancroft sarkasticky.
"A za druhé," řekl Mason, "jediná věc, které se musí vyděrač obávat, je zveřejnění. Může pracoval pouze potají a pokradmu.
Nuže, vyděračova oběť se na policii zřejmě neobrátila. Řídila se přesně podle vyděračových pokynů. Peníze byly vloženy do plechovky, ta plechovka vhozena do vody podle všeho na základě bližších instrukcí pokud jde o čas a místo. Tudíž vyděrač svou oběť nemůže vinit z nepoctivého jednání."
"Nerozumím však tomu," řekl Bancroft, "jak se mohlo stát, že výkupné se zdvojnásobilo. Když jsem dopis četl, požadavek zněl na patnáct set dolarů. Vy sám jste ten dopis také viděl - dokonce jste si jej ofotografoval. Jak u ďasa mohl vyděrač zvýšit výkupné na tři tisíce dolarů?"
"To jsem učinil já," řekl Mason.
"Vy že jste -?"
"Zvýšil jsem požadavek výkupného na tři tisíce dolarů," řekl Mason.
"Jenže má nevlastní dcera vybrala z banky patnáct set dolarů a podle všeho víc do plechovky nedala. Podle policie však obsahovala plechovka tři tisíce dolarů, spolu s dopisem a deseti stříbrnými dolary."
Mason se pomalu usmál.
Bancroft se chystal něco říct, a když viděl usmívajícího se advokáta, výraz jeho tváře se pojednou změnil.
"Dobrý Bože!" zvolal.
"Přesně tak." řekl Mason. "Dopis byl napsán na kufříkovém psacím stroji téže značky, přeškrtl jsem těch patnáct set dolarů a nad to nadepsal tři tisíce dolarů. Potom, když jsme plechovku vylovili, přidali jsme patnáct set dolarů k jejímu obsahu, takže celkem v ní byly tři tisíce."
"Vy jste přidal patnáct set dolarů?" zeptal se Bancroft.
"Z vašich peněz," řekl mu Mason, který se stále ještě zubil. "Proto jsem říkal, že budu mít vysoké výlohy."
"Co ale - Vy tím totiž . . . "
Mason řekl: "Předpokládám, že ti vyděrači jsou nejméně dva. Všimněte si, že dopis je psán v plurálu. Ovsem, může to být pouhá zástěrka, já se ale domnívám, že tomu tak není.
Dejme tomu, že jste členem zločineckého spiknutí. Máte partnera, kterého pošlete převzít patnáct set dolarů výkupného. To převzetí však nevyjde a peníze se dostanou do rukou policii. Jenže mezitím se ukázalo, že se požadavek zvýšil a oběť zaplatila tři tisíce dolarů. Přirozeně budete předpokládat, že komplic vás podvedl a snažil se vydělat patnáct set dolarů navíc pro sebe. Když dospějete k tomuto závěru, uvěříte svému partnerovi, když to popře?
Myslím, že bezpečně můžeme předpokládat, že zveřejněním dopisu jsme zahnali vyděrače do obrany a tím, že v plechovce byly tři tisíce dolarů místo patnácti set, jsme zaseli símě možného nesváru."
"Ať se propadnu," řekl Bancroft.
"A dále," pokračoval Mason, "myslím, že se těm vyděračům dostanem na stopu. Jakmile se to stane, pokusím se je plně zaměstnat. takže budou mít o čem přemýšlet."
"Kupříkladu jak?" zeptal se Bancroft.
"Víte," řekl Mason, "vymyslíme si už něco, čím je zaměstnáme. Třebaže se takový vyděrač živí tím, že zná pečlivě skrývaná tajemství jiných lidí, sám má také slabou stránku - nějaké temné skvrny ve své minulosti. Pokud naši vyděrači nejsou vyloženými amatéry, živili se jistě zločinem a vydíráním. Mají tudíž temnou minulost, a proto se obávají, aby na ni policie nepřišla."
Bancroft se pomalu zvedl.
"Masone," řekl, "jsem vám povinen omluvou. Čím více o celé věci přemýšlím, tím víc jsem přesvědčen, že jste provedl nejchytřejší, nejprohnanější a nejobratnější tah, jaký může koho napadnout. Přehrál jste míč na druhou polovinu hřiště - hrome, to opravdu stojí za ty tři tisíce dolarů."
"Zadržte," řekl Mason. "Zatím jste z těch tří tisíc dolarů neztratil ani cent. Ty peníze nejsou v rukou vyděračů, ale v opatrování policie. Nuže, co byste na vyděračově místě učinil vy? Zašel byste na policii a řekl: "Promiňte, ale ty peníze byly určené mně?"
"Ovšemže ne," řekl Bancroft. "Vyděrači přijdou s novými požadavky."
"Zajisté, přijdou s novými požadavky," odpověděl Mason, "jenže stejně by s nimi přišli. A když to učiní, najdeme způsob, jak se s těmi požadavky vypořádáme."
Bancroft natáhl ruku a stiskl advokátovu dlaň.
"Masone," řekl, "dejte se do toho a čiňte, co uznáte za vhodné. Požádejte mě o cokoliv, co byste potřeboval."
"Varoval jsem vás," řekl Mason, "že v tomto případě se nebudu držet konvenčních metod."
"Varoval jste mě," řekl Bancroft, "a na mou duši jste to mínil doopravdy . . . Potřebujete peníze?"
"Zatím ne," odpověděl Mason. "Ve vhodnou chvíli dostanu ty peníze zpátky od policie."
"Jak?"
"Když jsem svou sekretářku poslal do banky, aby mi přinesla peníze v deseti a dvaceti dolarových bankovkách," řekl Mason, "předal jsem jí šek na tři tisíce dolarů, který vyinkasovala v deseti a dvacetidolarových bankovkách. Patnáct set jsem uložil do sejfu a patnáct set dolarů jsem si vzal, abych je narafičil do plechovky. Ve vhodné chvíli policii oznámím, že ty peníze byly vloženy do plechovku jako návnada pro vyděrače. Ukážu policii šekový útržek na tři tisíce dolarů zároveň s potvrzením své banky, že peníze byly vyplaceny mé sekretářce v desetidolarových a dvacetidolarových bankovkách."
Bancroft chvíli mlčel a přemítal, potom zvrátil hlavu dozadu a hlasitě se rozesmál.
Vydal se ke dveřím, ale ještě jednou se otočil: "Masone, když jsem vešel do vaši kanceláře, dštil jsem oheň a síru. Vycházím odtud v povznesené náladě."

"Zatím ještě nechte na hlavě," řekl Mason. "Zatím nejsme ještě z lesa venku, ale podpálíme tam roští a vyděrači budou muset dávat pozor, aby se o něco nepopálili."
"Rád věřím, že si budou muset dát pozor," řekl Bancroft.
Když se zavřely za ním dveře, Mason rozložil noviny a zazubil se na fotografii Evy Amoryové.
"Další snímky najdete na zadní stránce," řekla Della Streetová, "na vodních lyžích a jak vypadala, když spadla do vody a spatřila nablízku červenou plechovku. Šéfe, co s ní bude?"
"Podle všeho podepíše nějakou náramně výhodnou smlouvu," řekl Mason.
"Ale nehrozí jí nebezpečí?"
"Zajisté, nebezpečí jí hrozit bude," řekl Mason, "a jako její právní zástupce se postarám, aby se jí dostalo ochrany. Velice bych se divil, kdyby jí vbrzku nějaký anonym nezavolal telefonem proto, aby jí pohrozil."

5

V půl jedenácté zaklepal podle smluveného signálu na dveře Masonovy kanceláře Paul Drake.
Della Streetová mu otevřela.
"Tak teda," řekl detektiv a posadil se na roh Masonova stolu, "udělal sis dohrou reklamu.'
"Eve Amoryová si udělala reklamu," řekl Mason.
"A tohle ještě není všechno," řekl Drake. "Noviny po tom chňaply všemi deseti, jak to leží, běží. Přesně tak, jak jsi říkal. Zprvu si myslely, že to bude nějaký reklamní trik, ale tři tácy v desítkách a dvacítkách je zlepšovák na jaký se žádný tiskový agent nezmůže. A tak noviny došly k názoru, že v tom není žádná finta."
Mason kývl. "Jakpak se Eve cítí?"
Drake se zakřenil a řekl: "Eve se vznáší v oblacích. Požádali ji, aby dnes večer vystoupila v televizi v programu jednoho zpravodajského komentátora."
"Co dělá policie?"
"Policie se poradila se znalcem písma, který ji informoval, že žádost o výkupné byla napsaná na kufříkovém psacím stroji značky Monarch 10."
Mason se zazubil.
"A," pokračoval Drake, "protože jinak je okurková sezóna, noviny vyslaly své nejlepší reportéry, aby zjistili, kdo je vyděračovou obětí. Vycházejí z toho, že je to nějaký boháč, který bydlí na březích Merticita. Předpokládají, že plechovka s penězi byla připravena podle písemných instrukcí a jakmile oběť obdržela telefonickou zprávu, plechovka byla vhozena do vody, odkud ji nedopatřením vylovila Eve Amoryová."
"Lepší se to čím dál tím víc," řekl Mason.
"Moc na to nesázej," řekl Drake. "Tihle reportéři bývají někdy lidé zatraceně schopní. Mohou se přiblížit pravdě nadosah."
"Ať už ta pravda vypadá jakkoliv," řekl Mason.
"Ovsem," řekl Drake, "nesvěřil ses mi se všemi podrobnostmi a já se tě na ně ani neptám, ale jenom tě prostě varuju."
"Díky," řekl Mason. "Budu se mít na pozoru."
"Reportéři pročesávají přístaviště a snaží se zjistit, kdo si včera pronajal člun a které čluny byly spuštěny na vodu," řekl Drake. "Naštěstí dozorce si pouze sestavuje soupis vybraných poplatků, ale poznávací čísla člunů nezapisuje. Domnívám se, že zatím jsme jediní, kdo ten seznam znají."
"Ty ho máš?" zeptal se Mason.
"Můj agent kontroloval každý člun, co byl odvezen."
"Kdo byl ten člověk, který chytal ryby z loďky?"
"Tohle je zvláštní věc," řekl Drake. "Loďka byla pronajata na půl dne pro dva muže."
"Pro dva?" zeptal se Mason.
"Ano, to souhlasí."
"V člunu však seděl pouze jeden muž."
Drake řekl: "Později, když byl člun vrácen, v něm byli dva muži."
"Znáš jména?" zeptal se Mason.
"Ten člověk, který vede půjčovnu, se o jména nezajímá. Pro něho to je prostě pronájem člunu za hotové. Byl to jeden z těch nízkovýkonných přívěsných motorů, co se používají pro volné popojíždění a rybolov. Člun sám byla otlučená stará kocábka, která by nevyvinula větší rychlost ani s pořádným motorem."
"A co ten tvůj agent?" zeptal se Mason.
"Můj agent," odpověděl Drake, "má celkem přesný popis obou mužů, to je ale všechno. Jeden měl něco přes dvacet a druhý kolem pětačtyřiceti."
Mason svraštil zamyšleně čelo.
Pojednou advokát řekl: "Ta červená plechovka jako by ti prostě zmizela před očima?"
"To souhlasí," řekl Drake. "Na okamžik jsem z ní spustil oči, a když jsem znovu pohlédl, byla plechovka pryč. Jedině se to, myslím, dá vysvětlit tak, že víčko se nárazem na něco uvolnilo, plechovka se naplnila vodou a potopila."
Mason zavrtěl hlavou.
"Máme co činit s lidmi, kteří jsou hodně prohnaní."
"Co tím míníš?"
Mason řekl: "Dva muži si pronajali člun na rybolov. Jeden z nich měl potápěčskou výstroj žabího muže. Vsadím se, že do toho člunu naložili větší koš a snad i jiná zavazadla. Pak vyjeli na jezero k jistému místu, potápěč si připjal nádrž s kyslíkem a vklouzl do vody. Oběť dostala příkaz, aby v přesnou dobu a na přesně určeném místě plechovku hodila do

vody."
Drake řekl: "Člun, který vyplul od Bancroftova domu, řídila jedna osoba, mladá žena. Vhodila plechovku do vody a nato několikrát kolem té plechovky opsala kruh člunem."
"A v té chvíli," řekl Mason, "se k určenému místu blížil žabí muž, aby plechovku stáhl k sobě. Čili, i kdyby někdo to místo pozoroval v blízkostí, neuzřel by žádný člun. A navíc, i kdyby policie byla upozorněna předem, nenašla by sebemenší klíč k záhadě. Jednu chvíli plechovka pluje na vodě a za chvíli už nepluje."
"Ať se propadnu," řekl Drake, když si zplna uvědomil dosah tohoto nápadu. "Jenomže," řekl Mason, "ty ses náhle prudce rozjel a přihnal se k tomu místu, takže žabí muž se obával přiblížit k hladině a počkal, až budeš odtud pryč. Potom tvá lyžařka spadla do vody, obratně vyměnila plechovky - Paule, řekni, byla to Eve Amoryová?"
"Ne," řekl Drake, "byla to jedna z mých agentek, která výborně jezdí na vodních lyžích. Ovsem, Eve tvrdí, že ten nález učinila ona. Říkals mi, že to takhle mám zaonačit."
Mason přivřel oči.
"Člun s tím rybářem je správné rozřešení záhady. Žabí muž vyčkal, dokud jsi se dostatečně nevzdálil, potom vyplul k hladině, uchopil plechovku, znovu se potopil a pod vodou doplaval ke břehu. Rybář s člunem přirazil ke břehu, žabí muž se vyšplhal do člunu, oblékl se a oba se vrátili člunem jako dva neškodní rybáři s košem pro výstroj."
"A v té době už věděli, že byli podfouknuti," řekl Drake.
"To souhlasí. Byli navztekaní, protože si mysleli, že je někdo napálil. Potom dnes ráno, jakmile si přečetli noviny, pomysleli si, že na tom místě pluly náhodou dvě plechovky a že hmátli po té nepravé, zatímco Eve Amoryová náhodou kápla na tu pravou plechovku."
"A zatím?" zeptal se Drake.
"A zatím jistě jeden z nich obvinil svého komplice, že ho ošidil. Nadělá to mezi nimi trochu zlé krve."
"Co dál?" zeptal se Drake.
"Od této chvíle," řekl Mason, "budeme hrát hru podle vynesených karet. Hlavní je zatlačit je do obrany a udržet je v defenzívě."
"A co s obětí, tou osobou, kterou vyděrači zmáčkli?" zeptal se Drake. "Dovedeš si představit její pocity po přečtení zprávy v novinách?"
"Obzvláště pak," řekl Mason, "když se dočte, že v plechovce byly tři tisíce dolarů."
"Vyděrač se s ní spojí telefonem a ona mu řekne, že vložila dovnitř pouze patnáct set," řekl Drake.
"A tím pouze potvrdí vyděračův dojem, že tu někdo hraje dvojí hru a že děvče bylo varováno, aby nic neříkalo."
"Přivádíš ji do nebezpečné situace," řekl Drake.
Mason přikývl.
"Proto ji všude bude doprovázet ozbrojený ochránce, Pavle. Ona to ovšem nesmí tušit. Namontuj jí na auto zaměřovací vysílačku. Nech ji neustále sledovat dvěma nebo raději třemi agenty. Zapoj do toho tolik lidí, kolik bude zapotřebí."
"Myslím, že tě nemusím varovat," řekl Drake, "pohráváš si však s ohněm. Tihle chlápkové to míní doopravdy."
Masonova tvář vypadala přísně. "Já sám to také míním doopravdy, Paule."

6

Krátce před polednem vešla Della Streetová do Masonovy soukromé kanceláře a řekla: "Stojíte před problémem."
"Před jakým?" zeptal se.
"V předpokoji čeká velmi rozhorlená Rosena Andrewsová a oči jí jenom planou."
"Máte potuchu, co ji sem přivedlo?" zeptal se Mason.
"Nechává si to pro sebe," řekla Della Streetová. "Říkala pouze, že s vámi potřebuje okamžitě mluvit kvůli jisté nanejvýš důležité, čistě soukromé záležitosti."
Mason se zazubil a řekl: "Nu, když to musí být, ať to máme za sebou, Dello. Ať vejde . . . Patří k typu žen, které vyloví revolver z kabelky a začnou střílet, anebo přeleze psací stůl a pokusí se mi nehty rozdrápat obličej?"
"Je to typ ženy schopné obojího," řekla Della Streetová. "Určuje zákony sama, pokud dovedu posoudit něčí povahu."
"Nu, to jistě už dovedete," řekl Mason, "když už takovou dobu stojíte na první linii v advokátní kanceláři. Uveďte ji dovnitř."
O chvíli později podržela Della Streetová otevřené dveře a rozzlobená třiadvacetiletá žena s očima sršícíma hněvem vpochodovala dovnitř.
"Vy jste Perry Mason," řekla.
"Ano, to jsem," odpověděl Mason.
"Budu vám vděčná, když nebudete strkat prsty do mých záležitostí! Nevím přesně na koho se obrátit, ale zamýšlím si rozhodně stěžovat advokátní komoře či jiné nadřízené instituci."
Mason tázavě pozvedl obočí.
"Jak se vměšuji do vašich záležitostí?"
"Víte dobře, že jste to učinil."
"Snad byste se měla laskavě posadit a povědět mi podrobnosti," řekl Mason.
"Nepotřebuji si sedat," řekla. "To prokleté zveřejnění v dnešních ranních novinách stačí ažaž. Vím, že vás v nutné věci včera navštívil můj otčím a jsem přesvědčena, že celý ten plán jste zosnoval vy."
"Celý plán?" zeptal se Mason.
"Víte co míním. Krádež té plechovky, změna textu v dopise, přidání patnácti set dolarů navíc a - Povíte mi laskavě pane Masone, co tím sledujete?"
Mason se shovívavě usmál a řekl: "Nikoli, pokud budete v této náladě, slečno Andrewsová. Mám-li s vámi mluvit

vůbec, rád bych tak učinil nejprve pak, až budeme moci hledět na věc klidně a s odstupem."
"Jsem ochotna vás vyslechnout," řekla.
"Jedním uchem," odpověděl Mason. "Jste nyní příliš rozhořčena, než abyste mi mohla věnovat plnou pozornost."
"Nu, mám právo být rozhořčena."
"Stále jste mi však neřekla kvůli čemu."
"Víte velice dobře kvůli čemu. Vyděračův dopis byl adresován mně. Bylo mi uloženo, abych do plechovky od kávy dala patnáct set dolarů v deseti a dvacetidolarových bankovkách, přidala deset stříbrných dolarů, aby byla plechovka vyvážena a plula lehčí stranou nahoru, pevně uzavřela víko a vyhodila ji z člunu, když nebudou poblíž žádné jiné čluny. Učinila jsem to a najednou se odkudsi přihnal člun s několika spoře oděnými kráskami - nejprve jsem si myslela, že to ti lidé si jedou pro peníze, ale nato jsem došla k názoru, že se rozhodně neodváží být takhle nestydatí. Nicméně, zdálo se, že nikdo není poblíž, takže jsem plechovku hodila do vody."
"Nuže, objasněme si to," řekl Mason. "Říkáte, že vyděračský dopis byl adresován vám?"
"Vy víte, že byl."
"Odkud bych to mohl vědět?"
"Patrně od mého otčíma, který čmuchal v mém pokoji, vzal mi dopis se stolu, a pak jej zase vrátil pod psací podložku."
"Jak to víte?"
"Z opatrnosti jsem si přesně označila místo, kam jsem ten dopis položila. Chtěla jsem prostě vědět, zda kolem mne někdo neslídí."
"Mám z toho usuzovat, že mezi vámi a vaším otčímem nepanuje právě láskyplný vztah?" zeptal se Mason.
"Nic podobného. Svého otčíma mám ráda. Je báječný, je ohleduplný, je nadměrně starostlivý, hledí mi ve všem vyhovět."
"Nu, co tedy nyní uděláme?" zeptal se Mason.
"Nyní," řekla, "to nevím. Uvedl jste mě do nepříjemné situace. Měla jsem patnáct set dolarů předat jistým lidem, kteří za tuto odměnu hodlali zamlčet jistou informaci. Někdo opravil požadovanou částku na tři tisíce dolarů, někdo do plechovky k mým patnácti stům dolarů přidal dalších patnáct set. Pojednou se objevila starletka v bikinkách, jejíž fotografie na vás hledí z titulních stránek novin, a policie se těch peněz zmocnila a - Nu, otevřeně řečeno, budu platit jako mourovatá."
"Chtěl už na vás někdo, abyste platila jako mourovatá?" zeptal se Mason.
"Zatím ne," odpověděla, "ale bojím se, že se to stane."
"Snad jste mi ochotna říci," pokračoval Mason, "čím to, že jste tolik zranitelná."
"Co tím myslíte'?"
"To, že vás vyděrač může zmáčknout."
"Myslím, že všichni jsme zranitelní," řekla. "Prakticky každý člověk má ve své minulosti nějakou temnou skvrnu."
"Co je ta vaše skvrna?"
"Do toho vám nic není. Chápu, že se mě snažíte nějakým způsobem ochránit, ale pane Perry Masone, já vám sděluji, že o žádnou ochranu nestojím. Vyřídím si tuhle věc svým způsobem."
Mason řekl: "Doufám, že jste si vědoma toho, že jakmile na vyděračovy podmínky přistoupíte, máte prohráno. Zaplatíte jednou a potom zase znova a znova a znova a znova a platíte mu pořád, dokud zcela nevykrvácíte."
"Nikomu se nepodaří, aby mě vykrvácel," řekla. "Hraji o čas."
"Čas k čemu?"
"O čas, který potřebuji, abych sehrála tuto hru podle svých vlastních podmínek. Vyřídím si věci sama a vaši pomoc nepotřebuji."
"Nezamýšlela jste v této záležitosti chránit nějakou jinou osobu?" zeptal se Mason starostlivě.
"Do toho vám nic není," odpověděla. "Všechno co vám z očí do očí chci říct, je to, že si přeji, abyste do této záležitosti nezasahoval a nechal mě, abych ji vyřídila po svém."
"Chápejte však, že vstupujete na pohyblivý písek," řekl Mason. "Propadáte se hlouběji a hlouběji - "
"Vím, co činím, pane Masone. Získávám čas. Byla jsem ochotna zaplatit patnáct set dolarů, abych ten čas získala."
"A oni potom po vás chňapnou znovu."
"Potom," řekla zlomyslně, "si už vylomí zuby."
"Připadáte mi jako velmi rozhodná mladá žena."
"A vynalézavá," dodala. "Na to nezapomeňte."
Mason si ji zamyšleně měřil.
"Kdybyste mi byla ochotna říci, co máte v úmyslu, slečno Andrewsová, snad bych vám mohl posloužit radou, která by vám prospěla, a jak se říká, dát se s vámi do kupy."
Úporně zavrtěla hlavou.
"K té informaci, na niž je narážka v dopise. Máte představu, čeho se to týká?"
"Já vím, čeho se to týká," odsekla.
"Jste mi to ochotna říct?"
"Rozhodně nikoliv. Je to moje věc, čistě moje věc."
"Snad," řekl Mason, "z romantických důvodů nebo snad kvůli společenské prestiži máte dojem, že kdyby se vám podařilo získat několik dní nebo několik týdnů, mohla byste si s touto situací mnohem lépe poradit."
"Snad," odpověděla.
"Myslíte, že by opravdu čas znamenal nějaký rozdíl?" zeptal se Mason.
"Jaký čas?"

"Ten, který zatím uplyne."
"Ano."
Mason řekl: "Odesílatelé tohoto dopisu se s vámi spojili telefonicky?"
"To je přirozený a logický závěr."
"Jak prokazují, že to jsou opravdu oni?"
"Rovněž o této věci se nehodlám šířit . . . Důvodem mé návštěvy, pane Masone," řekla, "je to, abych vám sdělila, že nestojím o vaše služby. Vůbec nepotřebuji právního zástupce. Jednám na vlastní pěst, mám své plány, zařídím tu věc podle svého a nepřeji si žádné vměšování. Proto vám budu vděčná, když do mých záležitostí nebudete vůbec zasahovat. Tímto vám to dávám na vědomí."
Nato se otočila a vypochodovala z kanceláře.
Mason pokynul Delle Streetové: "Zkuste mi sehnat Bancrofta k telefonu."
O chvilku později kývla Della Streetová na Perryho Masona: "Je na drátě."
"Haló, Bancrofte," řekl Mason. "Právě ode mne odešla vaše nevlastní dcera. Dští oheň a síru."
"Jak vás pro všechno na světě vypátrala?"
"Podle všeho věděla, že jste mě včera dopoledne volal a navštívil v naléhavé věci. Je rovněž přesvědčena, že jste během její nepřítomnosti četl vyděračský dopis. Nepoložil jste ho přesně na to místo, kde ležel předtím. "
"Co Rosena vlastně chtěla?" zeptal se Bancroft.
"Chtěla mi osobně a důrazně dát na vědomí, že nepotřebuje žádného advokáta, že je naprosto schopna se postarat sama o sebe, že má své vlastní plány a že si ode mne nepřeje žádné vměšování."
‚Je lhostejné, co vám říkala," odpověděl Bancroft, "postupujte dál, jak jsme se dohodli! Rosena je mladá a vznětlivá a spoléhá na sebe - přespříliš se na sebe spoléhá. Myslí si, že může vypořádat s profesionálními vyděrači, jenomže na to nestačí."
Mason řekl: "Snad by bylo vhodné, abyste za ní zašel a upřímně s ní pohovořil, neboť beztak ví, že vy jste ten dopis viděl. Pokouší se chránit jak vás, tak i sebe. Učinil byste dobře, kdybyste o tom s ní pohovořil."
"Ne," řekl Bancroft, "ona musí přijít za mnou. Prolomit led musí ona. Prozatím nepovažovala za vhodné se mi svěřit, ale ten dopis vyděrači zaslali jí a Rosena s ním dělá tajnosti. Nebudu se vměšovat."
"Vzhledem k tomu, že mi řekla, abych nestrkal nos do jejích věcí," odpověděl Mason, "mám poněkud svázané ruce."
"Co myslíte tím poněkud?"
"Že ji nemohu vůbec zastupovat."
"To není třeba," řekl Bancroft. "Zastupujete mne. Snažím se o to, aby se ta věc nevynesla na veřejnost. Musím zabránit, aby se dostala na veřejnost. Mám plné právo vás pověřit tím, abyste mě zastupoval. Zatím si vedete skvěle. Zahnal jste protistranu do defenzívy. Jen tak dál . . . Nepotřebujete peníze?"
"Prozatím ne."
"Kdykoli nějaké budete potřebovat, prostě mě zavolejte," řekl Bancroft. "Upřímně řečeno, Masone, čím víc o tom přemýšlím, tím víc mě těší, jak se celá věc vyvíjí. Dovedu si představit, jak se na to dívají v nepřátelském táboře - nepřeji si však, aby se Rosena dostala do situace, kde by byla ohrožena."
"Dobrá," řekl Mason, "budeme pokračovat, jak to nejlépe půjde,"
"Dejme tomu, že si ti vyděrači pomyslí, že je obalamutila?"
"To si myslet nebudou. Budou se domnívat, že někdo z party si chtěl přivydělat těch patnáct set dolarů navrch. Taková bude jejich první reakce. Vaše nevlastní dcera se přesně řídila pokyny dopisu. Vyděrači budou mít dojem, že se zmocnili náhodou prázdné plechovky místo pravé a vzhledem k tomu, jak se to všechno rozmázlo v novinách, budou nervózní."
"Nicméně mám starosti kvůli Roseně - kvůli jejímu bezpečí."
"Nemusíte se ničeho bát," řekl Mason. "Neustále ji doprovází ozbrojený strážce."
"Ví o tom Rosena?"
"Zatím ještě ne."
"A přijde na to?"
"Není to vyloučeno."
"Až se to dozví, budou z toho nepříjemnosti."
"Dost času si nad tím lámat hlavu, až to bude," odpověděl Mason. "Je téměř jisté, že mezitím dojde k jiným událostem, které budou přednější."
"Dobrá," řekl Bancroft. "Vy poroučíte. Ale ještě o jedné věci byste měl být informován. Rosena je velmi odhodlaná mladá žena a ozbrojila se."
"Cože?" zeptal se Mason.
"Je ozbrojena. Alespoň si to myslím. Buď Rosena nebo Phylis, má žena, vzala můj revolver ráže osmatřicet, který jsem měl v nočním stolku."
"Jak to víte?"
"Protože jsem před několika minutami šel do nočního stolku pro revolver. Napadlo mi, že nebude vadit, když jej budu mít po ruce a revolver byl pryč. Mohla jej vzít jedině Rosena nebo Phylis."
"Kdy jste ten revolver viděl naposled?" zeptal se Mason.
"Nu, mám jej pořád na tom jednom místě."
"Před jakou dobou jste jej tam skutečně viděl?"
"No . . . teď ani nevím, před týdnem nebo tak nějak."
"Kde je vaše manželka nyní?"

"Zpátky ve městě - v našem tamějším bytě. Pořád ještě má práci s tím dobročinným bálem."
"Možná, že by bylo lépe, kdybyste přijel také do města," řekl mu Mason. "Menší rodinná porada by v přítomné době přišla vhod."
"Přeji si, aby obě přišly ke mně," řekl Bancroft. "Je na nich, aby se chopily iniciativy."
"Měl byste raději přijet," řekl Mason, "dříve než se Rosena chopí iniciativy sama s vaším revolverem v ruce."
"Proboha, na tohle jsem nepomyslel," řekl Bancroft.
"Tak myslete na to teď," odpověděl Mason a zavěsil.

7

Ve tři hodiny odpoledne řekla Della: "Zdá se, že dnešek věnujete ženám v nesnázích."
"Kdopak to přišel teď?" zeptal se Mason.
"Ta starletka, Eve Amoryová. Je opravdu rozrušena. Nepřekvapilo by mě, kdybych slyšela, že si drobet pobrečela."
"Hrome!" řekl Mason. "Podívám se na ni."
"Za několik minut máte ujednanou schůzku a..."
"Schůzka počká," řekl Mason. "Ta dívka je snad ve vážných nesnázích. Mimochodem, zjistěte u Paula, zda ji dal sledovat. V případě, že se tak nestalo, ať se na ní po odchodu z mé kanceláře zavěsí jeho agent, nějaký šikovný chlápek, který ji nespustí z očí a může taky fungovat jako tělesná stráž. Povězte mi o Eve trochu víc, než ji ke mně uvedete, Dello."
"Je velice, převelice krásná," řekla Della Streetová. "Kdekdo se zastaví a prohlédne si ji ještě jednou."
"Co dál?" zajímal se Mason.
"Nu," odpověděla Della Streetová uvážlivě, "nechci rýpat, ale potom, když se podíváte na ni podruhé, máte dojem, že jste všechno viděl, že inventuru máte za sebou."
"Co tím myslíte?"
"Chybí jí individualita, nenucenost. Dělá všechno příliš naučeným způsobem. Když se usměje, podrží úsměv na tváři o vteřinu déle, než je třeba, jako by si jej předtím nacvičovala před zrcadlem. Když stojí, při chůzi když se pohybuje - ze všeho je cítit jenom syntetický půvab. Máte dojem, že se chová nepřirozeně."
"Nu, podívám se na ni a ověřím si vaše pozorování," řekl Mason. "Podíváte se na ni a budete nadšen," řekla Della. "Až za chvíli ji budete schopen střízlivě ocenit. Je velice krásná."
"Uveďte ji," řekl Mason. "Uvidíme, co ji tíží. A určitě nezapomeňte zavolat Drakovi, aby ji dal sledovat. Nejde ani tolik o to zjistit, kam půjde, ale je to kvůli jejímu bezpečí. Ten jeho člověk ji musí držet na očích a musí být schopen zakročit, kdyby šlo do tuhého. A teď přiveďte tu dívku, Dello, abych mohl být patřičně oslněn."
Della Streetová vyšla z kanceláře a o několik okamžiků později se vrátila s Eve Amoryovou.
"Nu," řekl Mason s úsměvem, "viděl jsem vaši fotografii v novinách."
Usmála se a podržela úsměv na tváři o celou vteřinu déle než bylo nutno. Potom podala Masonovi ruku a řekla: "Kvůli tomu jsem za vámi přišla."
"Proč jste si mne vybrala?"
"Muž pro kterého jsem pracovala," řekla, "se jmenuje Paul Drake. Je to soukromý detektiv. Dozvěděla jsem se, že vám pomáhá při různých případech a vím, že potom, když jsme vylovili plechovku s penězi, vám podával hlášení."
"Jak to víte?" zeptal se Mason zvědavě.
"Nejsem slepá a koneckonců, vy, pane Masone, nejste také tak docela neznámý.
Měl jste fotografií v novinách ... " Usmála se a řekla: "Víckrát než já."
"Pokračujte," řekl Mason.
Řekla: "Vyhledal mě naoko příjemný, ale přitom tvrdý muž a vehnal mě do úzkých."
"Jak?" zeptal se Mason.
"Ten člověk," odpověděla, "ví něco z mé minulosti."
"Vy máte nějakou minulost?" zeptal se Mason.
Podívala se mu do očí a řekla: "Každá začínající holywoodská herečka natolik krásná, aby si zajistila budoucnost, může mít docela dobře nějakou minulost. A přítomnost."
"Jak to bylo s tím mužem`'" zeptal se Mason.
"Je to asi padesátník - mezi pětačtyřiceti až dvaapadesáti. Má pronikavé šedé oči a omílal stále jednu písničku."
"Co tím míníte?" zeptal se Mason. "Chcete říci, že chtěl na vás, abyste - "
"Ne, to vůbec ne," přerušila ho chvatně. "Chtěl pravý opak, pane Masone. Ženské svody a půvaby, slzy, úsměvy či nylon vůbec na něho nepůsobí."
"Pokračujte," řekl Mason. "Co chtěl?"
"Peníze."
"Kolik?"
"Ty tři tisíce dolarů, co jsem našla."
"Předala jste ty peníze policii," řekla Mason. "Copak nečte ten člověk noviny?"
"Četl noviny," řekla. "Navíc se ale něco dověděl."
"A co tedy chtěl?" zeptal se Mason.
"Ty tři tisíce."
"A jak myslí, že je může získat?"
"Jediným způsobem. Mám na policii prohlásit, že to všechno byla jenom finta, abych si udělala reklamu, že ty tři tisíce mi půjčil jeden přítel, který také napsal ten vyděračský dopis. Prý to všechno bylo vymyšleno tak, že v bikinkách

pojedu na vodních lyžích a budu tvrdit, že jsem našla plechovku s penězi a s dopisem. Vyvolá to dojem, že se někdo pokouší vydírat některou z bohatých rodin, které mají u Jezera domy, takže se dostanu do novin a udělám si reklamu. Ten muž mi říkal, že se mám zhroutit a na policii se přiznat, že to všechno bylo zosnováno předem, že mi šlo o to, aby se o mně psalo, že to byl jen trik, na který noviny naletěly. Potom říkal, že nakonec mi policie bude nucena ty tři tisíce dolarů vrátit a že je pak předám jemu."
"Nebo jinak?" zeptal se Mason.
"Ach, ovšem," řekla, "dodal, nebo jinak. Tohle mi dělá těžkou hlavu, protože by nebylo moc dobré, kdyby se ta věc z minulosti dostala do novin."
Mason si ji zamyšleně prohlížel.
"Domníváte se, že kdyby vyšel váš poklesek najevo, ohrozí to vaši kariéru?"
Řekla: "Nedbám ani za mák o sebe, ale týká se to také jiné osoby, Muže, otce dvou dětí."
"Pověděl vám muž, který vás vyhledal, své jméno?"
Zavrtěla hlavou. "Řekl, že ho může oslovoval Pan X".
"A jak s ním máte navázat kontakt?"
"Já ne. On se prý spojí se mnou."
Mason řekl: "Zřejmě vás to trápí."
"Velice mě to trápí."
Mason řekl: "Kdybyste nyní vystoupila s prohlášením, kde uvádíte, že to všechno byl pouze jenom reklamní trik a že noviny jej spolkly, znepřátelila byste si nadosmrti spousty reportérů."
"To vím."
"To by skoro jistě zmařilo vaše vyhlídky na nějakou kariéru."
"Nemusíte mi to říkat takhle po lopatě, pane Masone."
"Ale přesto stále ještě myslíte, že budete nucena ono prohlášení učinit?"
"Musím myslet na toho muže a jeho děti."
"Předpokládám, že onen muž zastává význačné postavení?"
"Velmi významné."
"Co na to říká?"
"Já mu o tom neříkala."
"Proč ne?"
"Z toho by šel do vývrtky - a sama ovšem nevím, co všechno ten pan X ví, a kolik z toho, co tvrdil, že ví, si pouze domýšlí. Byla jsem s oním mužem párkrát viděna na veřejnosti a - víte, dá se to brát jako normální obchodní či společenská záležitost, ale také z jiného hlediska."
Mason se na chvíli zamyslel a potom řekl: "Kdy se má zase s vámi sejít ten pan X?"
"V průběhu dnešního večera."
Mason řekl: "Nuže, povězte mu, že si vymyslel hezký plán, ale že s tím nepochodí, protože jistý advokát je ochoten odpříséhnout, že ty peníze byly určeny jako výkupné pro vyděrače."
Chvíli se nad tím zamyslela.
"Smím mu říct jméno toho advokáta?"
"To si pište, že mu jeho jméno smíte říct," řekl Mason. "Povězte mu, že se ten advokát jmenuje Perry Mason a řekněte panu X také, aby mě přišel navštívit."
Několik vteřin mlčela a přemítala. Potom náhle podala Masonovi ruku.
"To by mohlo zabrat," řekla.
Mason řekl: "Vyděrače nemám rád. Jsou to supové v lidské podobě, kteří kořistí ze slabostí jiných lidí a jejich obav před zveřejněním jejich tajemství. Tomu vašemu panu X povězte, že pokud chce dál o věci debatovat, aby za mnou osobně přišel."
"Nikoli," řekla zamyšleně, "myslím, že ve chvíli, když pronesu vaše jméno a povím mu, že jste ochoten odpříséhnout, že ty peníze v plechovce byly vlastně výkupné požadované vyděračem, bude pan X koukat zmizet co nejrychleji."
Mason řekl: "Chtěl jsem vám pouze říci, že si velmi vážíme vaší spolupráce na tomto případě."
Usmála se a její úsměv opět setrval na tváři o zlomek vteřiny déle, než bylo nutné.
"Mně to vlastně přineslo prospěch, pane Masone, já děkuji vám. Mám vyjít kudy jsem přišla, anebo ... "
"Ne, těmito dveřmi," řekl Mason.
Když vyšla z kanceláře, Mason pokynul Delle Streetové, která vzápětí vytočila číslo Paula Draka.
"Má Eve Amoryová závěs?" zeptal se Mason.
"Ano. Můj člověk ji stínuje už přes půl hodiny. Stopoval ji až k téhle budově.
Myslel jsem, že přichází za mnou. Místo toho odbočila a šla se kouknout na vás, lidičky."
"Vyhledal ji jakýsi velmi roztomilý muž kolem padesáti," řekl Mason.
"To se stalo předtím, než se na ni zavěsil můj agent," řekl Drake. "Nic podobného mi nehlásil."
"Dávejte pozor, zda se ten muž objeví," řekl Mason, "a jakmile se ukáže, sledujte ho. Myslím, že se má s Eve sejít dnes k večeru."
"Kdo je to?" zeptal se Drake.
"Představil se jako pan X," odpověděl Mason, "a velice bych se mýlil, kdyby to nebyl sám ten vyděrač. Je pětačtyřicet až dvaapadesát let starý, má pronikavé šedé oči a - "
"To je ten rybář z člunu," řekl Drake. "Máme jeho velmi dobrý popis."
"Výborně," řekl Mason. "Nyní se dostáváme do kontaktu s vyděrači, a jakmile zjistíme jejich totožnost, iniciativu

převezmeme my a ukážeme jim, zač je toho loket. Pokračuj v práci, Paule."

8

Krátce po čtvrté hodině zazvonil domácí telefon. Della zvedla sluchátko, a zatímco naslouchala, na tváři se jí rozléval výraz stále většího ohromení.

"Co je?" zeptal se Mason, když Della zakryla dlaní mikrofon a otočila se k němu. "Nyní se náš kruh uzavřel," řekla. "V předpokoji čeká paní Bancroftová a prohlašuje, že s vámi musí okamžitě mluvit kvůli jedné nanejvýš důležité věci."

"Ať minutku počká," řekl Mason. "Dejte mi rychle Harlowa Bancrofta. Zkuste to v domě u jezera. Jestliže nebude tam, volejte jeho kancelář."

Della řekla do telefonu: "Bude muset několik minut počkat, Gertie. Dlouho to nebude. Prosím tě, vysvětli jí to a potom mi dej státní linku."

Della počkala, než se ozval volný tón, načež vytočila číslo telefonu Bancroftova jezerního sídla. Za moment řekla: "Mohla bych mluvit s panem Bancroftem, prosím? Řekněte mu, že je to skutečně naléhavé. Volá sekretářka pana Masona ... Ach ano, rozumím. Víte, kde bych ho mohla stihnout? Děkuji vám, zkusím jeho kancelář. Číslo znám. Děkuji vám."

Zavěsila a řekla Masonovi.

"Není tam. Osoba, která brala telefon, mi řekla, že asi bude v kanceláři."

"Zkuste tedy jeho kancelář."

Della opět vytočila číslo a opakovala, že kancelář pana Masona volá pana Bancrofta ve velmi nutné věci.

Po krátké přestávce znova řekla: "Děkuji vám. Nevíte, kde bych ho mohla zastihnout ... ? Děkuji Vám."

Della zavěsila a řekla: "V jezerním domě si myslí, že bude v kanceláři, a v kanceláři zase myslí, že ho zastihneme v jeho domě u jezera."

Mason si povzdechl.

"Tak dobrá," řekl. "Povězte paní Bancroftové, že může vstoupit. Budu to s ní muset hrát, jak to půjde."

"Co jí hodláte říct?"

"Nic," řekl Mason. "Nemohu jí říct, že její manžel přišel ke mně na poradu, protože mi k tomu nedal svolení a rovněž nemám v úmyslu lhát."

Della kývla, vyšla do předpokoje a vrátila se s paní Bancroftovou. Paní Bancroftová se nesla jako královna. Očividně byla o něco mladí než její manžel a patřila k typu žen, které vypadají mladší, než opravdu jsou: žena, která dbá na svou linii a dává si záležet na každém detailu svého zevnějšku.

"Dobré odpoledne, pane Masone," řekla. "Hodně jsem už o vás slyšela. Mnohokrát jsem už viděla váš snímek v novinách a jsem ráda, že nyní mám tu příležitost se s vámi setkat osobně. Mám za to, že jste nyní právním zástupcem mého manžela, ano?"

Mason povytáhl obočí.

"Tu informaci máte od svého manžela?" zeptal se.

"Nikoli."

"Smím se zeptat, kde jste k ní přišla?"

"Od své dcery."

"Vaše dcera mě navštívila," řekl Mason. "Některé věci brala jako pravdivé a podle toho předpokladu jednala."

"Velmi dobře pane Masone. Nechci od vás žádat, abyste se nějak vázal. Toho základu se budeme držet. Hodlám brát některé věci jako pravdivé a jednat podle toho předpokladu. Chci konstatovat, že ani můj manžel, ani má dcera nevědí o tom, že jsem u vás."

Mason řekl: "Je zřejmé, že kdybych vašeho manžela zastupoval, sotva bych mohl vaši návštěvu uchovat v tajnosti a jestliže vašeho manžela nezastupuju, rovněž bych si nepřál, abyste se vázala tím, že - "

"Ach, přestaňte," přerušila ho. "Jsem si vědoma vašeho postavení a pokouším se ho respektovat. Nuže, mohla bych se snad posadit a říci vám několik věcí nanejvýš důvěrně."

"Nechcete ode mne, abych zastupovat právě vás?" zeptal se Mason.

"Ne, chci prostě, abyste se dověděl několik faktů."

"Dobrá. Umím dobře naslouchat."

"A vaše sekretářka?"

"Umí velmi dobře naslouchat a je velmi málomluvná," řekl Mason.

"Dobrá, začnu tedy na začátku. Má dcera Rosena je zasnoubena s Jetsonem Blairem. Jeho rodina, jak víte, má významné společenské postavení - mohlo by se říci, že to jsou "aristokraté s modrou krví". V obchodě příliš neuspěli, ale drží se vysoko na společenském žebříčku. Můj manžel zase prokázal, že je velmi dobrý byznysman."

"Pokračujte," řekl Mason.

"Jetsonu Blairovi je čtyřiadvacet. Měl o dva roky mladšího bratra Carletona Rasmuse Blaira, ale ten byl z divokých vajec. Zapletl se do všemožných nesnází, které však většinou byly ututlány. Přihlásil se do armády, dostal se k letcům a jednou se jeho letoun nevrátil z pozorovacího letu.

Nejdřív byl hlášen jako nezvěstný. Skoro rok to trvalo, než byl letoun nalezen. Narazil na úbočí hory a zřítil se. Podle všeho nikdo z posádky katastrofu nepřežil, nedalo se však zjistit, jak kdo zahynul. Někteří členové posádky se zřejmě zabili při havárii, jiní byli pouze zraněni, ale nepřízeň počasí a divoká zvířata naprosto znemožnila jakoukoli identifikaci. Carleton zprvu hlášený jako nezvěstný, byl poté zanesen do seznamu zemřelých."

Mason pouze přikývl.

"Před dvěma lety," pokračovala, "jistý muž jménem Irwin Victor Fordyce byl odsouzen pro zločin a trest si odseděl ve

věznici v San Qucntinu. Před několika týdny byl propuštěn na svobodu. O něco později byla přepadena benzínová stanice a policie, jak je obvyklé, předložila obětem loupežného přepadení soubor fotografií přestupníků, nedávno propuštěných z věznice spolu s portréty osob, jejichž modus operandi připomíná způsob provedení dotyčného trestného činu. Jeden z přepadených nezávazně identifikoval Irwina Fordyce jako jednoho z pachatelů."
Výraz Masonovy tváře svědčil o tom, že napjatě poslouchá.
"Pokračujte," řekl.
Paní Bancroftová nyní začala rozvážně volit slova:
"Byla jsem informována," řekla "že Carleton Blair byl úředně prohlášen za mrtvého a jeho otisky prstů byly založeny do "mrtvé" kartotéky. Dále jsem byla informována, že se Carleton nezabil, ale že se mu podařila dojít k lovecké chatě, kde našel zásobu potravin, a pozvolna se tam zotavil. Poněvadž vojenského života měl už po krk a sám v životě neuspěl, rozhodl se, že Carleton R. Blair navždy zmizí. Přijal jméno Irwin Victor Fordyce, když se vrátil do civilizace, dostal se opět do rozporu se zákonem a byl odsouzen do San Quentinu.
Pane Masone, ten fakt, že jeden z členů společensky významné rodiny Blairů seděl ve vězení a v přítomné době je hledán policií v souvislosti s loupežným přepadením benzínové stanice, by byl pro nadcházející svatbu velmi žalostným doporučením."
"To vám řekla vaše dcera?" zeptal se Mason.
"Nikoli. Mám ty informace od vyděrače."
"Co na vás ten vyděrač požadoval?" zeptal se Mason.
"Co myslíte, že chtěl? Samozřejmě, že peníze."
Mason přivřel oči. Chystal se něco říci, ale zarazil se.
Po chvíli ticha paní Bancroftová pokračovala: "Stalo se to v rozhodujícím životním období mé dcery."
"Jinými slovy řečeno, vy jste zaplatila?" řekl Mason.
"Ano, zaplatila."
"Kolik? "
"Tisíc dolarů."
Mason bubnoval špičkami prstů na okraj stolu.
"Teprve když jsem si přečetla noviny, uvědomila jsem si, že patrně mou dceru také požádali o výkupné, a nebyla bych moc překvapena, kdyby se obrátili také na mého manžela."
"A co Blairovi?"
"Pokud se na ně někdo s obdobným požadavkem obrátil, nic o tom neříkali. Blairovi nejsou rodina chudá, ale nejsou to ani boháči."
"Nepochybně by mohli právě v této době zaplatit relativně menší výkupné," řekl Mason.
"Domnívám se, že ano."
"Můžete mi dát popis toho vyděrače?" zeptal se Mason. "Nebyl to muž s pronikavýma očima, asi padesátník a - "
Zavrtěla hlavou.
"Ne byl mladší, tak asi pětadvacet, šestadvacet. Úhledně oblečený, s nakrátko ostříhanými vlasy, tmavýma očima, širokoramenný, ale poněkud hrubých rysů."
"A vy jste mu zaplatila jeden tisíc dolarů?"
"Ano."
"Jak?"
"Ve svazcích deseti a dvacetidolarových bankovek."
"A on vás ujistil, že s novými požadavky už nepřijde?"
"Ujistil mě, že jsem mu zaplatila za jeho mlčení."
"Patrně vám předložil nějaký důkaz," řekl Mason, který potvrzuje -"
"Zajisté, to učinil. Měl policejní fotografie Irwina Fordyce, jeho otisky prstů a tělesné rozměry. Měl snímky Carletona Blaira z období krátce před jeho nástupem k armádě a přiznám se vám, že si byli oba muži pozoruhodně podobní. Mimoto měl sadu otisků prstů, o nichž tvrdil, že to jsou otisky Carletona R. Blaira, pořízené při jeho nástupu k armádě."
"Sdělila jste něco z toho své dceři?"
"Samozřejmě, že nikoliv. Má dcera nyní prožívá šťastné životní období, nechci jí ho zkazit."
"Pověděla jste něco manželovi?"
"Samozřejmě, že nikoli."
"Proč ne?"
"Má dost vlastních problémů."
Mason řekl: "Přišlo vám na mysl, že se vyděrači obrátí na vaši dceru a patrně také na vašeho manžela?"
"Nikoli."
"Proč jste nyní přišla za mnou?" zeptal se Mason.
"Protože jste vstoupil na scénu a všechno rozvařil."
"Jakým způsobem?"
"Vy víte dobře, co jste učinil. A nyní, pane Masone, se vyděrači snaží navázat spojení s mou dcerou, aby na ni mohli vznést dodatečné požadavky."
"Říkáte, že se s ní pokouší navázat spojení?"
"Budu to formulovat jinak," řekla. "Mluvili s ní telefonicky."
"Jak to víte?"
"Naslouchala jsem hovoru na paralelce."

"Co bylo řečeno?"
"Volající řekl, že je zradila, a moje dcera si buď myslela, že mluví s novinářem, anebo byla natolik chytrá, že předstírala, že si to myslí. Dcera mu pověděla, že tisku nemá co říci a že se domnívá, že volající je reportér, který si vzal za úkol obvolat všechny obyvatele domů u jezera a doufá, že úskokem z některého vymámí prohlášení, které by mohlo novinářům poskytnout stopu ke zjištění vyděračovy oběti. Řekla, že podobná taktika se jí hluboce příčí, že ať už je tou obětí kdokoli, je to výhradně jeho či její věc a že se osobně domnívá, že tisk nyní čím dál tím víc upadá, když se pokouší vyčenichat soukromé věci slušných občanů proto, aby je rozmazával na titulních stránkách novin; že je to vyloženě revolverová žurnalistika a že to zpravodaji na druhém konci linky všechno říká proto, aby věděl, co si o něm myslí."
"A co potom?" Zeptal se Mason.
"Potom prudce sluchátko položila do vidlice."
"To byl hezký gambit," řekl Mason. "Vyděrače tím zahnala do obrany. Jak jste se dozvěděla o tom, že vaše dcera je vydírána? Svěřila se vám?"
"Nikoli, ale vím, že si vyjela v našem člunu. Rovněž vím, že sháněla červenou plechovku od kávy. Potom, když jsem si přečetla v novinách o tom, že v plechovce byly peníze a žádost o výkupné, samozřejmě jsem pochopila, co se zběhlo."
"Neříkala jste jí však nic?"
"Ne."
"A ona vám také nic neřekla?"
"Ne."
"Ale její telefonní rozhovor jste odposlouchala?" řekl Mason.
"Myslela jsem, že vyděrači se snad pokusí s ní navázat spojení, a chtěla jsem vědět, co se bude dít."
"Proč jste přišla zrovna za mnou?"
"Protože si myslím, že mé dceři může hrozit nebezpečí; protože se domnívám, že se s vámi můj manžel radil, a protože si pohráváte s dynamitem a přeji si, abyste znal všechny skryté možnosti."
"A vy jste se s jedním z těch vyděračů sešla osobně'"
"Setkala jsem se osobně s mladým mužem, který na mě vysloveně vydíral poplatek za mlčení, jinak prý rozšíří tu informaci."
"Jakým způsobem to hodlal učinit?"
"Řekl, že některý ze skandálních plátků mu s radostí zaplatí za ten příběh tisíc dolarů. Proto podle toho také určil svou cenu. Říkal, že ty peníze potřebuje, že se nechce snižovat k tomu, aby si tímto způsobem vydělával na živobytí, ale že peníze potřebuje, že raději tutéž částku přijme za to, že si informaci nechá pro sebe. Hovořil velmi přesvědčivě."
"Máte v úmyslu se s tím svěřit svému manželovi?" zeptal se Mason.
"Ne."
"Dáte mi svolení, abych mu to řekl?"
"Ne. Prostě jsem vás informovala o něčem, co byste měl vědět."
"Přišlo vám na mysl, že vám samotné může hrozit nebezpečí?"
"Nebezpečí od vyděračů?" Řekla. "Pchá! Zbabělci jsou to, pane Masone. Ten člověk vymáčkl ze mne tisíc dolarů a soudím, že má spolčence, který vynutil tři tisíce dolarů na mé dceři. Myslím, že tím by všechno skončilo, nebýt okázalé reklamy kolem celé věci a skutečnosti, že ty tři tisíce od mé dcery, s kterými vyděrači počítali, se dostaly do rukou policie.
Myslím, že jste se domníval, že máte co činit s jediným možným požadavkem vyděračů - tím, co byl zaslán mé dceři. Vypořádal jste se s ním způsobem, který mohl, ale za daných okolností také nemusel být nejchytřejším tahem. Nyní už chápete, že všechno je mnohem složitější, než se vám to jevilo. Prostě jsem si přála, abyste situaci pochopil."
"Proč o tom nepromluvíte s manželem a neřeknete mu celý příběh?" zeptal se Mason.
"Snad mu to řeknu," odpověděla, "později."
"Víte, kde je váš manžel nyní?"
"Myslím, že je u jezera, ale má se později se mnou sejít v městě."
"A vaše dcera?"
"Nevím, kde je právě teď, chce však přenocovat v jezerním domě. Hodlám ji pod nějakou záminkou zatelefonovat a požádám ji, aby přijela do našeho městského bytu. Protože tam se mnou bude manžel, nechtěla bych, aby dcera zůstávala u jezera sama."
Paní Bancroftová pohlédla na hodinky a řekla:
"Mám ještě zařídit celou řadu věcí. Musím si pospíšit. Dobré odpoledne, pane Masone."
Sebejistě se zvedla, blýskla úsměvem po Masonovi a Delle Streetové a šla ke dveřím.
"Děkuji vám, že jste mě přijal," řekla, dříve než vyšla ven.
Mason a Della Streetová se na sebe podívali.
"Čili," řekla Della Streetová, "Harlow Bancroft měl na mysli nesprávný záznam trestu a nesprávnou sadu otisků prstů."
"Že by?" řekl Mason.
"Ovšem, to je přirozený dohad, máme však co činit s velmi složitou situací a dvěma vyděrači."
Mason bubnoval prsty na desku stolu.
Náhle zazvonil telefon. Brala ho Della Streetová a potom řekla Masonovi: "Volá Harlow Bancroft."
"V odpověď na vaše volání?" zeptal se Mason. "Nevím. Gertie říká, že je na lince."
Mason zvedl sluchátko a řekl: "Haló, Bancrofte. Snažil jsem se vás dovolat."
"Řekli mi to," odpověděl Bancroft, "chtěl jsem vás navštívit, ale nezbývá mi čas k tomu, abych k vám zajel."

"Kde jste?"
"V letním domě u jezera,"
"Zůstanete tam přes noc?"
"Zatím ještě nevím. Na tom však nezáleží. Chtěl jsem vám říci, že jsem se zachoval hnusně a sobecky ... Prostě, zapomeňte na vše, co jsem vám vykládal. To vydírání nebylo kvůli tomu, co jsem si myslel, ale kvůli jiné věci ... Budu vám to muset vysvětlit osobně, ale ... Možná, že jsme to všechno zmotali. Zdá se, že jde o něco naprosto jiného, než si myslíte."
"Snad ano," odpověděl Mason suše. "Co si přejete, abych učinil?"
"Čiňte to, co uznáte za nejvhodnější," řekl Bancroft.
"Jak jste všechno zjistil?"
"Měl jsem otevřenou a upřímnou rozmluvu se svou nevlastní dcerou."
"Řekl jste jí to, co jste řekl mně?" zeptal se Mason.
"Nikoli," odpověděl Bancroft. "Ona mluvila. Já - Nyní není příhodná doba na to, abych to sdělil své rodině, Masone. Pouze se mohu snažit, abych jim pomáhal jak se dá ... Koukejte, vy jste měl nápady jak na vyděrače. Kdyby ti vyděrači zaútočili na mne, situace by vypadala rozdílně, ale podle toho, jak se to jeví - Nu, nemohu vám to říkat do telefonu, je to ale cosi souběžného a myslím, že nejlépe bude zaplatit jim a získat čas. Myslím, že je to koneckonců vlastně malichernost - totiž poměrně malicherná záležitost - a ... nu, obávám se, vaše taktika nebyla - víte, snad jste do toho šel příliš drasticky. Třeba jste loďku moc rozhoupal."
"Říkal jsem vám, že ji hodlám rozhoupat," odpověděl Mason.
"Jenže to děláte moc prudce," řekl Bancroft, "a možná, že kymácíte nepravou loďkou ... Potřebuji s vámi mluvit zítra dopoledne."
"Proč ne dnes večer?" zeptal se Mason. "Když je to tak naléhavé, počkám na vás."
"Dnes večer bych to nestihl. Mám ještě jiné věci. Prostě, navštívím vás dopoledne. V deset hodin?"
"Dobrá, v deset," řekl Mason. "A co je s tím revolverem, Bancrofte? Má ho vaše nevlastní dcera?"
"Říká, že jej nemá. Vypadala velmi překvapeně, když jsem se ji na to zeptal. Má nevlastní dcera je v neobvyklém postavení. Novináři si vymýšlejí kdejaké finty, aby vypátrali, jak je to s tím vydíráním, a někdo, podle všeho nějaký reportér, se pokusil o to, aby se Rosena v telefonu podřekla, ona mu ale dala co proto a potom práskla sluchátkem. Ovšem, snad to mohl být jeden z těch vyděračů ... Říkám vám, Masone, nejlepší bude zaplatit.
Víte, neobyčejně si cením všeho toho, co jste udělal, a přirozeně, to co jsem vám řekl, zachovejte v přísné tajnosti, v co největší tajnosti. Zatím však nic nepodnikejte a přenechte ty záležitosti nám. Myslím, že si docela dobře nějakým způsobem s nimi poradíme sami."
"Řekl jsem vám," odpověděl Mason, "že existují pouze čtyři způsoby, jak se vypořádat s vyděračem."
"Já vím, já vím, ale jedním z nich je zaplatit požadované výkupné a já mám dojem, že skoro určitě máme co činit s poměrně malými rybkami, takže, není třeba vyrukovat hned s celou naší zbrojnicí. Myslím, že časem se všechno srovná. V této chvíli si pouze kupujeme potřebný čas."
"Myslím, že bych s vámi dnes večer mluvit měl," řekl Mason.
"To je zcela vyloučeno. Mám jiné věci ... Ale navštívím vás zítra."
"V deset?" zeptal se Mason.
"V deset. Zatím nechte všechno v klidu. Prostě počkejte, až se prach usadí. "
"Dobře," odpověděl Mason. "Budu vyčkávat, třebaže mám políčeny udice, na které by se ryba mohla chytit."
"Ne, ne, ne," řekl Bancroft. "V této chvíli nechceme ulovit žádnou rybu. Prostě zachováme klid a na ten lov zapomeneme. Nechte všemu volný průběh. Je to pouze otázka peněz a já jsem ochoten zaplatit. To také hodlám učinit."
"Vy poroučíte," řekl Mason. "Zítra vás uvidím."
Mason zavěsil, potom zavolal Paula Draka a řekl: "Paule, potřebuji osobního strážce pro Rosenu Andrewsovou. Rovněž muže pro Eve Amoryovou, který bude ručit za její osobní bezpečí. Jinak všechno ostatní padá - aspoň pro dnešek."
"Ano," odpověděl Drake. "Ale mám dost lidí, kdybys ještě nějaké potřeboval."
"Ne, to postačí," řekl Mason. "A musíš jednat velmi opatrně. Nechceme, aby někdo z nich tušil, že má stín. Ale průběžně mi podávej zprávy, Paule."
"Dobrá," řekl Drake bodře. "Všechno zařídím."

9

V půl desáté v noci zazvonil tajný telefon v Masonově bytě a Mason, který věděl, že toto číslo zná pouze Della Streetová a Paul Drake, zvedl přístroj a řekl: "Ano?"
V sluchátku se ozval Drakův hlas.
"Vzal jsem si něco na odpovědnost z vlastní iniciativy, Perry. Nevím, zda jsem jednal správně."
"Co se stalo?"
"Jak jsi navrhoval, poslal jsem agenta stopovat Eve Amoryovou. Držel se z dohledu, ale je to schopný chlápek, i když poněkud postarší, ovšem, když jde do tuhého, ví, co a jak. Sloužil dvanáct let u policie a vyšetřoval taky různé případy vyděračství. Napadlo mi, že by se zrovna hodil pro -"
"Dobrá, dobrá, nech ten úvod," řekl Mason. "Co se stalo?"
"Nu, asi v sedm čtyřicet zaparkoval před bydlištěm Eve Amoryové nějaký muž. Choval se tak, že si ho můj člověk začal všímat. Ten chlápek zašel do telefonní budky a někomu volal, patrně Eve Arnoryové, ovšem můj agent to tehdy nemohl ještě vědět. Ale asi za deset minut Eve Amoryová vyšla z činžovního domu, kde bydlí. Chlápek předjel vozem,

blikl reflektory a Eve k němu nasedla do vozu. Můj agent jel za nimi, myslel si, že snad jde o únos. Zřejmě se však oba jen radili, protože chlápek s ní objel čtyři nebo pět domovních bloků, pak zastavil u chodníku, asi půl hodiny spolu mluvili a potom ji zase odvezl zpátky k jejímu bytu, kde z vozu vystoupila."
"Máš tušení, o čem spolu mluvili?" zeptal se Mason.
"Pokoušel se ji přemluvit, aby podepsala nějakou listinu. Aspoň tak se to mému muži zdálo. Ten chlápek měl papír, který ji neustále podstrkoval pod nos. Ona váhala, tvářila se, jako by se užuž chystala papír podepsat, a pak jej od sebe odstrčila. Potom spolu zase chvíli mluvili a on jí papír přistrčil znovu."
"Kde byl tvůj agent, že tohle všechno viděl?"
"Nejhorší na tom je, že na ně vůbec neviděl," řekl Drake. "Nezaparkoval poblíž, aby nevzbudil jejich podezření, takže dvakrát či třikrát kolem nich projel a jednou předstíral, že hledá místo, kde by auto postavil. Vlastně se tam parkovat ani nedalo, byl to příliš malý prostor pro auto, ale můj agent se tam snažil jako zacouvat vozem a zase vycouvat odtud. Ti dva byli tak zabráni do hovoru, že si ho vůbec nevšimli. Nyní konečně přicházím k jádru věci, Perry. Jakmile se ten chlápek rozešel s Evou Amoryovou, můj člověk poslechl okamžitý nápad a začal toho chlápka sledovat."
"A Eve Amoryovou nechal bez ochrany?" zeptal se Mason. "Nikoli. Má ve voze vysílačku a přijímač, takže se mnou udržuje neustálé spojení. Pověděl mi, co se děje, a požádal mě, abych poslal dalšího muže k ochraně Eve, on že bude sledovat toho chlápka. Připadal mu nějak známý, třebaže ho zahlédl jen na několik okamžiků."
"Pokračuj," řekl Mason.
"Nu, můj člověk stopoval toho chlápka až k činžovnímu domu Ajax-Delsey. Je to levný činžák blízko pobřeží. Vlastně dneska to je spíš penzión, ale podstatné je to, že když ten chlápek z vozu vystoupil, můj agent ho poznal."
"Co tím míníš! Má ten člověk záznam?"
"To souhlasí. Jmenuje se Stilson L. Kelsey, známý jako Podrazník Kelsey. Vešel do penziónu a můj agent zjistil, že tam má pronajatý pokoj. Požádal mě vysílačkou o instrukce a já mu řekl, aby nějakou dobu zůstal v penziónu a počkal, co se bude dít. Jestliže Kelsey z domu vyjde, chci, aby ho držel na očích."
"Zjistil, že Kelsey má v penziónu pokoj?"
"To souhlasí. Má tam pokoj, můj agent pozoruje penzión a také Kelseyův vůz, ale kdyby Kelsey vyšel, můj agent ho patrně nebude moci držet na očích."
"Proč ne?"
"Na pobřeží nyní spadla hustá mlha. Směrem k městu je řidší, ale kdyby Kelsey vyrazil opačným směrem, dostane se do úplné hrachové polévky."
"Ozvala se Eve Amoryová?" zeptal se Mason.
"Ne. Ať už jednali o čemkoli, ten chlápek na ni vyvinul takový nátlak, že se asi bojí ozvat. Můj agent říkal, že se mu zdálo, že ten papír užuž hodlala podepsat. Byla na vahách."
"Ale nic nepodepsala?"
"Můj agent se domnívá, že nepodepsala."
"Dobrá," řekl Mason. "Drž Kelseyho pod dohledem."
"Na jak dlouho?"
"Hrome, celou noc, když to bude zapotřebí," odpověděl Mason.
"Můj agent bude potřebovat vystřídat. O půlnoci končí."
"Tak pošli člověka, který ho o půlnoci vystřídá," řekl Mason. "Uvidíme, co bude Kelsey dělat. Chci se dovědět, kdo v tom ještě má prsty. Pošli schopného agenta, aby hlídal Eve Amoryovou. Ať ji drží na očích a dává pozor, zda někam nepůjde. Kdyby se Kelsey vrátil a snažil se na ni vykonávat další nátlak, zavolej mě bez ohledu na to, kolik je hodin. Vložím se do věci osobně."
"Výborně," řekl Drake. "Účty platíš ty, já se zas postarám o výdaje, Perry."

10

V domluvenou hodinu se objevil Harlow Bancroft, neobyčejně nervózní a vzrušený. Zdálo se, že se každou chvíli sesype.
"Co je, Bancrofte?" zeptal se Mason.
"Moje žena," řekl Bancroft.
"Co je s ní?"
"Pane Masone, to, co vám řeknu nyní, musíte uchovat v naprostém tajemství."
"Zajisté," řekl Mason. "Cokoli řeknete, je zákonem respektováno .jako důvěrné sdělení vašemu právnímu zástupci."
"Říkal jste mi, že existují čtyři způsoby, jak se vypořádat s vyděrači," řekl Bancroft, "Vzpomínáte si na ty metody?"
"Ovšem."
"Jednou z metod," řekl Bancroft, "je vyděrače zabít."
Mason převřel oči.
"Míníte tím, že to vaše žena provedla?"
"Ano."
"Kdy?"
"Včera v noci."
"Kde?"
"Na palubě mé jachty Jinesy."
"Kdo o tom ví?" zeptal se Mason. "Oznámil jste to policii?"
"Ne. Obávám se, že v tom jsme provedli velkou chybu."

"Raději mi všechno povězte," řekl Mason, "a pospěšte si."
Bancroft řekl: "Včera večer měla má žena ještě nějaké vyřizování tím dobročinným plesem a nato jsem se s ní měl sejít v našem bytě ve městě. Říkala, že přijde asi později, vzhledem k těm různým věcem, co je třeba zařídit. Nuže, podle všeho se ve skutečnosti stalo toto ... Masone, musíte se mi zaručit, že to zůstane přísně důvěrné."
"Jen mluvte dál," řekl Mason. "Snad nemáte mnoho času nazbyt."
"Nuže, Jetson Blair měl bratra Carletona Rasmuse Blaira, který byl pokládán za mrtvého -"
"To všechno mi je známo," řekl Mason.
"Dobrá. Carleton Blair bydlel v činžovním domě Ajax-Delsey pod jménem Wilmera Gillyho, který bydlel v stejném domě. Ten činžovní dům nemá příliš dobrou pověst. Zřejmě je známý různým kriminálním živlům jako místo, kam se lze uchýlit, neboť domácí neklade zbytečně otázky a na nic není zvědavý.
Gilly byl propuštěn ze sanquentinské věznice asi v téže době jako Fordyce a oba byli nerozluční - totiž Fordyce si myslel, že Gilly je jeho dobrý přítel. A tak Fordyce, když v novinách četl společenskou rubriku, kde se psalo o nadcházejícím sňatku Jetsona Blaira a Roseny Andrewové, se Gillymu posléze svěřil, že je také členem Blairovy rodiny, že je pokládán za černou ovci rodiny a že si o něm všichni myslí, že je mrtev.
Podle všeho se Gilly rozhodl, že na této informaci vydělá nějaké peníze. Nasadil kleště Roseně, nasadil kleště Phyllis, mé ženě. Phyllis mu žádané peníze zaplatila."
"Pokračujte," řekl Mason.
"Potom, po rozruchu s penězi v plechovce se Gilly snažil Rosenu přimět, aby mu zaplatila další splátku. Rosena byla natolik chytrá, aby předstírala, že volajícího pokládá za reportéra, a odmítla se nějak zavázat. Proto se zřejmě Gilly rozhodl Phyllis navštívit osobně.
A nyní se dostávám k místu, které nechápu. Phyllis došla k názoru, že Irwin Fordyce je kyjem, kterým vyděrači mávají, a že proto půjde zjistit, co Fordyce o celé věci ví.
Vypátrala, že Fordyce bydlí v činžovním domě Ajax-Delsey, zavolala tam, o všem ho informovala a zeptala se ho, zda je nejen černou ovcí i rodiny, ale navíc ještě vyděrač a padouch. Pomyšlení, že Gilly si něco takového dovolil, z Fordyce úplně vyrazilo dech. Přísahal, že Gillyho zabije. Potom se trochu uklidnil a řekl Phyllis, že si to všechno vezme na starost a že si nemá všímat dalších požadavků vyděračů. To Phyllis polekalo.
Z Gillyho vyprávění věděla Phylis, že Fordyce hledá asi policie v souvislosti s loupežným přepadením benzínové stanice. Bála se proto, co se stane, až se Fordyce s Gillym sejde. Měla obavy, že by mohlo dojít opravdu k nejhoršímu, a proto Fordyceovi navrhla, aby s ní odjel k naší jachtě Jinesa, že mu donese nějaké peníze a že Fordyce může týden nebo čtrnáct dní zůstat na jachtě, kde ho nikdo nebude hledat. Přirozeně, Phyllis neměla právo to činit, zejména když věděla, že Fordyce je hledán policií."
"Odkud to věděla?" zeptal se Mason.
"Gilly jí to pověděl."
"Slovo vyděrače," řekl Mason. "To nic neznamená."
"Jsem rád, že vás to slyším říkat, poněvadž to mi dělalo hlavu."
"Dobře. Vraťme se ke Gillymu. Jak to bylo s ním?"
"Nu, Phyllis odvezla Fordyce k jachtě a řekla mu, aby na ní zůstal. Potom usedla do loďky, veslovala zpět k jachtařskému klubu, nasedla do vozu, zajela k přátelům, o nichž ví, že jim lze důvěřovat a že doma vždy mají na hotovosti větní sumu peněz, protože často jezdí do Las Vegas hrát hazardní hry. Ti jí také proplatili její šek na tři tisíce v padesátkách a ve stovkách.
Potom se vrátila k jachtě, aby peníze předala Fordyceovi. Když vstoupila na palubu, k svému ohromení zjistila, že Fordyce zmizel a na palubě lodi je Gilly."
"Co se stalo s Fordycem?" zeptal se Mason.
"Pravděpodobně," řekl Bancroft, "byl zavražděn, protože na palubě lodi byl pouze Gilly a choval se vysloveně hrozivě."
"A co se stalo potom?"
"Phyllis měla v kabelce ten revolver a tři tisíce dolarů. Začala hrát o čas. No, je to trochu delší historie. Jakmile vstoupila na palubu, na přídi uviděla nezřetelnou postavu vytahovat kotvu. Myslela, že je to Fordyce."
"Jachta nebyla na poutacích lanech?"
"Nikoli. Byla zakotvena, protože poutací lana se opravují."
"Dobrá," řekl Mason, "pokračujte."
"Tato postava ji uslyšela přicházet, zaklesla řetěz kotvy na kotevní vrátek na přídi a potom kráčela dozadu k hlavní kajutě. Je závažné, že motor běžel a jachta byla v té době v pohybu. Snesla se hustá mlha a v několika vteřinách byla jachta do ní zahalena jako do vaty."
"Proč jachta plula?" zeptal se Mason.
"Podle všeho proto, že kdyby k něčemu došlo, ta mlha by to zamaskovala. Gilly měl připravený plán a zřejmě hodlal najet s jachtou na břeh a pak ji opustit, takže vinu za Fordyceovo zmizení ponese Phyllis. "
"Pokračujte," řekl Mason.
"Nu, Gilly obvinil Phyllis, že ho obalamutila, a Phyllis chtěla vědět, co se stalo s Fordycem, jedno vedlo k druhému a Gilly jí řekl, že ví o tom, že šla sehnat nějaké peníze, a on že ty peníze chce. Odpověděla mu, že mu je nevydá, a Gilly se začal chovat výhružně. Řekl, že tady venku v té mlze na ni může přivázat zátěž a hodit do moře.
Phyllis nato vytáhla z kabelky revolver a poručila mu zvednout ruce. Přirozeně, že si myslela, že jakmile zamíří na něho revolverem a poručí dát ruce nahoru, Gilly změkne. Místo toho Gilly zaklel a rozběhl se k ní."
"Co dál?" zeptal se Mason.

"Nezapomeňte," řekl Bancroft, "že kotva se vlekla za lodí. Jinak řečeno, čtyři a půl až šest metrů kotevního řetězu nebylo ještě vytaženo - a počítám, že se zrovna v té chvíli kotva o něco zachytila, o nějaký potopený trám, nebo o balvan nebo vyvýšeninu tvrdého dna. Phyllis ztratila rovnováhu a bezděčně sevřela prst na spoušti. Střelila do Gillyho z naprosté blízkostí a on se svalil jako špalek."
"Co učinila vaše žena?"
"Propadla panice. Běžela k zábradlí jachty a skočila přes palubu."
"A revolver?" zeptal se Mason.
"Žena si myslí, že když skočila do vody, držela v ruce kabelku a revolver. Jala se plavat ke břehu. Revolver upustila a kabelka jí sklouzla ze zápěstí."
"Byla hustá mlha. Viděla na břeh?"
"Viděla světelný opar a jak se po několika metrech ukázalo, dostala se do mělké vody, kterou se mohla přebrodit. Když vystoupila na břeh, poznala, že je úplně blízko jednoho z mol, kde bereme palivo pro jachtu. Byla jen asi sto metrů od parkoviště aut u jachtařského klubu, běžela v mokrých šatech na parkoviště, naskočila do vozu a odjela do bytu."
"A jachtu nechala, tak jak byla?"
"Ano, tak jak byla."
"I s tou mrtvolou?"
"Ano."
"Jak ví vaše manželka, že je ten muž mrtev?"
"Je o tom přesvědčena, podle toho, jak padl, a také proto, že ho střelila z těsné blízkostí přímo do prsou."
"A ten muž byl Gilly?"
"Ano, byl to Gilly."
"A vaše manželka neví, co se stalo s Fordycem?"
"Ne, neví."
Mason řekl: "Dobrá, tahle věc se začíná rýsovat. Fordyce se svěřil Gillymu. Gilly má přítele, zkušeného vyděrače a podvodníka známého jako Podrazník Kelsey ... A teď, co s jachtou?"
"O to právě jde," odpověděl Bancroft. "Jakmile se rozednilo, odjel jsem k jachtě.
Jachta tam nebyla."
"Jachta tam nebyla?" opakoval Mason.
Bancroft zavrtěl hlavou.
"Víte, když se tohle v noci stalo, už končil odliv a právě začínal příliv. Zřejmě se během noci hladina natolik zvedla, že jachta byla vodou zahnána k přístavu a potom, když dosáhl příliv nejvyššího bodu, vynesl loď někde na mělčinu."
"Kdy vám o tom vaše žena vyprávěla?"
"Asi kolem desáté hodiny večerní."
"Proč jste nezavolal mně nebo policii?"
"Policii jsem se volat neodvážil a domníval jsem se, že raději počkám do rána a vás navštívím. Nevěděl jsem, jak se s vámi spojit, jedině přes Drakovu detektivní agenturu a - Proklatě, Masone, moje žena byla hysterií celá bez sebe. Kdybych byl zavolal policii v tom stavu, v jakém byla, úplně by se nervově zhroutila. Znamenalo by to, že by se celou tu historii s Fordycem dověděly noviny ... Hrome, to nebyla vražda. Byla to sebeobrana. Přejímám za to odpovědnost. Necháme policii přijít k nám."
"Dobře. Je to ale setsakramentský způsob, jak na to jít. Mohla to být sebeobrana, kdyby vaše žena byla zašla na policii. Než policie přijde za vámi, může z toho být vražda."
"Nu, musel jsem se rozhodnout a také jsem se rozhodl. Dal jsem ženě na uklidnění nějaké tablety, co jsem měl doma."
"Uvědomujete si však," řekl Mason, "že ta vyděračská historie stejně vyjde najevo? Stala se vražda."
"Já vím že to nakonec vyjde ven, ale proto vám to říkám nyní a svěřuji vše do vašich rukou. Musíte vycházet ze stanoviska, že Phyllis nyní nemůže vypovídat, co se stalo, aby neprozradila vyděračské spiknutí, které si nemůžeme dovolit uvést ve veřejnou známost, a že proto odmítá učinit jakoukoli výpověď."
"Hrajeme o čas. Musíme takto jednat."
‚Nyní ano," řekl Mason studeně. "V noci jsme ještě měli možnost volby. Teď nemáme na vybranou. Nijak nám neprospěje, kdybychom přišli na policii takto opožděně a vyprávěli jí náš příběh. Jsme nyní upoutáni k jedinému východisku. A musíme o těch faktech vyzvědět víc. Především je zapotřebí najít jachtu."
"Nad zálivem dosud leží hustá mlha."
"Objednáme vrtulník," řekl Mason, "a počkáme ve vzduchu, dokud se mlha nezvedne."
Advokát se obrátil k Delle Streetové: "Zavolejte na letiště. Povězte jim, že potřebujeme najmout čtyřsedadlový vrtulník na ihned."
Advokát natáhl ruku po klobouku.
"Pojďte, Bancrofte, vyrazíme."
Mason byl na půl cestě ke dveřím, když zazvonil telefon. Della tázavě pohlédla na Masona, a když přikývl, vrátila se a zvedla sluchátko.
"Co je, Gertie?" zeptala se.
Pokynula rukou Perry Masonovi: "Volá Eve Amoryová."
Mason se zamračil, vrátil se k telefonu na svém psacím stole, vzal do ruky sluchátko a řekl: "Vezmu si ten hovor. Přepojte."
O chvilku později, když byla Eve Amoryová na lince, Mason řekl: "Ano, Eve. Tady je Perry Mason. Přihodilo se něco zlého?"

Řekla: "Musím vás nechat ve štychu, pane Masone."
"Co tím myslíte?"
"Tím myslím," řekla, "že podepíšu prohlášení, že to všechno byl pouze reklamní trik, že ty peníze mi půjčil jeden můj přítel, divadelní podnikatel. Spolu s ním jsme sestavili vyděračský dopis, naaranžovali všechno tak, abych ty peníze našla já a udělala si tím způsobem reklamu, krátce že to vše bylo vymyšleno kvůli reklamě."
"To nemůžete učinit, Eve," řekl Mason. "Není to pravda a vy to víte."
"Ale když to prohlášení podepíšu, zbavím se toho."
"Čeho?"
"Těch ... toho nátlaku."
"Tímto způsobem se nezbavíte žádného nátlaku," řekl Mason.
"Říkali mi, že ano."
"Kdo vám to řekl?"
"Nu ... jistí lidé."
"Nechali vám to prohlášení, co máte podepsat?" zeptal se Mason. .,
"Ano."
Mason řekl: "Hodlám vás o něco požádat, Eve. Chci, abyste ke mně zašla do kanceláře a promluvila si se mnou předtím, než prohlášení podepíšete."
"Dali mi termín dnes do dvou hodin odpoledne."
"Dobrá," odpověděl Mason, "řekněte tomu člověku, že budete ve dvě hodiny u mne v kanceláři a že potom to prohlášení podepíšete."
"Myslím, že ti lidé nepřijdou k vám do kanceláře."
"Pak jim povězte, že jinak to prohlášení nemohou dostat. Povězte jim, že jste je ochotna podepsat, ale že vám to já musím schválit."
"Pochybuji, že to zabere. Nebudou chtít -"
"Nu, pokusíte se o to," řekl Mason. "Uděláte aspoň to?"
"Ano, pokusím se."
"Slibujete?"
"Slibuji."
"Výborně," řekl Mason a zavěsil sluchátko.
"Ti proklatí vyděrači," řekl Mason Bancroftovi, "se ve svém řemesle vyznají. Když se najde prohnaný a bezohledný člověk, který má dostatečné zdroje informací, pak - no dobře, půjdeme."

11
Na souši, směrem k vnitrozemí, byl teplý a slunečný den, ale na západě se tyčila silná hradba nehybných bílých mraků.
Pilot vrtulníku, který se vznášel asi sto padesát metrů nad zemí, řekl Masonovi:
"Vůbec se mi to nelíbí, pane Masone. Můžem to vzít kolem okrajů, ale pochybuji, že něco uvidíme."
"Můžete se spustit níž?" zeptal se Mason.
"Jasně, můžu letět níž. Můžu to vzít půl druhého metru nad vodou, když na to přijde, ale nebudu se o to pokoušet v téhle mlze, když nemáte zdání, kde jste."
"Učiňte, co je ve vašich silách," řekl Mason.
"Někdy mlhu poměrně rychle rozeženete rotorem," řekl pilot. "Rozvíříme spoustu vzduchu a jestli se strefíme do hranice, která dělí jasný vzduch a mlhu, snad se nám výhled začne vyjasňovat. Někdy se to podaří, jindy zase ne."
"Dobře, pokuste se o to," řekl Mason.
Vrtulník se pohyboval neměnnou rychlostí sto čtyřiceti kilometrů k bílé hradbě mraků, která se zdála růst do výše a do šířky, čím více se k ní stroj blížil.
"Obávám se, že se to nepovede," řekl pilot. "Můžeme se potloukat kolem kraje a odhadnout situaci, ale to vám moc nepomůže. Je to tak hustá mlha, že se dá krájet, a zdá se, že takhle zůstane celý den."
"Můžete sestoupit a rozhlédnout se?"
"Pokusím se o to, ale jakmile ztratím viditelnost, letím zpátky," řekl pilot.
"Víte, podél vody bývá někdy jasněji," řekl Mason. "Zkusme to."
Pilot se vrtulníkem snesl nízko, takže letěli nad poli ve výši střech domů. Potom je objala první chapadla mlhy.
Rotor vrtulníku rozvířil částečky mlhy a na okamžik se zdálo, že se mlha kolem stroje zvedá. Ale za okamžik opět klesla a pilot vzápětí otočil stroj a vyletěl z mlhy.
"Nedá se nic dělat," řekl. "Lituju, ale do té kaše se neodvážím. V tuto denní dobu jsem tak hustou mlhu ještě neviděl. Nikde ani vánek. Je to jako byste lítal v mlíce."
"Můžeme vyletět nad ni?" zeptal se Mason.
"Ovšem, to můžem, ale k ničemu vám to nebude. Pod sebou uzříte pouze nekonečný bílý koberec."
"Dobrá," řekl Mason, "vrátíme se. Buďte neustále pohotově. Jakmile se mlha začne zvedat, chci se podívat na přístav."
Mason se obrátil k Bancroftovi: "Víc už nesvedeme, Bancrofte," řekl. "O žádném jiném způsobu nevím."
"Ani já ne," řekl Bancroft.
Mason řekl: "Musím promluvit s vaší manželkou."
Bancroft kývl: "Je dosud ještě pod vlivem uklidňujících prášků," řekl. "Vzal jsem si to sám na odpovědnost a dal jí silnou dávku. Dovedete si představit, že - "
Mason významně pohlédl na pilota a Bancroft zmlkl.

Mason řekl pilotovi: "Pronajímáme si vrtulník na celý den, podle hodinových sazeb. Jakmile se zvedne mlha natolik, abychom mohli vzhlédnout nad přístav, chci vyrazit. Rozumíte?"
"Dokonale vám rozumím."
"Zavolejte mě v okamžiku, když se začne mlha rozpadat," řekl Mason.
"Učiním tak, pane Masone. Ale třeba se nerozpadne po celý den, když se už drží takhle dlouho."
"Prostě seďte a čekejte," řekl Mason. "Jestliže se rozpadne, letíme. V městě je přistávací plocha pro vrtulníky, kde byste nás mohl vyzvednout, že?"
"Je to několik minut od vaší kanceláře," odpověděl pilot.
"Buďte pohotově," řekl Mason "a sledujte povětrnostní podmínky v přístavu. Zavolejte mě okamžitě, jakmile budeme mít vyhlídku se tam dostat."
Pilot přikývl a Mason mlčel, dokud vrtulník nepřistál.
Když se vraceli vozem do jeho kanceláře, Mason řekl Bancroftovi: "Vy tedy víte, že jachta nestála na onom místě, kde vaše žena údajně skočila přes palubu?"
"Ano."
"Jak to víte?"
"Protože jsem tam zajel autem."
"Byla hustá mlha, že?"
"To souhlasí, ale i v té mlze jsem dokázal jet - plazil jsem se kupředu s rozsvícenými mlhovkami a zapnutým stíračem."
"Vaše žena vám to místo popsala?"
"Velmi přesně."
"A vy jste se tam šel podívat?"
"Ano. Záhy ráno jsem si vyšel pěšky k zásobovacímu molu."
"A jachta tam nestála?"
"Ne."
"Jste si tím jist?"
"Ano."
Mason řekl: "Měl jste jít na policii hned, jakmile vám vaše žena řekla, co se přihodilo."
"Já vím, ale říkal jsem vám, proč jsem si to nemohl dovolit," řekl Bancroft. "To riziko jsem na sebe nemohl vzít."
"Pokud jsem rozuměl," řekl Mason, "rána z revolveru náhodou padla."
"Phyllis držela revolver, mířila jím na toho muže a varovala ho, aby -"
"Náhodou padla rána z revolveru," přerušil jej Mason.
"Nu, ona ovšem -"
"Ta rána padla náhodou," vskočil mu do řeči Mason. "Jachta vjela na mělčinu."
"Jachta ne, ale vlekoucí se kotva se na něčem zachytila a ... nu, loď sebou škubla a trochu se pootočila."
"A náhodou padla rána z revolveru."
Bancroft o tom chvilku uvažoval a potom řekl: "Ano. Z revolveru padla náhodou rána."
"A ten muž, ten vyděrač - jak se jmenuje? Gilly?"
"Gilly," odpověděl Bancroft.
"Nuže, Gilly vyhodil ruce do vzduchu a klesl dopředu na obličej."
"Ano."
"Vaše žena všechno upustila, běžela k zábradlí jachty a skočila do vody."
"Ty věci upustila, teprve když skočila do vody; totiž ona si to myslí. Nejasně si vzpomíná, že zrovna, když dopadla na hladinu, kabelka jí vyklouzla z rukou."
"Vaše žena byla vylekána," řekl Mason.
"Ano."
"Strachovala se o život."
"Ano přirozeně."
"Byla hysterická," řekl Mason. "Vyděrač jí vyhrožoval smrtí a ona myslela, že přiběhne k zábradlí a začne po ní střílet."
"No ... totiž byl zasažen tou střelou a -"
"Ona neví, kam ho její střela zasáhla," řekl Mason. "Snad ho zasáhla do ramene, snad do prsou - krátce byla vydělena. Myslela si, že ten muž přiběhne za ní k zábradlí a začne střílet."
"Nu ... ano, domnívám se tak."
"Nic se nedomnívejte," řekl Mason. "Souhlasí to s jejími činy a my musíme mít příběh, který tomu odpovídá."
Bancroft chvilku uvažoval a potom přitakal.
Mason řekl: "Mám v kanceláři důležitou schůzku, kterou nesmím propást. Chci, abyste byl v pohotovosti. Buďte někde poblíž mé kanceláře anebo někde, kde vás mohu okamžitě telefonicky zastihnout."
"Proč je tak důležité zjistit, kde se jachta nalézá?" řekl Bancroft.
"Protože si ji chci prohlédnout dříve než policie, když to půjde," odpověděl Mason.
"Nemáme ovsem vůbec potuchy, kde jachta je," upozornil Bancroft.
"Přesně tak," odpověděl Mason. "Vaše žena spatřila Gillyho vytahovat kotevní řetěz. Když Gilly vaši ženu uviděl, zaklesl řetěz na vrátek a vracel se směrem k ní."
Bancroft kývl.
"Motor jachty běžel?"
"To souhlasí."

"Pak Gilly zasunul spojku?"
"Ano."
"Na přední palubě je řadicí páka, takže to mohl učinit?"
"Ano. Je k tomu, aby jeden člověk mohl vytáhnout kotvu a po vytažení vzápětí vyplout. Někdy jezdívám jachtou sám, a proto jsem tu kontrolní páku dal na přední palubě zamontovat."
"Kdy došlo k té střelbě?" zeptal se Mason.
"Mezi půl devátou až desátou."
"Kde jste se v té době nalézal vy?"
"Čekal jsem na manželku,"
"Ví někdo, kde jste byl?"
"Ne."
Mason Bancrofta zamyšleně pozoroval.
"Ovsem, Bancrofte," řekl, "kdyby se ukázalo, že k zabití došlo vaším revolverem na vaší jachtě, policie by mohla dojít k názoru, že jste se svou manželku snažil chránit a vzal věci sám do rukou."
Na Bancroftově tváři se objevil výraz překvapení.
"Míníte tím, že by mohla tvrdit, že já ...?"
"Přesně tak," řekl Mason. "Míním vaše vyprávění, že jste manželce dal silné uspávací prostředky a nedovolil jí zajít na policii."
"Podívejte, snažil jsem se ji uchránit před výslechem, ježto byla rozrušena a-"
"A snažil se zabránit tomu, aby se věc nedostala do novin," řekl Mason.
"Nu, pravda."
"Získal jste trochu času," řekl Mason, "ale až to propukne, bude i to senzace prvního řádu."

12

Krátce před druhou hodinou zazvonil Masonův tajný telefon. Mason uchopil sluchátko a řekl: "Ano, Paule, Co je?"
Paul Drake živě spustil: "Zrovna mi volal agent, který hlídá byt Eve Amoryové.
Muž odpovídající popisu Podrazníka Kelseye tam právě přijel a vešel do domu."
"Sám?" zeptal se Mason.
"Sám," odpověděl Drake.
"Má tvůj agent telefon ve voze?"
"To souhlasí. Může se mnou neustále udržovat spojení."
"Dobrá," řekl Mason. "Jedu tam za ním, Paule."
"Chceš doprovod?" zeptal se Drake.
"Myslím, že to zvládnu sám," odpověděl Mason. "Moc by se mi nehodilo, abych měl svědka. Koukej, mám práci dole v přístavu. Čekáme, až se zvedne mlha. Bylo mi řečeno, že se to může stát každou chvíli a vrtulník je připraven. Kdyby Della Streetová zavolala, že se mlha trhá, řekni svému muži před bytem Eve Amoryové, aby pro mne zaskočil."
Mason hodil sluchátko do vidlice a řekl Delle: "Hlídejte to tady, Dello. Jakmile se mlha začne zvedat, chci se vypravit na obhlídku přístavu."
"Jdete navštívit Kelseye?" zeptala se.
"Jedu si promluvit s vyděračem," řekl Mason. "Bude to úplně otevřený rozhovor; od srdce k srdci."
"Buďte opatrný," varovala ho.
Mason se na ni zazubil, ještě než vyběhl.
K činžovnímu domu, kde bydlela Eve Amoryová, dojel velice rychle. Drakův agent, který zde hlídal, Masona poznal, přisel k němu a řekl: "Je ještě nahoře, pane Masone. Chcete, abych šel s vámi?"
"Ne, zůstaňte tady," řekl Mason.
"Máte ve voze telefon, že?"
"Ano, mám."
"Buďte ve spojení s kanceláří," řekl Mason. "Kdyby mě potřebovali, přijďte pro mne nahoru."
"Co mám říct?" zeptal se detektiv.
"Prostě, že mě volá kancelář," odpověděl Mason.
"Jak dlouho se zdržíte?"
"Moc dlouho ne," řekl Mason.
Vyjel zdviží nahoru, prošel chodbou a stiskl perleťové tlačítko zvonku u bytu Eve Amoryové.
Zevnitř zazněla zvonková hra.
Po chvíli otevřela Eve Amoryová dveře.
"Haló," řekl Mason.
Zatímco stála nerozhodně na prahu, Mason proklouzl kolem ní a vešel do bytu, kde si ho chladnýma šedýma očima jedovatě změřil statný, asi padesátiletý muž.
"Domnívám se," řekl Mason, "že jste Stilson L. Kelsey, známý pod přezdívkou Podrazník Kelsey a že v rukou držíte listinu s prohlášením, které se snažíte Eve Amoryové vnutit k podpisu. Přišel jsem vám oznámit, že ona tu listinu nepodepíše, že nemám vyděrače rád a abyste odsud koukal vypadnout a nechal tu mladou ženu na pokoji, nebo jinak půjdete do vězení."
Kelsey se pomalu zvedl, odstrčil židli a řekl: "Já zas nemám rád advokáty. Nejsem žádný vyděrač. Jsem obchodník. Když chcete, můžeme mi říkat mazaný obchodník. A švindl hned prokouknu. Nešlo o žádné vydírání, ale o reklamní trik,

falešný jako třídolarová bankovka. K vaší informaci, pane Masone, Eve Amoryová to přiznala a mám v rukou dokument dokazující, že celá ta věc byla nastrojená."
"Ukážu vám, jak to bylo nastrojeno," řekl Mason. "Kdo myslíte, že vložil ty tři tisíce dolarů do plechovky od kávy?"
"To nevím a je mi to fuk."
"Mohu vám přesné prokázat, kdo je tam dal a že zde o žádný reklamní trik nešlo," řekl Mason.
Kelsey se podíval na advokáta pronikavým pohledem a odhadoval situaci.
"Dobrá," řekl posléze. "Položím před vás karty na stůl, pane advokáte. Všelicos se dovím. Znám různé lidi. Znám jednoho chlápka jménem Wilmer Gilly. Gilly odněkud vydoloval jisté informace a pár lidí vzal do presu. Ty lidi zatím nebudu jmenovat. Mám na Gillyho rozhodující vliv. Jestli někdo se mnou chce obchodně jednat, dobře. Když nechce, taky dobře."
"Nechce," řekl Mason. "Vypadněte."
"Platíte vy nájemné za tenhle byt?" zeptal se Kelsey.
"Jsem daňový poplatník," řekl Mason. "Část mých peněz plyne na vydržování městské věznice. Nuže, odhalím vám podfuk, Kelsey. Pokuste se vyvíjet nátlak na tuto mladou ženu tím, že prohlásíte, že šlo o reklamní trik, a já předložím důkazy, že peníze do plechovky jsem dal k dispozici já. Dokážu to šekovým útržkem a potvrzením banky, že mi byly peníze předány v deseti a dvacetidolarových bankovkách. Byl pořízen částečný soupis jejich čísel pro ten případ, kdyby se mělo prokázat, odkud ty peníze pocházejí: Eve Amoryová nepodepíše žádné vaše prohlášení, v němž se tvrdí, že šlo o reklamní trik a že jste jí k tomu poskytl vy peníze či měl co činit s takovou půjčkou, protože podobné tvrzení je lživé. Když se kvůli tomu pokusíte vyvolat rozruch, dám vás zavřít pro vydírání, pro pokus získat peníze pod falešnou záminkou a pro klamání úřadů."
Nato pokročil Mason kupředu, vzal papír ležící před Kelseynem na stole, roztrhal ho na čtyři kusy a hodil útržky na podlahu.
"Chcete k tomu něco říci, Kelsey?" zeptal se.
Kelsey na něho hleděl s chladným vztekem.
"Nyní ne," řekl. "Budu mít k tomu co říct později."
"Povězte mi to teď," řekl Mason.
"Povím vám to," řekl Kelsey, "a když to uslyšíte, nebudete se nad tím radovat."
Nade dveřmi zazněla zvonkohra.
Mason otevřel dveře. Na prahu stál Drakův agent.
"Volali z vaší kanceláře. Hledají vás," řekl.
Mason ukázal hlavou ke dveřím a Kelseyovi řekl: "Ven."
"Nejste zde nájemníkem," odpověděl Kelsey.
"To souhlasí," řekl Mason. "Ven."
"Nemůžete mě odsud vykázat."
"Chcete se vsadit?"
"Nyní, když jste dostal posilu, snad se vám to podaří," řekl Kelsey. "Co je to ksakru za člověka?"
"Soukromý detektiv," řekl Mason. "Držel vás pod dohledem. Získáváme důkazy k tomu, abychom vás obvinili z vyděračství."
Kelsey zakolísal. V jeho očích se na okamžik objevil pohled zvete chyceného do pasti.
"Ukažte mu svou licenci," řekl Mason detektivovi.
Agent vytáhl z kapsy kožené pouzdro a rozevřel je.
"Dobře, dobře," řekl Kelsey, "už jdu. Ale nemůžete mi nic prokázat. Gillymu snad, ale ne mně."
Mason řekl: "Chcete se vsadit?"
"Ne, nechci se vsadit," vyjel na něho Kelsey. "Mám tisíc chutí -"
"Jen pokračujte," řekl Mason, když Kelsey pojednou zmlkl.
Kelsey se otočil a vyšel z bytu.
Mason se obrátil k Eve Amoryové: "Pojďte, Eve. Pojedete k Pavlovi Drakovi. Pár hodin počkáte u něho v kanceláři, než celou tuhle věc uvedeme do pořádku."
"Vyhrožoval mi, že -"
"Ovšem, co jiného by dělal," řekl Mason. "To je jeho živobytí. Ale jeho výhrůžky jsou pusté chvástání. Žádnou ze svých výhrůžek neuskuteční. Může obstát jen tehdy, když se lidé dají vystrašit. Pojďte, zajedeme k Drakovi a tam nějakou chvíli posečkáte. Vezměte si své věci. Mám naspěch."
"Potrvá mi to pár minut," řekla. "Já..."
"Dobrá," řekl Mason. "Já nemůžu čekat."
Obrátil se na detektiva: "Vezměte ji k sobě do vozu," řekl. "Odvezte ji do Drakovy kanceláře, kde několik hodin zůstane. Kdyby ten chlap Kelsey čekal venku a pokoušel se něco začít - myslíte, že ho zvládnete?"
"Jednou rukou," řekl detektiv v klidné sebedůvěře.
"Výborně," odpověděl Mason, "tak s ním zamávejte."
Advokát se otočil, proběhl chodbou, bral schody po dvou, naskočil do vozu a ujížděl k přistávací ploše pro vrtulníky. Bancroft a Della Streetová už na něho čekali.

"Jste tady dlouho`.'" zeptal se Mason.
"Teprve pár minut," odpověděl Bancroft. "Pilot hlásil, že nad zálivem se mlha začala trhat."
"Tak jedem," řekl Mason.

Připoutali se ve vrtulníku, pilot nastartoval a prudce se vznesl. Rychle nabírali na výšce, přeletěli město a předměstí, potom se snesli níž a hnali se kupředu nad poměrně volnou krajinou.
Hradba mlhy se stále ještě tyčila před nimi, ale jak se blížili zálivu, viděli, že se mlha rozpadá v chomáče a cáry. Pilot obratně proletěl kolem okrajů mlhy a nad zálivem zvolnil natolik, že se vrtulník téměř nehybně vznášel.
"Tamhle," zvolal Bancroft, "leží jachtařský klub. A tam je přístaviště, kde Jinesa obvykle kotví."
"Ukažte mi to molo, kde berete benzín a olej," řekl Mason.
"Trochu doprava," řekl Bancroft pilotovi.
Vrtulník se vznášel nad vodní hladinou.
"Tady, přímo pod námi," řekl Bancroft.
"Po lodi nikde ani stopy," řekl Mason. "Byl včera v noci vítr?"
"Vůbec ne. Bezvětří. Proto také spadla mlha a ležela tak dlouho. Nebyl sebemenší vítr. Nyní se začíná zvolna vyjasňovat, když začal foukat čerstvý větřík od pobřeží."
Mason řekl: "Včera v noci začal příliv. Pomalu postupujte směrem k cípu zálivu."
Pilot poslušně pomalu letěl v udaném směru.
"Koukejte před námi!" zvolal pojednou Bancroft. "Vypadá to na ni."
"Kde?"
"Asi tak míli před námi."
Mason pokynul pilotovi, který zrychlil let, až nakonec se vznášel nad jachtou, zakotvenou blízko břehu u blátivých a písčitých mělčin v cípu zálivu.
"To je vaše loď?" zeptal se Mason.
Bancroft přikývl.
"Zdá se, že je zakotvena," řekl Mason.
"To souhlasí."
"Nyní je odliv?"
"Správně."
"A kotva jachtu drží."
"Ano."
"Máte představu, jaká tam asi je hloubka?"
"Podle toho, jak záliv znám, a podle úhlu sklonu kotevního řetězu řekl bych, že je tam tři až čtyři metry hluboko, poněvadž délka odvinutého řetězu bude šest až sedm a půl metru."
Mason řekl: "Všimněte si, že loďka je přivázaná k jachtě."
"Povšiml jsem si toho," řekl Bancroft.
Mason řekl: "Jachta byla očividně ukradena. Myslím, že učiníme lépe, když s námi bude zástupce šerifova úřadu, až vkročíme na palubu."
Pilot vrtulníku řekl: "Kousek odtud je šerifova pobočná úřadovna. Když chcete, můžu tam přistát. A v téhle bedně mám zamontovanou kameru, můžu vám vyrobit pár leteckých fotek, jestli máte o nějaké zájem."
"Chceme obojí," řekl Mason, "šerifa a snímky. Ale prozatím o těch fotografiích moc nemluvte."
O krátkou chvíli později přistál vrtulník nedaleko pobočné úřadovny. Mason se jal rychle vysvětlovat šerifovu zástupci: "Máme důvody k domněnce, že včera v noci byla panu Bancroftovi odcizena jeho jachta. Hledali jsme ji a nakonec našli. Kotví nablízku a ten kdo jachtu odcizil, bude palmě dosud ještě na palubě, protože loďka je přivázána k jachtě. Půjdete se podívat?"
"Podíváme se na to," řekl zástupce.
"Máte člun?"
"Máme člun."
"Tak můžeme vyrazit," řekl mu Mason.
"Já počkám u vrtulníku, než se vrátíme," řekl pilot.
Zástupce šerifa je dovedl k přístavnímu můstku, kde nasedli na rychlý člun a vyrazili vzhůru zálivem.
"Jen jeďte," řekl Mason. "Řekneme vám, až budeme nablízku."
"Je asi čtyři míle odtud, u písčin," řekl Bancroft.
"Zakotvena?"
"Zakotvena."
Rychle pluli přírodním průplavem a zpomalili, teprve když se dostali do mělčí vody.
"Tam před námi to je vaše jachta?" zeptal se zástupce.
"To je ona," řekl Bancroft.
Zástupce šerifa objel člunem jachtu.
"Ahoj, Jineso!" zavolal. "Je někdo na palubě?"
Nikdo neodpovídal.
Zástupce šerifa řekl: "Půjdu se porozhlédnout po palubě."
"Máme jít s vámi?" zeptal se Mason.
Zástupce šerifa zavrtěl hlavou.
"Raději počkejte tady. Říkáte, že jachta vám byla odcizena?"
Bancroft neříkal nic.
Zástupce zakormidloval svůj rychlý člun k boku Jinesy, mezi obě plavidla vsunul gumové nárazníky, připoutal lodi k sobě a křepce vyskočil na palubu jachty.

Bancroft řekl tiše Masonovi: "Masone, vezmu to na sebe."
"Co tím míníte?"
"Jestli je Gilly mrtev, řeknu, že jsem ho zastřelil já a potom - "
"Držte jazyk za zuby," řekl Mason. "Nemůžeme nyní učinit nic lepšího, než se spolehnout na ten fakt, že stát musí vinu obžalovaného prokázat mimo veškerou odůvodněnou pochybnost. Vy tu odpovědnost můžete převzít. Můžete prohlásit, že vaše manželka byla hysterická, že jste jí na uklidnění dal silné uspávací prášky a naléhal na ni, aby si jich vzala dostatečnou dávku, aby hned usnula. Pamatujte si však jednu věc. Zbraň z níž bylo vystřeleno, nemohou najít, protože vaše žena upustila revolver, když skočila do vody."
"Nemohou však zjistit, kde skočila do vody, poslat tam potápěče a ten revolver vyloví? Je tam mělko a dno je rovné."
"Nemusí nikomu líčit, co se stalo," řekl Mason. "Zatím bez toho vydržela a nyní nebude dělat nic. Nevyřizuji své případy podobným způsobem, ale jsme nyní v bryndě a jinak to nelze zaonačit. Až přijde vhodná chvíle, aby vaše manželka vyprávěla, co se stalo, potom to poví. Ale nezapomeňte, že vaše manželka přišla na palubu s mužem jménem Irwin Fordyce. Policie najde loď s mrtvým Gillym, Fordyce zmizel. Nevznese obvinění dokud nenajde Fordyce a nevyslechne ho."
"A když uslyší jeho výpověď?"
"Až ho vyslechne," řekl Mason, "celý ten případ se může pekelně zamotat. Vaše manželka musí prostě trvat na tom, že má určité důvody, proč nemůže říci všechno, co se stalo. Pokud jde o nějaké časové úseky minulé noci, musí o nich pomlčet. Prohlásí, že svůj příběh řekne v pravou chvíli, ale že má důvody, proč nyní nechce učinit veřejné prohlášení."
"To bude vypadat zapeklitě," řekl Bancroft.
"Máte nějaký návrh jak to zaonačit, aby to zapeklitě nevypadalo" zeptal se Mason.
"Měl jste učinit jednu věc - zavolat mě včera v noci a nechat to na mně, abych policii řekl, že vaše žena byla napadena a že bezhlavě vypálila v sebeobraně, nevědouc, zda útočníka zasáhla či nezasáhla."
"Ví, že ho zasáhla," řekl Bancroft. "Upadl na obličej, a zůstal ležet bez hnutí.
Očividně ho její střela okamžitě usmrtila. Moje - "
Zástupce šerifa se vrátil na palubu a řekl: "Koukejte, jsou v tom komplikace. Na palubě jachty je mrtvý muž. Je mrtev už nějakou dobu. Zřejmě byl střelen do srdce."
"To," řekl Mason, "situaci opravdu zkomplikovalo."
Zástupce šerifa se na něho střízlivě podíval.
"To je největší podhodnocení tohoto měsíce a já se začínám divit, proč jachtaře, který přišel ohlásit krádež své lodi, doprovází jeden z našich předních obhájců ve věcech trestních?"
Mason se zazubil a řekl: "Příteli, to je dlouhý příběh."
"Chcete mi ho začít nyní vyprávět?" zeptal se zástupce.
"Ne," odpověděl Mason.
"Můžeme si zjistit fakta," řekl zástupce šerifa. "Můžeme si zjistit tím snadným způsobem, anebo si je můžem zjistit tím druhým způsobem."
"Jak dlouho je ten člověk mrtev?" zeptal se Mason.
"Už nějakou tu chvíli. Nechci s ničím hýbat. Uvědomím šerifa, jachtu vezmu do vleku a dopravíme ji k molu, kde můžeme získat technickou pomoc k vyhodnocení stop. A vás dva varuji, že cokoli řeknete, může být použito proti vám."
"Vy chcete tu jachtu odtáhnout jinam?" zeptal se Mason.
"Musíme ji odtáhnout," řekl zástupce šerifa. "Musíme ji mít někde, kde se daktyloskopové, fotografové a jiní odborníci mohou podívat na mrtvolu, pokud je na místě v pozici, jak jsme ji nalezli."
Mason se chystal něco říci, potom se zarazil.
"Vy zde velíte," řekl.
"Nechcete učinit nějaké prohlášení?" zeptal se zástupce.
Mason zavrtěl hlavou.
"A vy?" zeptal se zástupce šerifa Bancrofta.
"Počkáme, až budou stopy vyhodnoceny," řekl Mason. "Vysloveně to námi otřáslo."
"Nu," řekl zástupce šerifa, "zdá se, že jste na ten otřes byli celkem připraveni."

13

Šerifův úřad propustil Bancrofta a Masona teprve o šesté hodině. Della Streetová byla propuštěna několik minut poté, co obě lodi přirazily k přístavišti. Když v Bancroftově voze jeli zpět, milionář vyslovil nahlas své pochybnosti.
"Myslíte, že mou manželku už vyslýchali?" zeptal se.
Mason řekl: "Proč se domníváte, že nás tak dlouho zdržovali? Ovšem, vyslýchali vaši manželku a vaši nevlastní dceru a služebný personál, pokud byl po ruce."
"Řekl jsem své ženě, aby vůbec nic neříkala a odpověděla, že pokud já nejsem přítomen, nebude vypovídat."
"A co zamýšlíte učinit, když budete přítomen?"
"Povím jí, aby nic neříkala, pokud jí k tomu nedáte svolení," řekl Bancroft.
Mason řekl: "Měl jste mě zavolat včera v noci, ale vzal jste na sebe odpovědnost, že jste jí sám radil. Nezbývá mi, než přijmout stávající situaci a pokusit se z ní co nejvíce vytlouct. V přítomné chvíli se mi nezamlouvá, co se stalo."
"Jak tomu mám rozumět?"
Mason řekl: "Myslím, že jste mi nevyprávěl všechno."
Bancroft několik minut tiše seděl a potom řekl: "Nu, Masone, budete to muset zahrát naslepo. Je úkolem státního

zastupitelství, aby obžalovanému prokázalo to, z čeho byl obviněn. Nemohou prokázat vinu mé ženě a pochybuji, že vinu mohou prokázat mně. Požaduji po vás, abyste vycházel z předpokladu, že ani já ani ona si nemůžeme dovolit vypovídat o událostech včerejší noci a že je na policii, aby vystoupila s obviněním."
"Někdy," řekl Mason, "je policie proklatě šikovná."
"Já vím, ale prakticky nemůžeme nic prokázat - aspoň na základě důkazů, které má. Ovšem, jakmile Gillymu budou odebrány otisky prstů, zjistí se také, že to byl bývalý trestanec a patrně vyděrač."
"A spojí jeho smrt s vyděračským dopisem nalezeným v plechovce od kávy," řekl Mason, "a co potom?"
"Potom," řekl Bancroft, "bude mít policie mrtvého vyděrače a ženu, která podle všeho byla vyděračovou obětí. Ale policie nemůže prokázat, že se má žena někdy s Gillym osobně setkala; a nemůže prokázat, že já se s ním osobně setkal."
"Doufejme v to," řekl Mason.
"Nevinná osoba," řekl Bancroft, "obvykle vypoví policii upřímně a otevřeně svůj příběh. Někdy se jí věří a někdy se jí nevěří. Když je ta osoba vinna, mlčí a neříká nic. Je na policii, aby si sehnala důkazy potřebné k usvědčení viníka."
"Takže?" zeptal se Mason.
"Takže," pokračoval Bancroft, "není nejmenšího důvodu k tomu, proč by nevinná osoba nevyužila některá z těch zadních dvířek, které využívá viník. V tomto případě budeme mlčet, necháme policii postupovat krok za krokem a spolehneme se na to, že klopýtne dřív, než dosáhne cíle."
Mason řekl: "Nenechal jste mi žádnou jinou volbu. Kdybyste mě byl zavolal včera večer po návratu vaší manželky do bytu, byli bychom mohli přijít s přesvědčivým příběhem o sebeobraně. Nyní je už pozdě s něčím podobným vyrukovat, ledaže bychom nejdřív zaujali stanovisko, že vaše žena má zapečetěné rty, protože se snaží ochránit jiné osoby. Z toho pojetí budeme nuceni vycházet."
"Tak dobře, vycházejte z něho," řekl Bancroft.
Mason pojednou řekl: "Dobrá. Učiním to pod jednou podmínkou."
"A ta zní?"
"Že mi povíte, co se včerejší noci skutečně událo."
"Už jsem vám to řekl."
"Ne, nepověděl," řekl Mason. "Vynechal jste něco. Tajíte mi něco. Chci slyšet pravdu."
"Kdybyste znal pravdu, snad byste nás odmítl zastupovat."
"Každý člověk má právo na obhajobu před soudem," řekl Mason. "Potřebuji znát fakta."
"Dobrá," řekl Bancroft. "Počítám, že je stejně tušíte. Manželka přišla domů. Měla úplně promáčené šaty. Skočila přes palubu oblečená. Vyprávěla mi, co se stalo. Rozhodla se, že Irwina Fordyce nechá na naší jachtě, kde ho nikdo nebude hledat. Domnívala se, že se takto Fordyce ztratí z očí, dokud nebude po svatbě a snad také dokud vše neupadne v zapomnění.
Fordyce se trochu v jachtařství vyzná. Manželka ho vyzvedla v jeho bytě, odvezla k jachtě, dopravila na její palubu a odjela, aby mu přivezla peníze. Na jachtě je dostatek potravin. Jsme vždycky dobře zásobeni konzervami. Fordyce mohl odplout ke Catalině anebo dolů k Ensenadě a vést život jachtaře kdovíjak dlouho."
"Pokračujte," řekl Mason. "Vypravujte, co se stalo potom."
"Když manželka peníze sehnala a vrátila se na jachtu, po Fordyceovi nebylo nikde ani vidu. Byl tam Gilly. Gilly ji zcela očividně zamýšlel zabít. Vytáhla na něho revolver a myslela, že Gilly zvedne ruce a ona zvládne situaci. Místo toho se Gilly po ní vrhl a v té chvíli najela loď na mělčinu. Moje žena mimovolně stiskla spoušť. Gilly jí padl mrtev k nohám. Manželka skočila přes palubu, dobrodila se ke břehu, nasedla do vozu a vrátila se do našeho bytu. Vypravovala mi, co se stalo. A zde jsem se dopustil chyby. Manželka byla úplně hysterická. Měl jsem doma působivý uklidňující prostředek, co mi předepsal lékař pro případ, že bych zas dostal žlučníkový záchvat. Dal jsem manželce větší dávku toho léku, aby upadla do hlubokého spánku. Řekl jsem jí, že vypoví svůj příběh policii až druhý den jakmile už nebude tolik unavena."
"Co jste udělal vy?" zeptal se Mason.
"Víte, Masone," řekl Bancroft, "povím vám pravdu. Odjel jsem k přístavu."
"A vstoupil na palubu jachty?"
"Masone, věřte mi, ale jachta nebyla na tom místě, kde stála, když ji manželka opustila."
"Co jste zamýšlel učinit?"
"Měl jsem v úmyslu odstranit Gillyho mrtvolu z paluby, vyjet na širé moře, zatížit mrtvolu kotvou a hodit přes palubu. Nikoho by nenapadlo hledat nějakou souvislost mezi zmizením Gillyho a mou ženou. Nikoho by nenapadlo hledat nějakou souvislost mezi mou ženou a Gillym ani mezi Gillym a mnou."
"A vy jste jachtu tedy nenašel?" zeptal se Mason.
"Loď byla pryč. Nezapomeňte, že začínal příliv. Když jachta poprvé narazila na mělčinu, byl odliv. Při přílivu se zase loď stala schopnou plavby a proud ji odnesl k cípu zálivu. Nemohl jsem ji najít, protože byla hustá mlha, takže jsem byl naprosto bezmocný. Toulal jsem se po nábřeží dvě či tři hodiny a potom se vrátil domů v poraženecké náladě."
"Dobrá," řekl Mason, "jsem rád, že jste mi konečně řekl pravdu. Ale svými činy jste spálil za sebou všechny mosty. Kdyby vaše manželka byla šla na policii hned, mohla prohlásit, že jednala v sebeobraně a znělo by to přesvědčivě."
"A nemůže přijít s tou výpovědí teď? Nevěděla přece, co mám za lubem."
"Houby nevěděla," odpověděl Mason chladně. "Tohle se mi nepokoušejte namluvit."
"Budiž," řekl Bancroft, "řekl jsem jí, co mám v úmyslu a rovněž to, aby držela jazyk za zuby - aby nikomu nic neříkala, kdyby se stalo cokoli."
"Doufejme, že se bude vaší radou řídit," řekl Mason. "Na vhodném místě a v pravý čas může povědět, co se stalo, ale

prozatím musíme vytlouci co nejvíc z toho pokusu o vydírání a vzbudit dojem, že se vaše žena obětuje proto, aby chránila někoho jiného, třebaže tím škodí sama sobě. Můžete se vrátit domů. Zjistíte, že zatímco jste byl zadržen, policie si obstarala příkaz k domovní prohlídce a váš byt prohledala, aby našla - Copak je?"
"Dobrý Bože!" řekl Bancroft. "Manželčiny šaty, promáčené slanou vodou ... Nechala je ve skříni. Neměl jsem tolik duchapřítomnosti, abych se jich zbavil."
"A vaše žena," řekl Mason, "co řekne policii?"
"Neřekne nic," řekl Bancroft. "Než jsem odešel, přiměl jsem ji ke slibu, že kdyby se něco stalo a za ní přišla policie, nesmí nic říkat."
"To bude obtížné," řekl Mason.
"Nedělejte si starosti," odpověděl Bancroft. "Manželka svůj slib dodrží."
"A vaše nevlastní dcera?"
"Má nevlastní dcera o tomhle neví nic."
"Dobrá," řekl Mason. "jedu do své kanceláře. Vy se vraťte domů a zjistěte, co se stalo. Průběžně mě informujte."

14

Když se Mason vrátil, Della Streetová ho už v kanceláři očekávala.
"Vy nikdy nechodíte domů?" zeptal se Mason. "Máte vůbec tušení, kolik je hodin?"
"Já vím," řekla.
"Jedla jste něco?"
"Ne."
"Nu, vynasnažíme se to napravit."
Della řekla: "V předpokoji na vás někdo čeká."
"Kdo je to?" zeptal se Mason.
"Někdo s kým jsem myslela, že chcete mluvit, a proto jsem mu říkala, aby počkal. Jetson Blair."
"Snoubenec Roseny Andrewsové?"
Della přikývla.
"Jak ho tipujete, Dello?"
"Rovný, přímý, rezervovaný - vypadá jako příjemný člověk. Dobré vychování je na něm vidět a ... nu, je to prostě princ."
"Zřejmě na vás zapůsobil," řekl Mason.
"To ano," odpověděla Della Streetová, "a na vás zapůsobí taky."
"Dobrá, tak si s ním promluvíme," řekl Mason. "Kvůli čemu za mnou přišel?"
"Říkal, že je to čistě soukromá věc, a já na něj nenaléhala."
"Uveďte ho," řekl Mason, "budeme na něho naléhat a potom si zajdeme něco sníst."
Della zmizela ve dveřích předpokoje a vrátila se s Jetsonem Blahem, vysokým mužem s kučeravými černými vlasy, ostře řezanými rysy, klidnýma očima a chůzí sportovce.
"Pane Blaire, to je pan Mason," řekla.
Blair si potřásl rukou s advokátem.
"Co si přejete?" zeptal se Mason. "Je už poněkud - "
"Já vím," přerušil ho Blair. "Nějaký čas na vás už čekám. Je mi líto, že jsem k vám přišel v nezvyklou hodinu a nezvyklým způsobem, ale má záležitost je rovněž neobvyklá."
Mason kývl: "Posaďte se," řekl "a podíváme se, jestli si s ní poradíme."
Blair řekl: "Z různých náznaků jsem pochopil dost, abych si podle toho mohl učinit jistou představu."
"Pokračujte," řekl Mason.
"Ten vyděračský dopis byl určen Roseně," řekl Blair. "Byl prvním pokusem vyděračů vymačkat peníze ze situace, která by mohla být velice nepříjemná."
"Jaké situace?" zeptal se Mason.
"Myslím, že můj bratr Carleton Blair dosud žije. Domnívám se, že je patrně zamíchán do věcí, které by pro naši rodinu mohly být přinejmenším velmi nepříjemné."
"Takže?" řekl Mason.
"Takže když jsem četl v novinách o tom vyděračském dopise a penězích v kávové plechovce nalezené v jezeře na místě, které zřejmě není příliš vzdáleno od Bancroftova letního domu, spočítal jsem dvě a dvě dohromady. "
"Pokračujte," řekl Mason, "a přesně mi povězte, co si chcete objasnit."
"Prostě toto," řekl Blair. "Mám Rosenu rád a myslím, že ona mé má také ráda. Jestliže se ukáže, že v Blairovic rodině je prašivá ovce, musíme se proti tomu postavit. Vydírání nic nevyřeší. Nechci, aby někdo platil výkupné, aby tím ušetřil city mé rodiny. Jestliže Harlow Bancroft a paní Bancroftová mají dojem, že je to skandál takových rozměrů, že se proti němu nemohou postavit, pak ať se svatba odloží, případně zruší naše zasnoubení, budou-li považovat za nutné. Jsou-li však ochotni se proti tomu postavit, jsem ochoten to učinit také já."
"A co vaše rodina`"" zeptal se Mason.
"Jsem přesvědčen, že moje rodina bude stejného názoru. Před vyděrači nemá cenu ustupovat. Nic se tím nevyřeší."
"Byly na vás vzneseny nějaké požadavky?" zeptal se Mason.
"To opravdu nevím," řekl Jetson Blair zamyšleně. "Kdosi mi telefonoval a zeptal se mě, co bych říkal zprávě, že můj bratr žije. To volání znělo záhadně a já samozřejmě odpověděl neurčitě."
"Nepokoušel se volající naznačit, že za jistou částku tu informaci zamlčí?" zeptal se Mason.

"Nikoli. Byl to podivný telefonní rozhovor a ten člověk pojednou zavěsil."
"Ale poskytl vám námět k přemýšlení?"
"Ano."
"Mluvil jste o tom s Rosenou?" zeptal se Mason.
"Ne. Hodlám s ní o tom promluvit, ale nejdřív jsem chtěl hovořil s vámi. Chci vám opakovat, že bez ohledu na to, jak situace opravdu vypadá, nehodlám ustupovat."
"Proč jste přišel za mnou?" zeptal se Mason.
"Poněvadž z toho, co Rosena říkala, jsem vyrozuměl, že pracujete pro její rodinu."
"A jak je možné, že jste o tom s Rosenou podrobně nerozprávěl?"
"Snažil jsem se s ní setkat včera večer, ale nemohl jsem ji najít."
"Nemohl jste ji najít?"
"Ne."
"Kde jste se ji snažil hledat?"
"V jejím bytě a v domě u jezera."
"A ona tam nebyla?"
"Ne."
"Řekla vám, že si vyjde ven?"
"Ne."
"Vy tedy nevíte, kde byla?"
Blair řekl: "Dnes jsem jí telefonoval, pane Masone. Má pocit, že se přihodilo něco, co bude mít vážné důsledky, a nechce se mnou nějakou dobu mluvit."
"Mimochodem," zeptal se Mason, "kde jste byl včera večer vy, když jste s ní chtěl navázat spojeni?"
"Nejprve jsem se pokoušel ji zastihnout telefonem," řekl Blair, "a potom jsem vyjel autem k jezeru a nato k jejímu městskému bytu."
"Navštívil jste jachtařský klub?" zeptal se Mason.
Blair zaváhal a potom mu pohlédl do očí.
"Ano," řekl.
"A našel jste něco?"
Blair váhal.
"Jen mluvte," řekl Mason.
"Našel jsem stát vůz paní Bancroftové u jachtařského klubu. Jí se mi najít nepodařilo. Proto jsem předpokládal, že si paní Bancroftová vyjela jachtou a že je Rosena s ní. Zeptal jsem se v klubu a dověděl se, že paní Bancroftová tam přišla v doprovodu nějakého mladého muže. Chvíli jsem se projížděl kolem zálivu, a když jsem se vrátil, vůz paní Bancroftové byl pryč. Mezitím se nad záliv snesla hustá mlha, takže nebylo nic vidět."
"Byl někdo s vámi?" zeptal se Mason.
"Ne. Byl jsem sám."
"Kdy jste se vrátil domů?"
"Hodně pozdě."
"A snažil jste se najít Rosenu?"
"Ano."
Mason si poněkud unaveně povzdechl.
"Budiž," řekl. "Patrně vás přijde vyslechnout policie. Neskrývejte před ní nic z toho, co víte, ale neříkejte jí své domněnky. Povězte jí prostě fakta."
"Policie?" řekl Blair. "Co ta má s tím co dělat? Bude mě vyslýchat ve spojitosti s tím vydíráním?"
"Bude vás vydírat ve spojitosti s tím, co jste dělal včera večer, kde jste byl, kam jste šel. Bude se vás ptát na to, co vám říkali členové Bancroftovy rodiny."
"A co řeknu policii?" zeptal se Blair.
"Pravdu," odpověděl Mason. "Nepovíte, že jste si spočetl dva a dva a vyšlo vám čtyři. Řekněte policii pouze tyto cifry a ona ať si udělá součet."
"Policie o tom vyděračství ví?" zeptal se Blair.
Mason odpověděl: "Policie zkoumá jiný zločin."
"Jiný zločin! Jiný, než je vyděračství?"
S pohledem upřeným na Blairovu tvář Mason řekl: "Ano. Vraždu."
Na chvíli zůstala Blairova tvář nehybná. Potom zbledla.
"Vraždu?" řekl.
"Vraždu," opakoval Mason.
"Ale kdo ... co ... ?"
"Včera večer odplul někdo Bancroftovou jachtou k přístavu. Podle všeho jachta byla nějakou dobu unášena proudem a na horním konci zálivu najela na mělčinu. Když dnes odpoledne vstoupil na palubu jachty šerif, našel tam mrtvolu."
"Mrtvolu!" vykřikl Blair. "Dobrá nebesa, snad ne někdo z Bancroftovic rodiny! Snad ne - "
"Ne," odpověděl Mason. "Byla to mrtvola mladého muže. Není vyloučeno, že měl trestní rejstřík."
"Míníte tím Carletona?"
"Nikoliv," řekl Mason. "Někoho jiného."
"Ale jak se ta mrtvola dostala na palubu jachty?"

"To," řekl Mason, "si může každý vykládat po svém. Pověděl jste mi všechny informace, které jste mi byl ochoten říci, a já vám sděluji všechny informace, které se vám odvažuji dát."
Mason se zvedl a napřáhl ruku.
"Dobrou noc, pane Blaire, a děkuji vám za návštěvu."
Blair chvíli váhal a potom podal ruku Masonovi. Jeho dlaň byla studená.
"Dobrou noc, pane Masone," řekl a dveřmi, které mu Della Streetová otevřela, vyšel, jako kdyby kráčel k popravčí cele.

15

Z prvních stránek raníků křičely tučné titulky:
MRTVOLA NA MILIONÁŘOVĚ JACHTĚ
- SOUVISLOST S VYDÍRÁNÍM NENÍ VYLOUČENA
Reportáž dramaticky podtrhovala, že mlčení rodiny Bancroftovy má zřejmě zahalit možné důvody vydírání a v závěru článku se pravilo, že se všemi dotazy je třeba obracet se výhradně na Perryho Masona, proslulého obhájce ve věcech trestních. Když Mason vešel, Della Streetová mu na stůl položila noviny.
"Nu," řekla, "není to zrovna nejhorší. Zatím policie nenaznačila, že někdo z Bancroftovy rodiny je z té vraždy podezřelý. Vykládá si, že jejich mlčení je v souvislosti s tím vyděračským dopisem."
"To je dobře," řekl Mason.
"Mimoto," řekla, "v předpokoji už patnáct minut sedí pan Bancroft a čeká na vás, až přijdete."
"Uveďte ho," řekl Mason. "Uvidíme, co nese nového."
Bancroft zřejmě celou noc probděl. Měl unavenou zašedlou tvář a váčky pod očima.
"Bylo to hodně zlé?" zeptal se Mason.
"Bylo to zlé," řekl Bancroft, "ale má žena se zachovala výborně. Řekla, že bude odpovídat na otázky pouze v přítomnosti svého manžela a svého právního zástupce."
"A vy?" zeptal se Mason.
"Já řekl totéž."
"Uvedl jste nějaký důvod pro své mlčení?"
"Prostě jsem řekl, že o jistých věcech se v přítomné době nedá mluvit; že v pravé chvíli a na vhodném místě učiníme prohlášení, ale že nyní žádné nevydáme."
Mason řekl: "Poznala by vaše žena místo, kde najela loď na mělčinu?"
"Ano. Je to hned vedle toho mola, kde bereme benzín a olej. V noci je uzavřeno a Gilly měl zřejmě v úmyslu jachtu připoutat k molu. Kotva se však zachytila dříve, než k němu doplul."
"Jak hluboko je na místě, kde vaše žena skočila přes palubu?"
"Voda jí zprvu sahala nad hlavu. Když však uplavala několik temp, mohla se nohama dotknout dna a dobrodit ke břehu."
Mason řekl: "Na lodi nebyl nalezen revolver. Kabelka vaší manželky tam nebyla rovněž nalezena. Vaše žena má dojem, že revolver a kabelku upustila, když skočila do vody."
"To souhlasí. Zdálo se jí, že revolver slyšela padnout na podlahu, po které sklouzl do vody. Zaslechla žbluňknutí."
"Dobrá," řekl Mason. "Nyní musíme najít místo, kde leží revolver."
"Musíme?"
"Ano.
"Zbláznil jste se?" zeptal se Bancroft. "To je právě jediný důkaz, kde nemůžeme dopustit, aby se dostal do rukou policie. Revolver je registrován na moje jméno a když balistická zkouška prokáže, že byl vražednou zbraní - "
"Uklidněte se," řekl Mason. "Neřekl jsem, že revolver z vody vyzvedneme - zjistíme pouze, kde leží."
"Vy chcete zjistit, kde leží a potom - "
"Když zjistíme, kde ten revolver leží, jak se říká, ponecháme jej u ledu."
"Jak to provedeme?"
Mason řekl: "Chci, abyste mi na mapě zálivu přesně vyznačil stanoviště jachty. Paul Drake tam vyšle potápěče prohledat dno."
"A když se tam najde revolver a kabelka mé ženy?"
"Drake nic neřekne," odpověděl Mason, "dokud mu k tomu nedám svolení."
"Copak nemusí nalezený důkaz ohlásit na policii?"
"Drake nebude znát význam toho nálezu," odpověděl Mason. "O to se postarám. Prostě vyšle potápěče, který na určeném místě prohledá dno zálivu."
"My ale víme, že tam obě ty věci jsou," řekl Bancroft. "Není si to zapotřebí ověřovat."
Mason se na něho pevně podíval: "Vy víte, že manželka vám řekla, že tam ty věci jsou. Rád bych si její tvrzení ověřil."
"Nedůvěřujete snad jejím slovům?"
Mason řekl: "Když se zabývám případem vraždy, nedůvěřuji ničemu a nikomu - dokonce ani vám ne."
"Ale," zaprotestoval Bancroft, "proč chcete vědět, že ty věci tam jsou?"
"Protože," řekl Mason, "až bude vaše žena vypovídat před soudem jako svědkyně, požádáme šerifa, aby vyslal potápěče, který na uvedeném místě nalezne důkazy potvrzující její výpověď."
"Nu, to lze učinit bez toho, aniž bychom si nejdřív ty důkazy ověřovali."
"Ne, to nelze," řekl Mason. "Jestliže vznesu u soudu tento požadavek a potápěč na uvedeném místě ty důkazy nenajde, posílám vaši ženu rovnou do plynové komory."
"Já vím, ale říkám vám, že ty důkazy tam jsou. Musí tam být. Manželka skočila přes palubu a měla kabelku pověšenou

na zápěstí. Přesně ví, na kterém místě skočila a - "
Mason řekl: "Nebude o tom vypovídat, pokud k tomu na svědecké lavici nebude nucena. A jakmile k tomu dojde, chci mít jistotu, že mohu její výpověď potvrdit."
"Když se ale najde revolver - Copak nechápete, že je registrován na mé jméno a že balistická zkouška prokáže, že smrtící střela byla vypálená z toho revolveru? Souvislost mezi činem a Phyllis se tak projeví."
"Nebo mezi činem a vámi," řekl Mason.
Bancroft chvíli mlčel a pak řekl: "Kdy hodlá Drake zahájit to pátrání?"
"Až nastane tma," řekl Mason. "Potřebuji mít diagram s přesným stanovištěm lodi ve chvíli, kdy vaše žena skočila přes palubu."
Zdálo se, že Bancroftovi se náhle ulevilo.
"Dřív než dnes večer jej potřebovat nebudete?"
"Potřebuji tu mapku předtím. Drake se nepustí do pátrání před večerem."
"Dobrá," řekl Bancroft. "Přinesu ji."

16

Krátce před polednem zaťukal Drake podle smluveného signálu na dveře Masonovy pracovny.
Della Streetová mu otevřela.
"Nu," řekl Drake, "ten celý případ má policie hezky v pytli. Jenom dobře neví, co v tom pytli je."
"Spusť," řekl Mason.
"Wilmera Gillyho prozradily otisky prstů. Je to grázl a podvodník, zloděj aut a bývalý trestanec. Vydírání v trestním rejstříku nemá, ale klidně by ho tam mohl mít. Prohledali Gillyho byt, jedinou místnost s elektrickým vařičem, výlevkou a skříní s několika talíři. Hádej, na co přišli."
"Na kufříkový psací stroj Monarch 10," řekl Mason.
"Správně," řekl Drake. "Napsali pár řádek na zkoušku a zjistili, že účaří písma a vůbec všechno ostatní přesně odpovídá psacímu stroji, kterého použila osoba, jež psala vyděračský dopis. Takže teď existuje spojovací článek mezi Bancroftovými a vyděračským dopisem a Gillym a Bancroftovými.
Kromě toho přišla policie ještě na něco."
"Na co?"
"Zjistila, že paní Bancroftová byla viděna v jachtařském klubu s Gillym brzy zvečera."
"Počkej moment!" řekl Mason. "To nebyl Gilly, ale někdo jiný."
Drake zavrtěl hlavou.
"Vrátný poznal Gillyho podle fotografie a nyní má jít do mámice identifikovat jeho mrtvolu."
Mason se zakabonil.
"To tě tvrdě zasáhlo?" zeptal se Drake.
"Tvrdě mě to zasáhlo," odpověděl Mason, "protože k podobným motanicím dochází, když policie naléhá na identifikaci. Paní Bancroftová byla snad u mola s mladým mužem, ale Gilly to nebyl ... Něco ti povím, Paule. Jistý Irwin Fordyce si odseděl trest v San Quentinu. Sežeň mi jeho fotografie z policejního archívu. Spoj se s vrátným v jachtařském klubu, ukaž mu Fordyceovy fotografie a zeptej se ho, jestli tím mužem kterého viděl v společnosti paní Bancroftové, nebyl Fordyce."
"Vrátný toho muže už jednoznačně identifikoval," řekl Drake.
Mason se zasmušil. "A co doba smrti?"
"Gilly zemřel v devět hodin večer."
"Moment, moment," řekl Mason, "to nelze stanovit na minutu přesně, když mrtvola byla nalezena až o nějakých osmnáct hodin později."
"Ale lze," řekl Drake, "zjistilo se, co Gilly dělal ten večer. Ohřál si v kuchyni konzervu - fazole s rajskou. Patrně měl naspěch, neboť talíř neumyl a nedojedené fazole nechal na pánvi, kterou strčil do chladničky. Neuklidil, protože ho zřejmě někdo zavolal telefonem. Koroner měl lékařskou zprávu, kde kromě obvyklého povídání o teplotě těla, stupni vývinu posmrtné ztuhlosti a mrtvolných skvrnách je přesně určena doba, která uplynula od smrti - podle toho, jak poslední jídlo bylo stráveno."
"Žádná stopa po vražedné zbrani?"
"Žádná stopa po vražedné zbrani, ale určitě to policie chce hodit na krk Bancroftovým. Zjistila, že Bancroft měl povolení na revolver ráže osmatřicet, který se mu prý ztratil.
Mason řekl: "Pokud policie revolver nenajde a neprovede příslušné zkoušky, nemůže ten zločin přišít Bancroftovým. Musí rovněž prokázat spojitost s Gillym ve večer vraždy. Ten vrátný z jachtařského klubu se mýlí. Dej se hned do práce, Paule, a sežeň policejní fotky Irwina Fordyce. A potom se zaměř na toho vrátného. Musíme prostě tu jeho identifikaci vyvrátit, jinak jsme v zapeklité situaci."
"Jsi v zapeklité situaci," řekl Drake, "protože pochybuji, že ho přesvědčím, aby identifikaci odvolal."
"Dobře," řekl Mason, "a teď přejdeme k jiné věci. Potřebuji bezúhonného muže, který je členem nějakého sportovního spolku potápěčů. Musí to být nadšenec a chtěl bych, aby pro mne něco udělal."
"Kdy? "
"Jakmile se setmí." řekl Mason.
Drake se zamyslel. "Mám agenta, který je náruživý potápěč. Každou neděli jezdí s manželkou aby - "
"Sežeň je."
"Kdy?"

"Hned."
Drake na něho pohlédl. "Nechceš na nich, aby narafičili nějaké doličné předměty, Perry?"
Mason řekl: "Sežeň mi je oba. Nebudu na nich chtít nic, co by se nesrovnávalo se zákonem."
"Dobře," řekl Drake, "budou tady. Kdy mají přijít?"
"Tak do hodiny, když to půjde."
"Dobrá," řekl Drake, "zařídím to."
Mason počkal, až Drake opustil kancelář, a potom řekl Delle Streetové: "Dello, zaskočte do banky a inkasujte další šek na tři tisíce v padesátkách a stovkách. A ať si banka zapíše čísla vydaných bankovek."
"Jistě se budou ptát, co se asi děje, když zase přicházíme s šekem na tři tisíce a opětovně žádáme seznam sériových čísel bankovek."
"Já vím," řekl Mason, "ale když bojujete o existenci, použijete všech zbraní, co máte po ruce. Snažte se jim případné podezření rozmluvit. Jde mi především o to, aby se to moc nerozneslo a nedověděla se to policie ani kdo jiný. Prostě ty bankovky přineste."
"Okamžitě?"
"Ano, okamžitě."
"Už jsem na cestě." řekla.
Za půl hodiny byla Della zpátky s třemi tisíci dolarů v požadovaných hodnotách. Neuplynula ještě ani celá hodina, když Della Streetová oznámila: "Manželé Chambersovi čekají v předpokoji. Jsou to ti dva potápěči, co pracují pro Paula."
"Pošlete je dovnitř," řekl Mason.
Della Streetová uvedla mladou manželskou dvojici do Masonovy pracovny.
"Dobrý den, pane Masone," řekl muž. "Jmenuji se Dunston Chambers a zde je má žena Lorraine. Bylo mi řečeno, že máte pro mne, jako potápěče, nějakou práci."
Mason se podíval na oba mladé lidi kypící zdravím a energií.
"Zdá se, že vám váš koníček svědčí," řekl Mason.
Chambers se zazubil: "To jistě."
"Potřebuji vykonat jistou práci a chci mít jistotu, že se o ní nebude mluvit."
"Kdy? "
"Jakmile se můžete potopit pod vodu tak, abyste nebyli spatřeni."
"Kde?"
"V newportském přístavu."
"Pokud je mi známo, byla tam spáchána vražda," řekl Chambers.
"Jste správně informován," odpověděl Mason.
"Má ta práce něco společného s tím případem?"
"Má."
"Nezapleteme se do ničeho?"
"Do ničeho se nezapletete."
"Dobře, jsme připraveni," řekl Chambers.
"Musíme se někde převléknout," ozvala se jeho žena. "V člunu to nepůjde."
"Chodíte sportovat přes víkend?"
"Ano."
"A kde se převlékáte?"
"Nás přítel má motorový člun s kajutou a - "
"Pronajal by jej?"
"Víte ... myslím, že ano."
"Kdybyste ten motorový člun měli, mohli byste vklouznout do vody tak, že to nebude nápadné?"
"Ponoření bychom neutajili, ale nikdo by nepoznal, kde pátráme. Jestliže ta hustá mlha nad vodou vydrží tak jako dosud, nikdo nepozná, že se jdeme potápět."
Mason kývl k telefonu. "Pusťte se do toho," řekl. "Uvidíte, co se dá zařídit. Kde máte výstroj?"
"V kufru ve voze."
"A kde stojí váš vůz?"
"Dole, před domem."
Mason se zazubil a řekl: "Pospěšte si, abychom tu hustou mlhu ještě stihli."

17

Hustá mlhová clona halila klidnou vodní hladinu.
Chambers, stojící u kormidla krytého motorového člunu, řekl: "Dá se skoro krájet, pane Masone."
"To je výborné," řekl Mason.
"Kde se máme ponořit?"
"Tamhle u mola," řekl Mason. "Přivážete člun k zásobovacímu molu a ponoříte se. Prohledáte každý čtvereční centimetr dna od místa vzdáleného asi patnáct metrů jižně od mola až k místu, kde voda je natolik mělká, že se můžete brodit. Kdybyste na dně našli cokoli neobvyklého, necháte věc na místě, ale přijdete mi to ohlásit."
"Dobrá," řekl Chambers, "kdybyste zatím vzal kormidlo a dovezl nás k molu, můžu se jít převléknout."

Mason se chopil kormidla a Chambers odešel do kajuty. Mason pomalu zarejdoval člunem k molu.
"Chcete benzín?" zeptal se zřízenec.
"Chci se na chvilku zdržet," řekl Mason.
"Lodě tady smějí kotvit, jenom když berou benzín, nebo naftu."
"Já vím," řekl Mason, "naplňte nám nádrž benzínem. Zaplatím vám ještě dvacet dolarů navíc, když hadici ponecháte v nádrži a budete předstírat, že ji plníte benzínem."
"Koukejte, co máte za lubem?" zeptal se zřízenec.
"Provádím zaměřování," odpověděl Mason, "které je třeba zachovat v tajnosti."
"Dobrá," řekl zřízenec. "V té mlze se tu sotva bude toulat moc lidí. Mlha je jako mlíko. Poslední dva, tři dny to takhle vypadá."
"Dobrá," řekl Mason. "A nezapomeňte - žádné řeči."
"Žádný řeči," odpověděl zřízenec s úsměvem.
O chvíli později se objevili Dunston a Larraine Chamhersovi s kyslíkovými nádržemi na zádech. Ještě si upravili dýchací masky a sklouzli do vody.
Dunston se vrátil za deset minut.
Vyšplhal se po žebříku na boku člunu, sundal masku a řekl Masonovi: "Našel jsem tam kabelku."
"Jinak nic neobvyklého?" zeptal se Mason.
"Našli jsme pouze dámskou kabelku."
"Otevřeli jste ji?"
"Obávali jsme se, že když ji otevřeme, mohla by její obsah odnést voda. "
"Přineste mi tu kabelku," řekl Mason. "Vaše žena ať počká na místě, abychom věděli přesně, kde kabelka ležela. Kabelku si prohlédnu a potom vám ji vrátím."
Chambers chvilku váhal a pak řekl: "Dobrá, rozkaz je rozkaz."
Znovu se ponořil a za chvíli byl zpátky s kabelkou.
Mason usedl na bobek u zábradlí člunu.
"Podíváme se na kabelku," řekl, "a prozkoumáme její obsah."
Advokát kabelku otevřel.
"Pane Bože, svazek bankovek," řekl Chambers.
"Přesně tak," řekl Mason.
"A hrome, řidičský průkaz na jméno - "
Mason rychle zakryl řidičský průkaz dlaní.
"Toho si nevšímejte," řekl. "Vidíte jen to, co vám ukážu. Nyní beru tento svazek bankovek a místo něho do kabelky vkládám jiný svazek bankovek."
Mason vzal bankovky z kabelky, vytáhl z kapsy svazek padesáti a stodolarových bankovek, vsunul je do kabelky a kabelku zavřel.
"Vezmete si teď tu kabelku," řekl, "vrátíte ji přesně na to místo, odkud jste ji vzal, a dál budete hledat cokoli neobvyklého. Pročešte dno takových třicet metrů oběma směry. Jak vypadá dno - je tam bahno nebo písek?"
"Písek. Nahoře je sice tenká vrstva kalu, ale dno je písčité."
"Výborně," řekl Mason. "Jakmile zevrubně dno prohledáte, tak se vraťte."
"A kabelku tam nechám?"
"Ano. "
"Se všemi těmi penězi?"
"Se všemi těmi penězi. Jenom nezapomeňte z kabelky vytlačit vzduch, aby zůstala na místě a někam neuplavala."
"Je v ní asi rtěnka, klíče, pudřenka a dost jiných věcí, aby kabelku zatížily," řekl Chambers. "Je těžká."
"Dobře. Prostě z ní vymačkejte vzduch."
"A co potom?"
"Když se přesvědčíte, že na dně zálivu už nic neobvyklého neleží; pak se vraťte."
O čtvrt hodiny později byli oba potápěči zpátky v člunu.
"Všechno v pořádku?" zeptal se Mason.
"Všechno v pořádku."
"Nic víc neobvyklého?"
"Ne, víc už nic."
"Výborně," řekl Mason. "Jděte se do kajuty převléknout."
Mason zašel k molu, zaplatil zřízenci za benzín, přidal mu dvacet dolarů a řekl: "Mockrát děkuji. Dovedete mlčet?"
"Páni, jak já umím mlčet," řekl zřízenec. "V šestnácti jazycích, včetně skandinávštiny."
"Prozatím postačí mlčet v angličtině," zazubil se Mason.

18

O půl páté byl Bancroft zpátky v Masonově kanceláři.
"Zde," řekl, "máte mapu s přesným označením stanoviště jachty, když z ní má žena skočila přes palubu. Zde je zásobovací molo. Manželka odhaduje, že se kotva zachytila dna, když jachta byla vzdálena asi deset metrů daleko. Naklonila se trochu na bok a potom ji začal unášet proud. V té době nastával příliv. Manželka seskočila z lodi - "
"Z které strany paluby?" zeptal se Mason.
"Z pravé."

"Z té, co byla odvrácená od mola?"
"Ano."
"Dobrá," řekl Mason, "nyní si dobře zapamatujte toto: Chci, aby vaše manželka na žádné otázky neodpovídala. Nikomu na nic. Prostě prohlásí, že její právní zástupce bude mluvit za ni."
"Počkejte moment," řekl Bancroft. "O tom jsem chtěl s vámi hovořit. Některé noviny už poukazovaly na to, že si takto lze stěží získat podporu veřejnosti. Kdekdo si hned od začátku o ní bude myslet, že je vinna."
"Já vím," řekl Mason. "Zpravodajové novin dostávají peníze za zprávy, které přinesou a otisknou. Touží získat její příběh a hledají všemožné argumenty, aby jej vydolovali."
"Ty argumenty jsou však logické, Masone."
"Ovšemže jsou logické," řekl Mason. "Jsou správné. Ale logikou nemůžete argumentovat."
"Proč tedy nesmí vypovídat teď?"
"Protože," řekl Mason, "má proti sobě řadu nepřímých důkazů, které se jí mohou stát osudné, když nebudeme velmi opatrní. Jste si vědom, že vrátný jachtařského klubu bude vypovídat, že záhy zvečera vaše žena zašla na molo s Willmerem Gillym a osobně ho dovedla na palubu jachty?"
"Cože!" zvolal Bancroft.
"To je ověřená zpráva," řekl Mason.
"Ten vrátný se musel zbláznit. Manželku doprovázel Irwin Fordyce."
"A kde je Irwin Fordyce nyní?"
"To nevím. Nikdo to neví."
"Dobrá," řekl Mason. "Vrátný identifikoval Gillyho jako muže - "
"To není možné," přerušil ho Bancroft. "Jak by jen ten krátkozraký blabuňka - míníte Drewa Kirbyho, ne?"
"Neznám jeho jméno," řekl Mason. "Je vrátným jachtařského klubu."
"Pak je to Drew Kirby. Koukejte, ten starý - To je nesmysl."
"Je to snad nesmysl," řekl Mason, "on toho muže však identifikoval. Vaše žena a vy se nyní musíte řídit přesně mými pokyny. Nechci, aby vaše žena svůj příběh komukoli vyprávěla, pokud ji k tomu sám nevyzvu. A pak bude vypovídat za okolností co nejdramatičtějších a nato pošleme potápěče, aby našli kabelku a revolver."
"Dejme tomu ... No, dejme tomu, že vodní proud kabelku a revolver odnesl o kus dál?"
"Myslím, že se to nestalo," řekl Mason. "Je to místo zálivu poměrně chráněné.
Proudění přílivu je tam slabé. Nezvedl se ani silnější vítr, který - "
"Myslím, že na sebe berete velké riziko," řekl Bancroft.
"Bereme na sebe velké riziko," přitakal Mason vážně. "Musíme ale hrát z karet, které jsme vytáhli a ještě vytáhneme, a to tak, aby nám to co nejvíc vyneslo."
"Dobrá, Masone, spoléhám na vás," řekl Bancroft. "Nic jiného nemohu dělat."
"Máte pravdu," řekl Mason, "nic jiného nemůžete dělat."

19

Soudce Cole S. Hobart prohlásil přelíčení za zahájené.
"Trestní věc stát Kalifornie proti Phyllis Bancroftové," řekl. "Obžalobu zastupuje Robley Hastings, státní zástupce, a Turner Garfield, náměstek státního zástupce; obhajobu zastupuje pan Perry Mason. Pánové, můžeme zahájit předběžné projednávání?"
"Obžaloba je, připravena," řekl Hastings.
"Obhajoba je připravena," řekl Mason.
"Dobře, tak začneme," řekl soudce Hobart. "Povšiml jsem si, že toto přelíčení upoutalo značnou pozornost tisku. Soud varuje návštěvníky, aby se chovali klidně. Nesmí dojít k žádným hlasitým projevům. Během přelíčení mohou návštěvníci odejít ze soudní síně za předpokladu, že nebudou rušit jednání. Pane státní zástupce máte slovo."
Tumer Garfield předvolal na stanoviště svědků civilního geometra a předložil soudu mapu přístavu, letecké fotografie zálivu a jachtařského klubu a silniční mapu okresu se zakreslenými vzdálenostmi mezi různými místy.
"Můžete svědkovi klást kontrolní otázky," řekl Garfield Masonovi.
Mason se obrátil na geometra: "Předložil jste soudu rázné mapy, ale povšiml jsem si, že jedna vám chybí."
"Která?"
"Geodetická mapa pobřeží přístavu."
"Nepovažoval jsem to za potřebné, protože předložené mapy jsou přesné a na leteckých fotografiích je vidět pobřežní čáru a přístav. Geodetická mapa nese řadu číselných údajů o hloubce v stopách a sázích, a proto jsem se domníval, že by jenom mátla."
"Proč?"
"Číselné údaje na mapě nemají nic společného s členitostí pobřeží. Myslil jsem, že by to jenom mátlo."
"Ale, u sebe máte geodetickou mapu přístavu?"
"Ne, nemám ji u sebe."
"Nuže, zde vám ukáži mapu," řekl Mason, "a táži se vás, zda jste s ní obeznámen."
"Ano, jsem."
"Toto je úřední mapa?"
"Ano."
"A používá se pro navigaci a je tedy přesná?"
"Soudím, že je to velmi přesná mapa."

"Žádám, aby mapa byla přijata k důkazu jako doličný předmět obhajoby číslo jedna," řekl Mason.
"Nemáme sebemenších námitek," řekl Turner Garfield. "Obhajoba může soudu předkládat cokoliv, co se týká statistických údajů."
Dalším svědkem byl šerif losangelského okresu.
Garfield řekl: "Šerife, nyní vám ukáži jeden z doličných předmětů obžaloby, fotografii, na níž je zobrazena mrtvola, identifikovaná jako tělo muže zastřeleného na palubě jachty Jinesa a táži se vás, zda tu fotografii poznáváte?"
"Ano, poznávám ji."
"Viděl jste osobu na snímku vyfotografovanou?"
"Ano, několikrát."
"Dokud byla naživu nebo až po smrti?"
"Zaživa i po smrti."
"Viděl jste ji dokud byla živa?"
"Několikrát."
"A viděl jste ji též po smrti?"
"Ano. Navštívil jsem zdejší márnici a shlédl mrtvolu."
"Učinil jste ještě nějaký jiný pokus identifikovat mrtvolu?"
"Ano."
"Co to bylo?"
"Sejmul jsem zavražděnému otisky prstů."
"Jste připraven osvědčit totožnost mrtvoly?"
"Ano."
"Čí je to mrtvola`"
"Je to mrtvola Willmera Gillyho."
"Můžete svědkovi klást kontrolní otázky," řekl Garfield.
"Šerife, jakých porovnávacích měřítek jste použil u otisků prstů?" zeptal se Mason.
"Archívu Federálního vyšetřovacího úřadu."
"Gilly měl tudíž záznam v trestním rejstříku?"
"Ohrazuji se proti této otázce," řekl Robley Hastings, státní návladní, "a vznáším proti ní námitky pro právní nepřístojnost, irelevantnost a proto, že se netýká věci."
"Námitka se zamítá," řekl soudce Hobart. "Šerif byl tázán na otisky prstů a myslím, že obhájce má právo se ho vyptávat na pravost otisků prstů a všechny s tím spojené okolnosti. Soud hodlá poskytnout obhajobě co největší volnost při kladení kontrolních otázek. Šerife, odpovězte na otázku."
"Ano, měl záznam v trestním rejstříku."
"Proč byl trestán?"
"Pro krádeže auta a padělatelství."
"Měl ještě další trestní záznamy?"
"Ne, pro jiné trestné činy nebyl odsouzen."
"Pokud je vám známo, byl Gilly zatčen, ale nebyl odsouzen?"
"Musím znovu vznést námitku," řekl státní zástupce.
"Námitka se zamítá," odsekl soudce Hobart. "Šerif vypověděl, že zesnulého za jeho života několikrát viděl, a obhájce má jistě právo, aby se zeptal, za jakých okolností se to stalo."
"Jestliže slavný soud dovolí," naléhal Hastings, "lze jedině přičítat k tíži trestní činy, pro které byl někdo odsouzen, ne však to, že byl zatčen a z trestného činu obžalován a potom byl osvobozen či trestní řízení bylo proti němu zastaveno."
"Obhájce se nesnaží přičítat mrtvému něco k tíži," řekl soudce Hobart. "Chce si ověřit kvalitu svědkovy paměti. Ale protože obhájce může snadno formulovat otázku jinak, vyhovím námitce."
"Abych se vyhnul dalším námitkám," řekl Mason, "budu svou otázku formulovat jinak, abych přesně ukázal kam mířím. Šerife, zesnulého Willmera Gillyho jste potkal, dokud byl naživu. Stalo se to u příležitosti, že jmenovaný byl zatčen?"
"Ano."
"A vy jste se s ním setkal ve své úřední funkci?"
"Ano."
"Zatkl jste ho vy osobně?"
"Ano, jednou."
"Kvůli čemu?"
"Ohrazuji se proti této otázce a vznáším proti ní námitky pro právní nepřístojnost, irelevantnost a proto, že se netýká věci a vybočuje z mezí kontrolního výslechu," řekl Hastings.
"Námitce se vyhovuje," pronesl soudce Hobart.
"Nemám dalších otázek," řekl Perry Mason.
Robley Hastings s téměř dramatickým gestem řekl: "Povolávám na stanoviště svědků Drewa Kirbyho."
Kirby byl loudavý, prošedivělý padesátník s vodově modrýma očima, šilhavým pohledem a větrem ošlehaným obličejem - jeho pleť byla trvale hnědá.
"Kde jste zaměstnán?" zeptal se Hastings.
"V jachtařském klubu Modrá obloha."
"Kde je to?"
"Dole u zálivu."

"Který záliv tím myslíte?"
"No, ten záliv mezi Newport Beach a Balboa."
"Jak dlouho už zastáváte toto zaměstnání?"
"Čtyři roky."
"Bez přerušeni?"
"Tak jest."
"Jaké jsou vaše pracovní povinnosti?"
"No, dělám tam jako takového správce a všelicos obstarávám. Dávám pozor, aby všechno klapalo, členům vyřizuju různé vzkazy a někdy je členem odvezu na jachtu a potom zase zpátky na břeh - členy klubu a jejich přátele."
"Měl jste službu toho druhu také dne desátého tohoto měsíce?"
"Ano."
"Večer dne desátého?" "Ano, pane."
"Nyní vám ukáži fotografii Willmera Gillyho, která byla označena jako doličný předmět obžaloby, a táži se vás, zda jste ho viděl už někdy předtím?"
"Ano, viděl."
"Dokud byl naživu, nebo mrtvého?"
"Oboje."
"Snažte si dobře vzpomenout, kdy jste ho viděl poprvé?"
"Viděl jsem ho dne desátého tohoto měsíce, myslím kolem sedmé večer."
"Kde to bylo?"
"Dole u jachtařského klubu."
"S kým tam byl, nebo kdo tam byl s ním?"
"Byla s ním paní Bancroftová."
"Paní Bancroftovou míníte obžalovanou Phyllis Bancroftovou, ženu, co sedí nalevo od Perryho Masona?"
"Ano, pane."
"A kde byla?"
"Stála u přístavního můstku."
"Co tam dělala?"
"Nu, nastupovala do loďky patřící k Bancroftově jachtě Jinese."
"Viděl jste ji mluvit s Gillym?"
"Ano, mluvila s ním."
"A co bylo potom?"
"Potom s ním odveslovala k jachtě."
"Kdo vesloval - ona či on?"
"Nu, ona s ním odveslovala k jachtě a dovedla ho na palubu."
"Co se stalo pak?"
"Zůstali deset nebo patnáct minut na palubě. To si myslím, to nevím. Neviděl jsem na ně, když vstoupili na palubu jachty. Potom jsem ji viděl veslovat zpátky."
"Byla v loďce sama?"
"Ano pane, byla sama."
"A co se stalo potom?"
"No, potom přivázala loďku k můstku a někam odešla. Viděl jsem ji, když se vracela, bylo to myslím asi tak o hodinu později."
"Co dělala?"
"No, měla nějaké balíčky v nákupní tašce."
"A co potom?"
"Nasedla do loďky a veslovala k jachtě."
"A co se stalo pak?"
"No, víte pane, nevím co se stalo pak. Měl jsem v tu chvíli plné ruce práce a padla hustá mlha, taková ta hrachová polévka. Nebylo vidět ani tentonc - totiž, vůbec nebylo vidět ven na záliv."
"Mohl jste vidět na jachtu Jinesu?"
"Nemohl, pane."
"A co jste dělal?"
"Měl jsem v tu chvíli plné ruce práce."
"Kdy se zvedla ta mlha?"
"Nezvedla se. Spadla a zůstala ležet."
"No, jednou se ta mlha přece musela zvednout," řekl Hastings.
Bylo vidět, že je rozezlen.
"Zajisté, druhý den odpoledne se vyjasnilo."
"A kdy jste potom spatřil zase Bancroftovu jachtu Jinesu?"
"Nespatřil jsem ji už, byla pryč."
"Ale tu jachtu jste zase uviděl?"
"Ovšem, zajisté. Asi - nevím, ale mohlo být půl páté nebo tak nějak, když druhého dne odpoledne tu jachtu přivlekli."
"Kdo ji přivlekl?"

"Šerif a jeho zástupci."
"A jak ji přivlekli?"
"Jiný člun vzal tu jachtu do vleku."
"Jaký jiný člun?"
"Člun pobřežní hlídky."
"A co se stalo pak?"
"Nu, uvolnili místo tam u přístavního můstku a přivázali jachtu a odtáhli můstek.
Nato přišlo na palubu jachty spousta fotografů a policistů."
"Povězte mi, zda jste viděl Willmera Gillyho po jeho smrti?"
"Ano, pane."
"Kde?"
"V okresní márnici."
"Byl jste tam doveden, abyste se podíval na mrtvolu?"
"Ano, pane."
A byla to tatáž mrtvola, totiž mrtvola téhož muže, kterého jste viděl večer, dne desátého tohoto měsíce v společnosti obžalované, paní Bancroftové?"
"Ano, pane."
"Jste si tím jist?"
"Ano, pane."
"Nemáte ve své mysli o tom ani nejmenší pochybnosti?"
"Nikoli, pane."
"Můžete klást svědkovi kontrolní otázky," řekl Hastings Perry Masonovi.
Mason se zvedl ze židle za stolem pro obhájce, přešel k stanovišti svědků a mile se na Kirbyho podíval a konverzačním tónem řekl: "Vy jste identifikovat tuto fotografii Willmera Gillyho?"
"To souhlasí."
"Kdy jste viděl Gillyho fotografii poprvé?"
"Viděl jsem samotného Gillyho."
"Já vím," řekl Mason, "ale kdy jste viděl poprvé Gillyho fotografii?"
"No, bylo to, když se tam přišli porozhlédnout - Moment bylo to - Ach, ano bylo to počítám asi v devět večer dne jedenáctého tohoto měsíce."
"Kolik hodin uběhlo od doby, co jachta byla přivázána k můstku?"
"No, to nevím, počítám, že takových čtyři až pět hodin po tom."
"Kdo vám tu fotografii ukázal?"
"Šerif."
"Zeptal se vás, zda jste ji viděl už předtím?"
"Ano, tak nějak - "
"Nezeptal se vás šerif vlastně, zda to není fotografie muže, který byl ve společnosti paní Bancroftové předešlého večera, a netázal se vás, zda jste ji neviděl odvážet ho v loďce k jachtě?
"Tak to nějak myslím bylo."
"Pamatujete si přesně šerifova slova?"
"No, to ne. Ukázal mi tu fotografii. Řekl mi, že si myslí, že toho muže jsem patrně viděl."
"A vy jste souhlasil?"
"Řekl jsem mu ano, že má asi pravdu."
"Požádal vás, abyste si fotografii pečlivě prohlédl?"
"Ano."
"Učinil jste to?"
"Ano."
"To bylo dříve, než jste zašel do márnice podívat se na mrtvolu?"
"Ano."
"Kdy jste šel do márnice?"
"Večer dne dvanáctého tohoto měsíce."
"Kolikrát předtím jste viděl Gillyho fotografii?"
"Nu, několikrát."
"Kolikrát? "
"No, párkrát."
"Měl jste u sebe kopii toho snímku?"
"Ano, měl jsem kopii."
"Kde jste ji získal?"
"Dal mi ji šerif."
"Řekl vám, abyste si tu fotografii pečlivě prostudoval?"
"Ano."
"Řekl vám, že chce na vás, abyste dosvědčil totožnost muže vyobrazeného na fotografii?"
"No, nemyslím, že to říkal takhle. Zeptal se mě, zda to není týž muž, co předešlý večer stál s paní Bancroftovou tady na můstku a já mu odpověděl, že se mi určitě zdá, že to bude on."

"A šerif vám nechal fotografii a řekl, abyste si ji dobře prohlédl?"
"To nebylo hned. To se stalo až druhý den ráno."
"Dvanáctého odpoledne?"
"Ano."
"A vy jste si tu fotografii během dne opětovně prohlížel?"
"Ano."
"A potom, když jste si tu fotografii důkladně prohlédl, odvezli vás do márnice."
"To souhlasí."
Mason muže zamyšleně pozoroval. "Měl jste své brýle nasazené, když jste si prohlížel snímek?"
"Ovšemže."
"Kde teď máte svoje brýle?"
Svědek automaticky sáhl k náprsní kapse, potom zase ruku odtáhl a řekl: ‚Nechal jsem je doma v pokoji."
"Ale dne jedenáctého a dvanáctého toho měsíce, když jste si fotografii prohlížel, jste brýle měl nasazené, je to tak?"
"Ano."
"S brýlemi na očích vidíte lépe?"
"Přirozeně."
"Mohl byste tu fotografii identifikovat bez brýlí?"
"To nevím, ale myslím, že ne."
"Ale zde, v soudní síni jste fotografii identifikoval bez brýlí."
"Věděl jsem, kdo na té fotografii je."
"Jak jste věděl, kdo na ní je?"
"No, musela to být fotografie toho mrtvého muže."
"Co myslíte tím, že musela být?"
"Nu, byl na ní přece vyfotografován, ne?"
"Táži se vás," řekl Mason, "víte, čí to byla fotografie?"
"Ano. Přece jsem složil přísahu, ne?"
"A vy jste tu fotografii poznal bez brýlí?"
"Ano. "
Mason přesel ke stolu, vzal doličný předmět, z kapsy vyval jinou fotografii, chvíli je porovnával, potom se přiblížil ke svědkovi a řekl: "Nuže, podívejte se na tuto fotografii. Jste si jistý, že je to týž muž, který se večer dne desátého tohoto měsíce nacházel ve společnosti obžalované?"
"Říkal jsem vám, že jsem si jistý."
"Je to ten muž?"
"Ano."
"Nemáte ve své mysli o tom ani nejmenší pochybnosti?"
"Ne. nemám."
"Okamžik, okamžik," vykřikl Hastings a vyskočil. "Obhájce má dvě fotografie. Jednu vytáhl z kapsy, když jsem neviděl, co dělá."
"V pořádku," řekl Mason. "Ukáži svědkovi obě fotografie. Na obou snímcích je vyobrazena tatáž osoba?"
"Ano."
"Ukažte mi tu fotografii," řekl Hastings.

"Beze všeho," řekl Mason a podal státnímu zástupci obě fotografie.
"Tak moment, moment," řekl Hastings. "Nezachoval jste se k svědkovi poctivě. Jsou to fotografie dvou různých osob."
"Svědek právě prohlásil pod přísahou, že jsou to fotografie téže osoby," řekl Mason.
"Nuže, navrhuji, aby byl svědek poučen ..."
"O čem má být poučen?" zeptal se Mason.
"Že druhá fotografie nezobrazuje Willmera Gillyho."
Mason se obrátil ke svědkovi. "Vidíte mezi oběma fotografiemi nějaký rozdíl, pane Kirby?"
Svědek přivřel oči. vzal fotografie, naklonil hlavu a řekl: "Zdají se mi stejné, ale bez brýlí moc dobře nevidím."
"Nosíte brýle trvale?"
"Zajisté."
"Proč jste si je dnes nevzal?"
"Nu ..."
"Proč?" zeptal se Mason.
"Nu, nechal jsem je v klubu, ve svém pokoji."
"Nenaznačil vám někdo, že byste mohl brýle ponechat doma?"
"Víte, bylo mi řečeno, že kdybych sem přišel s brýlemi a snažil se provést identifikaci, tak že mi to osladí."
"Proč?"
"No, prostě jenom řekli, že by mi to osladili."
"Kdo to řekl?"
"Státní zástupce."
"A poradil vám, abyste brýle nechal ve svém pokoji v jachtařském klubu?"

"Říkal, že by to nebyl špatný nápad."
"To proto," řekl Mason, "že jste večer dne desátého tohoto měsíce neměl brýle, souhlasí to?"
"Nu víte, u vody, když padá mlha, nemůžete nosit brýle. Nejlepší je nemít na očích nic. Bez brýlí vidíte lépe než s nimi. Mlha se vám lepí na čočky a vy pořád jenom utíráte skla, a tak je lepší žádné brýle nemít."
"Takže večer dne desátého tohoto měsíce jste brýle neměl?"
"Říkal jsem vám, že byla hustá mlha. Zrovna padala."
"Takže když jste viděl muže, kterého jste později identifikoval jako Willmera Gillyho neměl jste na očích brýle?"
"Už jsem vám řekl, že když jsem byl venku u můstku, neměl jsem brýle. Kolikrát vám to mám opakovat?"
"Já se prostě pokouším zkontrolovat vaše svědectví," řekl Mason trpělivě. "Neměl jste brýle, když jste Gillyho poprvé viděl."
"Neměl."
"Ani na chvíli?"
"Ne."
"Ani když jste spatřil obžalovanou?"
"Ne - ale ji jsem poznal naprosto jistě."
"Zajisté, že jste ji poznal," řekl Mason, "protože ji znáte už léta. Ale když jste se na ty dvě fotografie podíval bez brýlí, vypověděl jste určitě, že jsou to snímky jedné a téže osoby. Nyní, jestliže slavný soud dovolí, chci předložit druhou fotografu, u níž později prokážeme další souvislosti. Žádám, aby byla přijata k důkazu jako doličný předmět obhajoby číslo dvě."
"Povoluje se," řekl soudce Hobart.
"Vznáším námitky proti tomuto způsobu kontrolního výslechu," řekl Hastings.
"Obhájce je pověstný svou metodou jak poplést svědka."
Mason se na soudce usmál. "Já jsem nepožádal svědka, aby si brýle zapomněl doma, Vaše Ctihodnosti. Fotografii, předloženou k důkazu obžalobou, identifikoval svědek jako Willmera Gillyho, jako muže, kterého spatřil večer dne desátého tohoto měsíce u jachtařského klubu s obžalovanou. Já jsem prostě ukázal svědkovi dvě fotografie a zeptal se ho, zda je na nich vyobrazena jedna a tatáž osoba, a svědek vypověděl, že ano."
"Je to zaprotokolováno," řekl soudce Hobart. "Druhá fotografie bude přijata k důkazu jako doličný předmět obhajoby číslo dva."
"Bez brýlí vidím docela dobře," řekl Kirby. "Často, hlavně v noci si brýle neberu, když bývám u vody."
"Chápu," řekl Mason.
"Když se skla zamží, tak jsou brýle na obtíž."
"To souhlasí."
"A protože večer dne desátého padla mlha, nevzal jste si brýle."
"No, večer ještě mlha nebyla, ale vzduch byl vlhký a potom, když spadla mlha, by vám nepomohl ani dalekohled, abyste něco viděl. Nebylo nic vidět. Totiž na drobet větší vzdálenost."
"Děkuji vám," řekl Mason. "Nemám další otázky."
Hastings na chvíli váhal, potom řekl: "Žádné dodatkové otázky."
"Předvolejte svého dalšího svědka," nařídil soudce Hobart.
"Na stanoviště svědků předvolávám šerifa Jewetta, šerifa oranžského okresu."
Šerif Jewett vypověděl, že jakmile od svého zástupce obdržel hlášení, že u horního cípu zálivu kotví jachta s mrtvolou na palubě, odebral se na to místo, kam dorazil kolem čtvrté hodiny odpolední. Vystoupil na palubu jachty, našel mrtvolu a člun pobřežní hlídky, který čekal poblíž vzal jachtu do vleku. U jachtařského klubu Modrá obloha byla loď zakotvena tak, aby mohly být odebrány otisky prstů a zajištěny případné stopy. Byly pořízeny fotografie mrtvého těla Willmera Gillyho, který ležel na břiše s hlavou obrácenou k zadní části jachty. Mrtvola ležela v hlavní navigační kajutě se střelou v srdci. Nato svědek dohlédl na převoz mrtvoly do okresní márnice, kde soudní lékař vyňal střelu, kterou od něho šerif převzal. Střela byla identifikována a předložena jako předmět doličný.
"Identifikoval jste mrtvolu?" zeptal se Hastings.
"Ano, pane. Je to mrtvola Willmera Gillyho."
"Zjistil jste, kde dotyčný před svou smrtí bydlel?"
"Ano, pane."
"Kde to bylo?"
"V činžovních domech Ajax - Delsey. Říká se jim činžovní dům, ale ve skutečnosti jde spíše o penzión, kde se ve většině pokojů dá také vařit."
"Navštívil jste byt mrtvého v tomto domě?"
"Ano, navštívil."
"A co jste shledal?"
"Našel jsem v něm železnou postel s tenkou matrací, čtyři vojenské deky, dva polštáře, dvě židle s rovnými opěradly, jedno křeslo, toaletu, výlevku, sprchový kout, několik talířů, elektrický dvouvařič."
"Byla na posteli prostěradla?"
"Žádná prostěradla tam nebyla."
"A povlaky na polštáře?"
"Žádný povlak na polštář jsem nenašel. Polštář byl zabalen do značně zašpiněného koupacího ručníku."
"Nalézal se v bytě šatník?"
"Nikoli, pane. Našel jsem výklenek, v němž byla zapuštěna asi metr dlouhá trubka, na které viselo asi půl tuctu ramínek

na šaty. Na třech ramínkách visely šaty, montérky, několik pantalónů a sportovní sako."
"Ještě něco?"
"Ano. V kufru jsem našel kompletní výstroj pro sportovního potápěče včetně kyslíkových nádrží. Podle firemních štítků na nádržích a na obleku jsem zjistil, že výstroj pochází z půjčovny potápěčské výstroje Valley View. Půjčovné bylo zaplaceno na týden předem."
"Co jste nasel kromě toho?"
"Nalezl jsem poněkud rozviklaný kuchyňský stůl na němž stála láhev kečupu, talíř se zbytky konzervovaných fazolí, nůž, vidličku, lžíci a kávový dálek. V malé elektrické chladničce jsem našel načatý litrový kartón s mlékem, poloprázdnou konzervu vepřového s fazolemi, asi deset deka másla a kolem čtvrt kila syrových klobás. Nad chladničkou byla skříňka obsahující dvě konzervy vepřového s fazolemi, jednu konzervu hovězího, malou lahvičku tabasca, poloprázdnou půlkilovou plechovku s cukrem, dva poháry na vodu, dva kávové dálky s podšálky, čtyři talíře, dva plechové talířky a omáčník s ulomeným uchem. V zásuvce bylo po třech nožích, vidličkách a lžících. Dále jsem našel jednu smaltovanou pánev a další hliníkovou, trochu otlučenou pánev. Zřejmě v ní ohříval fazole, neboť stála na vařiči a nebyla umyta, takže v ní zůstaly zbytky jídla. Na stole ležela asi třetina bochníku chleba."
"Byl na stole ubrus?"
"Ne."
"Ještě něco?"
"Zmínil jsem se o všem, nač si vzpomínám, pokud jde o obvyklé zařízení bytové," řekl šerif, "ale mám úplnou sadu fotografií, které jsem pořídil při návštěvě bytu."
"Od té doby, co byly fotografie pořízeny, se v bytě ničím nehýbalo?"
"Nikoli, pane. Na těch snímcích je všechno zachyceno."
"Ty fotografie jste pořídil vy anebo byly provedeny pod vaším dohledem?"
"Ano, pane."
"Žádáme, aby těchto dvanáct fotografií bylo přijato k důkazu a příslušně očíslováno," řekl Hastings.
"Nemám námitek," řekl Mason.
"Nuže," řekl Hastings, "vrátíme se ke střele, takzvané smrtící střele, kterou jste identifikoval. Jaké ráže byla?"
"Ráže třicet osm."
"Můžete nám podle otisku drážek a polí a dalších charakteristických znaků určit typ použité zbraně?"
"Ano. Projektil byl vypálen ze zbraně s charakteristickými znaky revolveru značky Smith a Wesson."
"Šerife, ptal jste se obžalované, zda neví o revolveru ráže osmatřicet, značky Smith a Wesson?"
"Ano, ptal."
Co vám odpověděla?"
"Řekla mi, že má příkaz, aby nikomu nic neříkala, že pronese svou výpověď v pravou chvíli a že zatím nemá co říci."
"Ptal jste se jejího manžela, Harlowa Bancrofta na ten revolver?"
"Ano."
"A co vám řekl on?"
"Odpověděl v podstatě naprosto stejně."
"Prohlédl jste si záznamy o prodeji střelných zbraní, abyste zjistil, zda si nekoupil revolver?"
"Ano, to jsem učinil."
"A co jste zjistil?"
"Zjistil jsem, že patnáctého června minulého roku si dotyčný koupil revolver ráže třicet osm, značky Smith a Wesson, výrobní číslo 133 347."
"Požádal jste ho, aby vám ten revolver ukázal?"
"Ano."
"A co vám odpověděl?"
"Řekl, že ten revolver nemá po ruce."
"Požádal jste ho o bližší vysvětlení?"
"Ano."
"A podal vám nějaké objasnění?"
"Nikoliv, pane."
"Nuže, nyní obracím vaši pozornost na jiné než obvyklé bytové zařízení, jak jste je nazval, v pokoji, kde bydlel zavražděný Willmer Gilly. Našel jste v něm něco pod postelí?"
"Ano, pane, našel."
"Co to bylo?"
"Kufříkový psací stroj typu Monarch 10."
"Měl jste příležitost na něm psát?"
"Ano, pane, na list papíru jsem napsal celou abecedu - malá i velká písmena."
"Nyní šerife, vám ukáži dopis, v němž se požaduje zaplacení tří tisíc dolarů, jež mají být vloženy do červené plechovky od kávy podle instrukcí podaných později telefonicky, a táži se vás, zda ten dopis poznáváte."
"Ano, pane."
"Kdy jste viděl poprvé tento dopis?"
"Předal mi ho plavčík z veřejného koupaliště na jezeře Merticito. Řekl mi, že mu ho dala - "
"Nevšímejte si toho, co vám řekl," přerušil ho Hastings chvatně, "to víte jen z doslechu. Ale zeptám se vás, zda jste písmo na dopise porovnal s ukázkou písma kufříkového psacího stroje Monarch 10, který jste našel v bytě Willmera

Gillyho?"
"Ano, porovnal jsem je."
"S jakým výsledkem?"
"Když jsem si důkladně prohlédl účaří písma a opotřebované typy, došel jsem k přesvědčení, že není nejmenších pochyb o tom, že tento takzvaný vyděračský dopis byl napsán na stroji nalezeném v pokoji Willmera Gillyho."
"Vrátím se nyní k smrtící střele," řekl Hastings. "Pokusil jste se ji porovnat s některou jinou střelou?"
"Ano, pane."
"S kterou střelou?"
"Asi třicet kilometrů od San Bernardina má Harlow Bancroft horskou chatu. Navštívil jsem ji a rozhlédl se po nejbližším okolí. Dům stojí na pozemku velkém asi hektar. Za domem jsem našel terč z dvoucoulového prkna polepeného trojí vrstvou mechové gumy ... Terč sám je opřený o násep."
"Co jste zjistil dále?"
"Strhl jsem mechovou gumu a našel několik střel zarytých ve dřevě. Většinou byly ráže 22, ale mezi nimi byly tři střely ráže 38. Pečlivě jsem ohledal okolí terče, prosel zem a našel jsem řadu projektilů většinou ráže 22, ale mezi nimi bylo půl tuctu střel ráže 38."
"Ve své kanceláři máte takzvaný komparační mikroskop?"
"Ano."
"Tento mikroskop se používá na srovnávání střel?"
"Ano, pane."
"Srovnal jste smrtící střelu, přijatou jako důkaz, s některou ze střel, které jste našel na Bancroftově pozemku?"
"Ano, pane. Všechny jsem porovnal."
"K jakému výsledku jste došel?"
"Našel jsem dvě střely zachovalé natolik, že mohlo být provedeno porovnání."
"K jakému výsledku jste došel?"
"Obě střely byly vypáleny z téhož revolveru jako smrtící střela."
"Pořídil jste fotografie smrtící střely s překrytím obou porovnaných střel?"
"Ano, pane. Zde jsou fotografie střel, na nichž lze dokonale poznat překrývání typických linií a kresbu drážek. Smrtící střela je na snímku nahoře, srovnávací střely jsou dole."
"Na každé z těchto tří fotografií je jiná nalezená střela?"
"To souhlasí. Na každém snímku je smrtící střela, či lépe řečeno horní část smrtící střely nahoře. Dole je vždy dolní část některé z těch tří nalezených střel."
"Žádáme, aby všechny fotografie byly přijaty k důkazu," řekl Hastings.
‚Nemám námitek," dodal Mason.
Hastings se otočil k Masonovi s vítězoslavným úsměvem. "Máte zájem o kontrolní otázky svědkovi?"
"No," řekl Mason ležérně, "pár otázek bych měl."
Mason přešel k stanovišti svědků a postavil se před šerifa. "Vypověděl jste, že takzvaný vyděračský dopis byl napsán na kufříkovém psacím stroji Monarch 10, který jste našel v bytě zavražděného?"
"Ano, pane."
"Byl celý dopis napsán na tomto psacím stroji?"
"Nemohu přísahat na každé jednotlivé písmenko každého jednotlivého slova, protože jsem policejní úředník a ne odborný znalec pravosti a nepravosti listin, ale našel jsem na stroji několik vadných typů a našel jsem tytéž vady v dopise na některých písmenech. Proto vím, že dopis byl psán na uvedeném psacím stroji."
"Kolik bylo hodin, když jste přišel na jachtu Jinesu? Totiž když jste se dostavil vy, osobně?" zeptal se Mason.
"Za pět minut čtyři odpoledne."
"A poblíž čekal kufr pobřežní hlídky?"
"Ano, pane."
"Předtím jste obdržel telefonické hlášení."
"Ano, pane."
"A neprodleně jste se vydal na místo, kde jachta stála?"
"Ano, pane."
"Jachta byla na mělčině v té době?"
Šerif si pohladil bradu. "Upřímně řečeno, to nevím," řekl. "Myslím, že ano. Když jsem tam dorazil, tak se držela na vodě. Soudím, že v té době nastával odliv."
"Byla jachta zakotvena?"
"Ano, kotva byla spuštěna."
"Jak dlouhý byl kotevní řetěz?"
"Nu, moc dlouhý ne. Pár metrů."
"Co tímhle míníte, tři metry? Čtyři? Šest metrů?"
"Řekl bych pět až šest a půl metru."
"A vy jste nařídil jachtu odtud odvléci?"
"Nařídil jsem, aby byla odvlečena, abychom na její palubu mohli dopravit naše technické pomůcky a tak. Museli jsme to učinit."
"Označil jste přesně místo, kde stála jachta v době, když byla nalezena?"
"Nu, přesně ne. Ovsem přibližně vím, kde stála."

"Ale s vyhozenou kotvou a šest metrů odvinutým řetězem jste nemohli jachtu odtáhnout."
"Zvedli jsme kotvu na palubu lodi."
"A potom jste vzali loď do vleku?"
"Ano."
"Ale místo, kde jachta stála, neznáte přesně?"
"Znám ho přibližně."
"Ale ne přesně."
"Nu, jachtu bych zase přesně na totéž místo nedopravil."
"Jak to bylo s tím odlivem?"
"To nevím jistě. Nastal odliv, hladina byla ale ještě hodně vysoko."
"Vrátil jste se na místo, kde byla jachta nalezena při nejnižším bodě odlivu, abyste tam prohledal dno?"
"Nikoliv."
"Proč ne?"
"Protože na palubě jachty už nějakou dobu nikdo nebyl. Loď byla odnesena proudem až k místu, kde se kotva zachytila na dně zálivu."
"Jak to víte?"
"Podle některých našich dalších zjištění. K jachtě byla přivázána loďka a kotva byla vlečena pěti až šesti a půl metru dlouhým řetězem."
"A jak víte toto?"
"Na základě nepřímých důkazů."
"Jak víte, že jachta nebyla dopravena na dotyčné místo a tam zakotvena?"
"To není nijak odůvodněno."
"Ale někdo by snad mohl mít důvod, aby tam tu jachtu zakotvil?"
"Důkladně jsme prohledali břeh a nenašli sebemenší stopu po tom, že tam přistál člun. Dospěl jsem k závěru, že jachtu, která za sebou táhla kotvu na řetězu, unášel proud až na místo, kde nakonec za vysokého přílivu zůstala stát."
"Došel jste k tomu závěru?"
"Ano, na základě nepřímých důkazů."
"Takže přesně nevíte, kde jste jachtu nalezl?"
"To zajisté vím. Jachta byla nalezena asi sto deset metrů od - "
"Tu vzdálenost jste změřil?"
„.Ne."
"Když mluvíte o sto deseti metrech pak je to pouze váš odhad?"
"Ano."
"Nemohl byste se tedy vrátit a přesně stanovit místo, kde jachta byla nalezena?"
"Ne. Už jsem to řekl."
"Víte, jak dlouho tam ta jachta stála, než jste ji našel?"
"Byla tam odnesena přílivem. Předpokládám, že pravděpodobně se to stalo předchozí noci."
"Z čeho vycházíte při svém předpokladu, šerife?"
"Víme přesně, kdy Gilly zemřel. Byl viděn u přístaviště jachtařského klubu, odkud byl odvezen na palubu jachty. Ve svém bytě večeřel konzervované fazole. Smrt nastala zhruba za dvě hodiny po požití poslední potravy. Jachta byla podle všeho unášena proudem. Panovalo bezvětří."
Mason řekl: "Prověříme si ty přílivy a odlivy, šerife. Zde vám ukáži tabulku, na ní vidíte, že příliv dne desátého tohoto měsíce dosáhl nejvyššího bodu časně ráno dne jedenáctého ve čtvrt na dvě."
"To souhlasí."
"Nejbližší vysoký příliv nastal dne 11. tohoto měsíce v půl třetí odpoledne."
"Ano, to souhlasí."
"A vy jste loď nalezl za odlivu`'"
"Vodní hladina velmi rychle klesala. Odliv však ještě nedosáhl nejnižšího bodu."
"Nato jste jachtu přivázal k strážnímu člunu a dal ji odvléci k přístavnímu můstku,"
"Jakmile jsem dorazil na místo, nařídil jsem, aby jachta byla odtažena."
"To je všechno," řekl Mason.
Hastings řekl: "Jestliže slavný soud dovolí, nyní předvolám dalšího svědka, Stilsona L. Kelseye. Jde o muže, který je proti nám částečně zaujatý. Nemohu se za něho zaručit, ale jeho svědectví je neobyčejně důležité."
"Dobře," řekl soudce Hobart. "Pan Kelsey se dostaví na stanoviště svědků."
Kelsey vypadal poněkud jinak, než když ho Mason naposled viděl v bytě Eve Amoryové. Byl ostříhaný, měl na sobě nové šaty a nové střevíce. Tvářil se velice sebevědomě.
"Jak se jmenujete?" zeptal se státní zástupce.
"Stilson L. Kesley."
"Jaké je vaše zaměstnání?"
"Odmítám odpověď."
"Z jakého důvodu?"
"Odmítám odpovědět z toho důvodu, že by má odpověď mohla sloužit ke vznesení obvinění proti mně."
"Znáte se - nebo znal jste se - s Willmerem Gillym, pokud byl na živu?"
"Ano, znal jsem se s ním."

"Měl jste s ním nějaké obchodní styky?"
"Ano."
"Uzavřel jste s ním nějakou dohodu, týkající se obchodní transakce, která se měla uskutečnit dne desátého tohoto měsíce?"
"Ano, pane."
"Jaké bylo vaše zaměstnání desátého tohoto měsíce, pane Kelsey? Tato otázka se týká pouze dne desátého tohoto měsíce."
"Nu, já neměl žádné trvalé zaměstnání."
"Čím jste si vydělával na živobytí?"
Kelsey se zhluboka nadechl a řekl: "Od různých lidí jsem bral dary."
"No, tak, vyjádřete se," řekl Hastings. "Jaké to bylo zaměstnání?' Co ty lidi přimělo, že vám dávali dary?"
Kelsey přešlápl z nohy na nohu a řekl: "Vydírání."
"A s Willmerem Gillym jste uzavřel dohodu týkající se vydírání jednoho člena
Bancroftovy rodiny?"
"Vznáším námitku proti této otázce pro právní nepřístojnost, irelevantnost a proto, že se netýká podstaty věci," řekl Mason.
"Máme v úmyslu prokázat souvislost a pohnutku trestního činu nyní rozsuzovaného," řekl Hastings. "Tento svědek je stěžejní v tomto případě. Pokud jde o tu obchodní transakci, přihlásil se dobrovolně za svědka obžaloby. Jeho výpověď je nanejvýš závažná a důležitá. Jsem ochoten upustit od trestního stíhání pro vyděračství proto, abych objasnil vraždu."
"Námitka se zamítá," řekl soudce Hobart. "Soud by chtěl přijít celé této věci na kloub. Pokračujte."
"Odpovězte na otázku," řekl Hastings.
Kelsey řekl: "Gilly mi vyprávěl jistou historku."
"Co to bylo?"
"Ohrazuji se a vznáším námitku, že to svědek ví pouze z doslechu," řekl Mason.
"Hodlám prokázat, že jde o součást skutkové podstaty," řekl Hastings.
Soudce Hobart se zamračil. "Má ta historka něco společného s vašimi obchodními kontakty s Gillym?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Povolím tuto výpověď," řekl soudce Hobart. "Ovšem povoluji ji s výhradou, že ji lze později škrtnout z protokolu."
Kelsey řekl: "Gilly se velmi sblížil s mužem, který bydlel v témže penziónu jako on."
"Který penzión máte na mysli?"
"Činžovní domy Ajax - Delscy."
"Dobře, pokračujte."
"Nu, Gilly říkal, že se velmi spřátelil s mužem jménem Irwin Victor Fordyce, že ten Fordyce má temnou minulost a že se s ní nakonec Gillymu svěřil, že Gilly je jediný, komu to vyprávěl, že mu to říká proto, že je Gilly jeho přítel a protože cítí, že se na jeho mlčenlivost může spolehnout."
"Podnikl jste nějakou akci po vyslechnutí jeho historky?"
"Ano."
"A vaše akce byla v přímé spojitosti s tou obchodní dohodou, kterou jste uzavřel s Gillym?"
"Ano."
"Čeho se týká ta historka v hrubých rysech?"
"Vznáším námitku," řekl Mason, "že jde o svědectví z druhé ruky a z doslechu. Otázka je právně nepřístojná, irelevantní a netýká se podstaty věci."
"Námitka se zamítá. Odpověď se připouští," řekl soudce Hobart, "s tím, že později může být škrtnuta z protokolu."
"No," řekl Kelscy, "Zdá se, že Fordyce bylo přijaté jméno, že člověk, který pod tím jménem vystupoval, byl příbuzný nějaké osoby vysokého společenského postavení a že kdyby vyšlo najevo, jak se Fordyce opravdu jmenuje a to, že seděl v chládku, pak by se nekonala svatba Roseny Andrewsové, člena Bancrofftovy rodiny, s Jetsonem Blairem, členem společensky význačné Blairovy rodiny."
"Jakou akci jste podnikli?"
"Dali jsme si pozor, aby Fordyce nevytušil, že jednáme na základě jeho informace. S Gillym jsme se usnesli, že tu informaci využijeme ke svému finančnímu prospěchu."
"Nuže, co jste učinil po tomto rozhodnutí`.'"
"No, oklepl jsem drobet obě rodiny a zjistil jsem, že Bancroftova rodina oplývá penězi, zatímco Blairova rodina je na tom líp společensky než finančně. Měl jsem dojem, že nebude obtížné z Bancroftovy rodiny nějaké peníze vymáčknout."
"Jakou částku?"
"Patnáct set napoprvé a ještě potom tisícovku podruhé."
"A víc už ne?"
"Rozhodně ne. Chtěli jsme si tu naši informaci ověřit. Počítali jsme, že patnáct set dolarů a jeden tác navrch nás za naši námahu odmění, ale nebude to balík, aby Rosenu Andrewsovou zbytečně nevylekal. Řekli jsme si, že prostě prošetříme, zda náš tip je opravdu kvalitní. Když nám ona zaplatí patnáct set a její matka ten tác navrch, pak jsme chtěli asi tak týden počkat a potom ji vzít znovu do presu a mačkat ji tak dlouho, dokud to půjde. Takhle jsme se o tom s Gillym dohodli."
"Dobře, co se stalo pak?"

"Nu, napsali jsme vyděračský dopis a položili jej do auta Roseny Andrewsové na přední sedadlo, nechtěli jsme dopis poslat poštou. Gilly měl psací stroj a uměl na něm psát. Já bych to nesvedl. Gilly napsal dopis, pak mi jej ukázal a já ho schválil."
"A jaké podmínky byly uvedeny v tomto dopise?"
"Že když Rosena nezaplatí patnáct set dolarů podle pokynů, které dostane telefonicky, zveřejníme informaci, která by její rodinu zostudila."
"Ten dopis měl být vlastně pokusný balónek?" zeptal se Hastings.
"Ano. A potom Gilly se spojil s obžalovanou, vyrukoval se stejnou historkou a ona vysolila tác na dřevo. Jedna žena nevěděla o druhé, takže vyplázla odměnu za mlčení."
"Pokračujte. Co bylo potom?"
"No, dávali jsme pozor, zda Rosena ten dopis dostane. Nasedla do auta, uviděla na předním sedadle dopis, zvedla ho, podívala se do něj, párkrát si ho přečetla a potom odjela."
"Co se stalo potom?"
"No," řekl Kelscy lítostivé, "bez mého vědomí, potom, když jsem ten dopis viděl, Gilly škrtl těch patnáct set a výkupné zvýšil na tři tisíce."
"Bez toho, že by vám něco řekl?"
"Bez toho, že by mi něco řekl."
"Proč to učinil?" zeptal se Hastings.
"Snažil se těch patnáct stovek shrábnout pro sebe. Víte, dohodli jsme se, že si pronajmeme člun - Bancroftovi bydlili v letním sídle u jezera - a Gilly se vyznal v potápění, totiž sportovním potápěčství. Vymyslel jsem to tak, že najmeme člun, jako že jdeme chytal ryby a Gilly si dá potápěčskou výstroj do člunu. Vyplujeme na vodu a já budu držet v ruce rybářský prut, on si pak obleče výstroj a spustí se do vody, aby včas byl na daném místě, kde potom Rosena Andrewsová měla hodit do vody plechovku s penězi. Gilly připluje pod plechovku, přitáhne ji k sobe, potom odplave ke břehu, kde ho nebude vidět, a já s člunem zajedu k pobřeží, jako bych tam chtěl chytat ryby. Gilly se vyšplhá do člunu, převleče se a potápěčskou výstroj dá zas do košíku, co povezeme s sebou. Potom loďku vrátíme a odjedeme. Takže i kdyby Rosena o tom dopise uvědomila policii, nikdo by nás nechytil."
"Co se stalo pak?" reptal se Hastings.
"Myslím, že dneska ví už kdekdo, co se stalo," odpověděl Kelsey. "Řekli jsme jí, aby ty peníze strčila do plechovky od kávy - do červené plechovky - a měli jsme smůlu, že dvě červené plechovky pluly zrovna vedle sebe. Jedna byla prázdná, poněvadž ji někdo vyhodil z člunu, jakmile vypotřeboval návnady, co v ní měl. Druhá plechovka obsahovala peníze. Nu, jedna vodní lyžařka plechovku s penězi našla a odevzdala policii, zatímco Gilly sebral tu prázdnou plechovku od návnad."
"Hovořil jste s ním o tom?"
"Když jsem četl v novinách, co se stalo, hovořil jsem s ním o tom, jak mě podvedl."
"Co tím myslíte?"
"Poněvadž se snažil místo patnácti set získat tři tisíce a patnáct set mi zapřel."
"A co vám odpověděl?"
"Přísahal, že v dopise neprovedl žádnou změnu a že někdo podvedl jeho. Obvinil mne, že jsem to učinil, abych si vydělal patnáct set navrch."
"Dobrá, co se stalo pak?"
"No, když jsme zjistili, že máme tu druhou plechovku, Gilly zavolal Rosenu a řekl jí, že se neřídila jeho pokyny. Odpověděla mu, že je čmuchal reportér, a zavěsila. Potom telefonoval její matce. Ujednala si s ním schůzku u přístavního můstku jachtařského klubu Modrá obloha, že ho prý vezme na jachtu a tam mu zaplatí a potom ho zase odveze na břeh. Takto budou mít oba jistotu, že je nikdo nepozoruje, protože ona prý měla dojem, že nějaký privátní fízl o těch transakcích něco tuší a ona že si přeje mít své soukromí jako kdokoliv jiný."
"A kdy se s ní Gilly setkal?"
"V sedm hodin na můstku u jachtařského klubu Modrá obloha."
"Víte, zda se tam s ní opravdu setkal?"
"Říkám vám jen to, co vím, když jsem slyšel Gillyho mluvit do telefonu a to co mi Gilly řekl. S jistotou vím jedině to, že se Gilly vydal k jachtařskému klubu Modrá obloha. To bylo naposled, co jsem ho viděl."
"Můžete klást svědkovi kontrolní otázky," řekl Hastings.
"Odešel, nebo odejel Gilly k jachtařskému klubu Modrá obloha?" zeptal se Mason.
"To nevím. Naposled jsem ho viděl při večeři. To bylo asi kolem půl sedmé. Měl hrozně rád konzervované vepřové s fazolemi a naposledy jsem s ním mluvit, když se u stolu cpal tím vepřovým s fazolemi. Povídal, že krátce před sedmou musí vypadnout a že do půlnoci budeme mít svých tři tisíce dolarů."
"A co potom?"
"Potom jsem odešel za jednou svou záležitostí. Později jsem se zase vrátil do Ajax - Delsey, kde bydlím. Pořád jsem čekal na Gillyho, až se vrátí. Když o půlnoci ještě nebyl doma, řekl jsem si, že ty tři tácy shrábl a vzal nohy na ramena, aby se nemusel se mnou šábnout."
"Věděl jste, že se Gilly tvářil jako přítel Irwina Fordyce?"
"Zajisté."
"A pod touto zástěrkou přiměl Fordyce k tomu, že se mu svěřit?"
"Ovšem."
"A potom jeho informace záměrně využil k vydírání?"

"Jasně," řekl Kelsey. "Nejsem žádný anděl a taky ze sebe žádného anděla nedělám. Gilly byl do toho stejně hluboko namočen jako já."
"Měl jste také plán jak Gillyho obalamutit, že? Hodlal jste Eve Amoryovou přimět k podpisu prohlášení, že ty tři tisíce dolarů, které našla v plechovce, jsou její peníze, že to celé byl pouhý reklamní trik, aby na sebe upoutala pozornost a že si nyní přeje, aby jí policie peníze vrátila. Zamýšlel jste Amoryovou pod hrozbou vydírání přimět, aby vám potom ty peníze vydala?"
"To souhlasí. Sám jste mne přistihl. Gilly mě chtěl podvést, takže jsem se pojistil. Gilly nebyl vlastně můj komplic. Ve vyděračských praktikách se nevyznal, a proto se obrátil na mne, abych to zorganizoval. Počítal s tím, že mě vezme na hůl a já zůstanu sám v bryndě, a proto jsem se tedy trochu zasichroval."
"A s vašimi informacemi jste zašel za státním zástupcem a snažil se získat beztrestnost za vyděračství, je to tak?"
"Co byste dělal vy?" zeptal se Kelsey.
"Otázku vám kladu já. Učinil jste to?"
"Ano."
"Státní zástupce vám dal peníze na to, abyste se mohl ostříhat, koupit si nový oblek a nové střevíce a zapůsobil tak u soudu dobrým dojmem?"
"Státní zástupce mi je nedal."
"Tak tedy šerif?"
"Ano."
"Státní zástupce vám slíbil beztrestnost?"
"Za předpokladu, že na stanovišti svědků budu mluvit pravdivě."
"A jak definoval tu pravdu?"
"Nu, že to musí být souvislý příběh bez mezer."
"Jinými slovy," řekl Mason, "jestliže váš příběh obstojí při kontrolním křížovém výslechu, měl by být pravdivý. Je to tak?"
"Nu, tak nějak to je."
"Kdybych vás při křížovém výslechu zmátl a prokázal, že lžete, pak by slib beztrestnosti neplatil. Je to tak?"
"Nu, hádám, že zhruba, tak nějak to bylo myšleno. Samozřejmě, neformuloval to tímto způsobem, ale měl jsem vypovídat pravdivě. Když to učiním, nikdo v mém svědectví nenajde mezeru. Má výpověď musí obstát a pak se mi nebudou dělat těžkostí."
"Jinými slovy," řekl Mason, "jestliže vaše výpověď bude dostačovat k tomu, aby obžalovanou plně usvědčila, nebudete stíhán pro trestní čin vyděračství. Je to tak?"
"Nu, vy to vykládáte po svém," řekl Kelsey. "Doslova takhle mi to státní zástupce neříkal a nechci, aby naše dohoda byla zanesena do soudního protokolu. Bylo dohodnuto, že když budu vypovídat tak, aby se v mé výpovědi nenašly mezery, a když budu mluvit pravdu tak, aby obstála u soudu, tak jak jsem všechno vyprávěl státnímu zástupci, nemusím mít obavy z trestního stíhání pro vyděračství. Nuže, abych k vám byl zcela otevřený, pane Masone, nejsem žádný anděl. Měl jsem potíže, a proto jsem nemohl odpovědět na otázku, jaké je mé zaměstnání. Nehodlám se sám obviňovat. Mám slíbenou beztrestnost pouze kvůli tomuto jedinému vydírání. Budu odpovídat na všechny otázky pravdivě, i když mě to snad ukáže trochu v nepříznivém světle.
Nesmíte zapomínat, že jsem měl co dělat s člověkem, který vlastně nebyl ani mým komplicem. Prostě mi jenom navrhl, abych mu pomohl zorganizovat vydírání, a hned od začátku se mě pokoušel vzít na hůl. To jsem nehodlal strpět."
Mason řekl: "Kde jste byl večer dne desátého tohoto měsíce, když byl Gilly zabit?"
"To teda," řekl Kelsey, a zazubil se, "mám krásné alibi. Zrovna asi v té době, kdy byla spáchána vražda, jsem se snažil Eve Amoryovou vzít do kleští a poté jsem odjel domů a zůstal celou noc ve svém pokoji. Byl jsem vzhůru až přes půlnoc, protože jsem čekal na Gillyho, a když nešel, prostě jsem si řekl, že mě doběhl. Celkem mi to bylo docela jedno, protože jsem si byl jistý, že Eve Amoryová pochopí mé hledisko. Kdekdo se na ni bude zlobit, protože si tím švindlem snažila udělat reklamu, ale mně tohle bylo volný. Ty tři tácy se jí budou muset vrátit a nakonec je sbalím hezky já."
"A co se stalo s Irwinem Victorem Fordycem?" zeptal se Mason.
"Nemám tušení. O tom spojení nic nevím. Pouze to, že ho pustili z lapáku a že v tom zase lítal a asi pláchl, když zjistil, že Gilly ho prodal a vydírá jeho rodinu. Dívejte se na to jeho očima. Cítil, že dřív nebo později se to o tom vydírání domákne policie, a protože v tom byl namočen, řekl si, že bude líp zmizet a nedělat fráju, a tak pláchl."
"Co myslíte tím, že v tom lítal?"
"To, co jsem řekl. Policie ho hledala kvůli podezření, že přepadl benzínovou stanici. Jakmile Fordyce zahlíd ten dopis otištěný v novinách, pochopil, že je na moc horké půdě a že lepší bude prásknout do bot."
"Mluvil jste někdy s ním o tom?"
"Nepromluvil jsem s ním nikdy jediné slovo," řekl Kelsey. "Znal jsem ho, protože bydlel v stejném domě jako já, ale byl to přítel Gillyho, ne můj. On mě vůbec neznal."
"Ale Gilly vás znal."
"Jasně, Gilly mě znal. Byl jsem mu známý jako - No, o tomhle se nebudeme šířit, ale Gilly chtěl Bancroftovy zmáčknout, a tak mě žádal o radu, jak to zaonačit."
"A vy jste mu v tom poradil?"
"To nepopírám."
"A večer toho dne, kdy byla spáchána vražda, jste skutečně byl v Gillyho pokoji?"
"Tak jest. Krátce před sedmou večer. Tak nějak mezi půl sedmou až sedmou hodinou."
"A co dělal Gilly?"

"Říkal jsem vám, že jedl večeři. Házel ji do sebe, protože pak musel odejít. Řekl mi, že všecko je zařízeno, že dostane tři tácy místo těch peněz, co nám uklouzly mezi prsty, a že bude zpátky před půlnocí.
A jak jsem vám říkal, jedl konzervované fazole s vepřovým."
"Dal si kávu?" zeptal se Mason.
"Ne, pil mléko. Večer už kafe nepil, myslím, že jenom ráno. Říkám vám, pane Masone, že ten člověk nebyl můj komplic. Byl prostě jenom - Nu, krátce přišel za mnou, abych mu pomohl, to je všecko."
"Pak jste si šel za tím svým vlastním kšeftem a kdy jste se vrátil?"
"To nevím. Asi tak kolem deváté až půl desáté večer."
"A potom jste se zdržoval ve svém pokoji?"
"Ne. Zašel jsem asi tak šestkrát ke Gillyho pokoji, abych se podíval, zda se nevrátil."
"Nevešel jste dovnitř?"
"Neměl jsem klíč. Dveře pokoje byly uzamčené. Nakoukl jsem, zda se uvnitř svítí, a potom chvilku po půlnoci jsem zaťukal na dveře, abych se přesvědčil, jestli mezitím nepřišel. U mne se nezastavil, takže si mohl jít rovnou lehnout. Polom, skoro už kolem jedné, jsem to zkusil znovu. To už jsem byl přesvědčen, že mě zase podfoukl, že ty tři tácy sbalil a zmizel v prachu. No, mne to nevadilo. Počítal jsem, že se dovedu postarat o sebe při jednání s ubohým šejdířem, jako byl Gilly."
"Jak jste počítal, že se dovedete o sebe postarat?"
"Jak jsem vám říkal, především jsem chtěl přimět Eve Amoryovou, aby podepsala prohlášení, že celá věc s tou plechovkou byla reklamní trik. Byl by to důkaz, že ona má na ty peníze nárok. Museli by jí je vrátit. Počítal jsem, že Bancroftovi sotva veřejně prohlásí, že šlo o jejich peníze, protože by museli policii říct o vydírání a to si nemohli dovolit. Tak jsem počítal, že je všechno v suchu. Gilly mě mohl podfouknout a vzít si ty tři tácy a já bych podfoukl zase jeho, sbalil ty druhé tři tácy, a tak bychom si byli kvit. Pak bych se pustil do práce a předvedl mu, jak se to vydírání opravdu dělá. Tohle bylo zatím jenom takové prozatímní oťukávání možností. Já bych vytáhl z Bancroftových dobrých deset papírů. A kdybych se příště setkal s Gillym, přiměl bych ho, aby mi dal tu polovičku, co mi dluží."
"A co ta polovička, co byste mu dlužil vy?"
"Eve Amoryová byla má soukromá transakce. Do té jemu nic nebylo."
"A jakým způsobem jste ho chtěl přimět k tomu, aby vám dal polovinu z těch tří tisíc dolarů, co vyinkasuje od obžalované?"
"No," řekl Kelsey zvolna, "na to jsou různé metody. Když děláte v mé branži, víte jak se posichrovat, aby lidi, co vás podfoukli, vám dloužek později zaplatili."
"A v jaké to děláte branži?" zeptal se Mason.
Kelsey se uculil a řekl: "Zase se vracíme tam, odkud jsme vyšli. Říkal jsem vám, že o svém povolání nebudu mluvit. Mám slíbenou beztrestnost pouze pro tenhle jeden pokus vydírání."
"Pro ten případ máte slíbenou beztrestnost."
"To souhlasí."
"Za předpokladu, že vaše výpověď obstojí, a nenajde se v ní mezera," řekl Mason.
Kelsey řekl: "Jenom v ní zkuste najít mezeru, vážený. Říkám vám pravdu a zkuste najít něco, co nesedí. Nejsem tak pošetilý, abych uzavřel dohodu se státním zástupcem a pak zkoušel něco zatajit a strkal si tak krk do oprátky. Jestli můj příběh obstojí, mám slíbenou beztrestnost, ale kdyby neobstál, tak ten slib padá. O Kelseym se dá říct všelicos, ale jedno ne - že je tak hloupý, aby nepoznal, z které strany má chleba zamazaný máslem."
"Takže máte značný zájem na tom, aby obžalovaná byla odsouzena," řekl Mason.
"Mám velký zájem na tom, abych mluvil pravdu," řekl Kelsey. "Nezáleží mi na tom, komu neprospěje. Jestliže to ukáže spojitost paní Bancroftové s trestním činem, je to její smůla. Ale podle uzavřené dohody vypovídám pravdivě a je mi jedno, komu neprospěje."
"Víte, že Gilly se chystal odejít do jachtařského klubu na schůzku s paní Bancroftovou?"
"Ano, vím, že mi to říkal."
"A když se neobjevil, nepokoušel jste se za ním zajít k jachtařskému klubu?"
"Nikoliv. Zůstal jsem v domě a čekal, až se vrátí zpátky. Počítal jsem, že mu poskytnu ještě jednu příležitost, aby hrál na rovinu."
"A kdyby vám on dal polovinu z těch tří tisíc, dal byste mu vy polovičku z těch tisíc, co jste měl dostat od Eve Amoryové?" zeptal se Mason.
"Vaše Ctihodnosti," řekl státní zástupce, "myslím, že tato otázka se týká sporné okolnosti a přesahuje meze kontrolního výslechu. Poskytl jsem obhajobě velikou volnost při výslechu tohoto svědka, neboť si uvědomuji, že jeho minulost může vrhnout nepříznivé světlo na věrohodnost jeho výpovědi. Pokud se v jeho výpovědi najdou nějaké mezery, přeji si jim přijít na kloub neméně než obhajoba. Ale otázka, co by svědek učinil v případě, že by se mu podařilo vydíráním získat od slečny Amoryové listinu, s jejíž pomocí by si později vyzvedl tři tisíce dolarů z úřední úschovy, překračuje rámec rozsuzovaného případu."
"Myslím, že se otázka týká sporné okolnosti," rozhodl soudce Hobart. "Nicméně soudím, že u svědka s touto pověstí má být obhájci poskytnuta co největší volnost. Myslím, že námitku obžaloby zamítnu. Svědku, odpovězte na otázku."
"No," řekl Kelsey, "pověděl bych to takhle. Kdyby Gilly se mnou byl hrál na rovinu, rozšábnul bych se s ním o ty další tři tácy. Ano, myslím, že bych to udělal. Musím si udržet svou pověst - ale začal jsem se na Gillyho dívat s podezřením, když se mě snažil podfouknout tím, že zvýšil výkupné z patnácti set na tři tisíce a počítal, že sbalí těch patnáct set z vylovené plechovky a dopis zničí. No, vůči tomu mladíkovi jsem neměl zrovna přátelské pocity. Prostě jsem si v duchu řekl, že je to šejdíř a že s ním ještě půjdu na holport v téhle transakci, ale že s ním už nadále nechci nic mít. V mé branži

máme určité etické normy jako v jiných povoláních a lidi, s nimiž mám co činit, mají právo se spolehnout na mou pověst - jenomže pane Masone, nehodlám se šířit o své branži, mluvím pouze o téhle jediné transakci a to je všecko."
"Děkuji," řekl Mason s úsměvem. "Myslím, že dalších otázek nemám."
Státní zástupce Hastings řekl: "Jako dalšího svědka předvolávám soudního lékaře a chirurga dr. Morley Badgera."
Dr. Badger předstoupil na stanoviště svědků.
Mason řekl: "Bereme za prokázané profesionální kvalifikaci dr. Badgera za předpokladu, že mu smíme položit kontrolní otázky."
"Velmi dobře. Děkuji," řekl státní zástupce.
Obrátil se k svědkovi. "Doktore Badgere, dne jedenáctého tohoto měsíce jste byl zavolán, abyste provedl pitvu?"
"Ano.
"Na kom jste provedl tuto pitvu?"
"Na Willmeru Gillym, přinejmenším na mrtvole, jejž otisky prstů byly předloženy k důkazu jako otisky Willmera Gillyho."
"Co jste shledali jako příčinu smrti?"
"Jeho srdce bylo prostřeleno projektilem ráže 38. Střela pronikla hrudní stěnou, srdcem a zůstala vězet v páteři."
"Co můžete říci o jeho smrti?"
"Smrt nastala okamžitě, pokud to lze odhadnout."
"Mohl se Gilly ještě hnout z místa, jakmile byl zasažen střelou?"
"Po zasažení se už hnout z místa nemohl. Střela mu proletěla srdcem a zůstala vězet v páteři. Ten člověk klesl na místě k zemi a zemřel."
"Kdy jste provedl pitvu?"
"Kolem půl desáté hodiny večerní, dne jedenáctého tohoto měsíce."
"Kolik hodin uplynulo od Gillyho smrti?"
"Přibližně čtyřiadvacet hodin."
"Můžete dobu smrti přesněji určit?"
"Z lékařského hlediska bych řekl, že zemřel mezi osmou až jedenáctou hodinou večerní předešlého dne, ale ze vztahu k jiné události mohu dobu smrti určit mnohem přesněji."
"Co tím míníte?"
"Že ten muž zemřel přibližně asi jeden a půl až dvě hodiny po požití potravy, která sestávala z konzervovaného vepřového s fazolemi."
"Můžete klást otázky," řekl státní zástupce.
"Nemám otázek," řekl Mason.
"Cože!" vykřikl státní zástupce Hastings překvapeně. "Vy žádné kontrolní otázky nemáte?"
"Nemám žádných kontrolních otázek," řekl Mason.
"Jestliže slavný soud dovolí," řekl Hastings, "vidím, že se blíží hodina polední přestávky. V předběžném přelíčení tohoto rázu postačí, abychom prokázali, že došlo ke zločinu, a že existuje oprávněný důvod k domněnce, že obžalovaný se podílel na jeho spáchání. Myslím, že jsme tyto důvody jasně prokázali."
"Zdá se, že je tomu tak," řekl soudce Hobart, "pokud se ovšem obžalovaná nehodlá hájit."
"Obžalovaná by ráda požádala o odročení na zítřek dopoledne," řekl Mason.
"Zamýšlíte přijít s obhajobou?" zeptal se soudce Hobart. "V předběžném přelíčení tohoto rázu to ovšem nebývá obvyklé a upozorňuji obhájce, že jakmile byl trestní čin zjevně prokázán, na rozhodnutí soudu nebude mít vliv pouhý rozpor v důkazech. Je povinností soudu, aby na obžalovaného uvalil vazbu, pokud existují oprávněné důvody k domněnce, že obžalovaný zločin spáchal. Otázka věrohodnosti svědka v případě, že bude jeho výpověď v rozporu s jiným svědectvím, je výhradně v pravomoci poroty."
"Rozumím, Vaše Ctihodnosti," řekl Mason. "Nicméně obhajoba má právo na rozmyšlenou a já žádám odročení až do zítřejšího rána, kdy oznámím stanovisko obhajoby. Rád bych také nyní učinil u soudu veřejné prohlášení. Jelikož obžalované bylo ublíženo tiskem, protože odmítala vyšetřujícím úředníkům podat jakoukoli výpověď a protože jsem za tento její postoj z velké části odpovědný já, chci oznámit, že bezprostředně po ukončení dnešního předběžného přelíčení svolávám tiskovou konferenci. Obžalovaná podá novinářským zpravodajům pravdivé vylíčení toho, co dělala v den vraždy."
"Vaše Ctihodnosti," vykřikl Hastings a povstal, "to je směšné! Je to travestie soudního vyšetřování. Obžalovaná mlčí a na radu svého obhájce nepronese jediné slovo. Potom, když obžaloba skončila se svými svědky, prohlásí obžalovaná, že de facto přednese svou výpověď veřejně tisku."
Soudce Hobart řekl zamyšleně: "Neznám zákon, který by obžalovanému bránil, aby učinil výpověď před tiskem, kdykoli si to obžalovaný přeje, a vím, že podle zákona má obžalovaný právo vyšetřujícím úředníkům výpověď odmítnout. Za těchto okolností soud odročuje přelíčení na zítřek v deset hodin dopoledne. Mezitím ovšem obžalovaná je ve vyšetřovací vazbě a růstává ve vyšetřovací vazbě. Nicméně, pokud si obžalovaná přeje učinit prohlášení k tisku, nevidím důvod, proč by šerif nemohl nařídit, aby se tisková konference konala zde v soudní budově."
Soudce Hobart se zvedl a odebral se do svých komnat.
Státní zástupce Hastings se přihrnul k Masonovu stolu: "Koukejte, Masone," řekl, "nemůžete provádět tyhle kejkle!"
"Proč ne?" řekl Mason. "Slyšel jste soud. Je to v mezích zákona."
"Nu, když hodláte uspořádat tiskovou konferenci, dostavím se na ni a položím několik otázek," řekl Hastings. "Snažíte se, aby se obžalovaná vyhnula kontrolnímu výslechu obžaloby."
"Zastupujete nějaké noviny" rozčílil se Mason.

"Máte zatraceně pravdu, že - totiž, že budu nějaké noviny zastupovat. Do pěti minut si opatřím pověření."
"Opatřte si je," řekl Mason chladně, "a budete mít právo se účastnit tiskové konference."
"A položím obžalované několik otázek, které nezodpoví - či nebude chtít zodpovědět."
"Pokud budete patřit k novinářským zpravodajcům," řekl Mason, jste vítán."
Soudní síň kypěla vzrušením. Novináři fotografové se tlačili k Masonovu stolu a pořizovali záběry rozhořčeného státního zástupce a usměvavého obhájce.
Hastings se otočil k reportérům. "V životě jsem nic podobného neslyšel!" řekl. "To je fantastické! Je to směšné! Je to sebevražedné, ale působí to dojmem, že takto lze pro obžalovanou získat sympatie veřejnosti. Když byla ochotna vypovídal, proč to neučinila před vyšetřujícími úředníky?"
"Protože policie vyšetřovala nedbale," řekl Mason.
"Co tím míníte?"
"Protože nevyslala potápěče, aby prozkoumal dno zálivu na místě, kde jachta kotvila. Jak můžete vědět, co leží na dně zálivu? Snad tam se najdou důkazy, které obžalovanou zbaví podezření z viny. Snad se najde smrtící zbraň. Při odborně vedeném vyšetřování by byli vysláni potápěči na dno zálivu, alespoň už proto, aby se tam poohlédli po smrtící zbrani. Logicky lze soudit, že pachatel, ať už byl kdokoli, odhodil zbraň přes palubu. Ale co jste učinili vy?" pokračoval Mason. "Vy a šerif jste se pustili do vyšetřování a vůbec jste neoznačili místo, kde jachta kotvila. Nyní jsou asi navždy ztraceny důkazy životně důležité pro obžalovanou. Proto využila obžalovaná svého zákonného práva, aby si zvolila pravou chvíli, kdy vylíčí, co se přihodilo. Neustále jsme prohlašovali, že obžalovaná bude vypovídat, ale v pravou chvíli a na vhodném místě."
"Jen počkejte," prskl Hastings. "Hned si seženu příslušné novinářské pověření. Když jste tak pevně přesvědčen, že u místa, kde jachta kotvila, leží na dně zálivu nějaké důkazy, proč si neseženete potápěče sám a nepodíváte se tam?"
"My nevíme, kde loď kotvila," řekl Mason. "Jachta byla odtud na šerifův příkaz odvlečena."
Hastings se chystal něco říci, ale rozhořčením nemohl promluvit. Křečovitě zacukal rty. Tvář měl smrtelně bledou a ruce zaťaty v pěst. Prudce se otočil a odspěchal k telefonu.
Mason řekl šerifovi: "Buďte tak laskav, šerife, a postarejte se, aby řekněme za pět minut mohla být zahájena tisková konference pro akreditované novináře."
"Hele, moment," řekl šerif Jewett, "viníte mě z neschopnosti."
"Vás z neschopnosti neviním," řekl Mason. "Konstatoval jsem pouze, že metody vyšetřování byly nedbalé."
"Nu, to je vlastně totéž."
"Dobrá," řekl Mason, "když tedy chcete, viním vás z neschopnosti."
"Nevím, zda mám chuť s vámi spolupracovat při pořádání té tiskové konference," řekl šerif.
"Hele, moment," řekl jeden ze zpravodajů. "Copak chcete? Potlačit jednoho z největších sólokaprů roku? Jak si to k čertu představujete?"
"Já vedu svůj úřad," řekl šerif.
Jiný zpravodaj řekl: "Jasně, vedete svůj úřad, šerife, ale nezapomínejte na to, kdo jsou vaši přátelé. Vykasali jsme si rukávy a zapracovali pro vás při volbách a chceme s vámi držet deku, ale o takovou senzaci nechceme přijít, to si pište. Víte, oč běží? Bohatá žena, obžalovaná z vraždy, a navíc je u toho vydírání. Tiskové kanceláře po tom skočí raz dva. Metropolitní noviny budou chtít vědět další a další podrobnosti. Pro každého zde přítomného novináře to znamená výdělek. Takovou senzaci nemůžete potlačit - a mimoto obžalované nemůžete zabránit, aby mluvila, když chce. Jenom hodíte písek do celé mašinérie, doběhnete místní zpravodaje, kteří s vámi dosud táhli ze jeden provaz, kterým vyfouknou sólokapra reportéři z velkých metropolitních novin. Začnou se tu rojit okamžitě, jakmile se roznese, že klientka Perryho Masona hodlá vypovídat."
Šerif chvíli přemítal a pak řekl: "Tak dobře. Za deset minut může přednést svou výpověď před tiskem v právnické knihovně."
"A dohlédneme na to, aby byli přítomni pouze akreditovaní zpravodajové denního tisku," řekl Mason. "Jinak má klientka žádné prohlášení neučiní."
"Šerif a jeho zástupci budou přítomni," řekl šerif.
"Ovšem," řekl Mason, "přejeme si, abyste byli přítomni."
"Tak dobře. V právnické knihovně za deset minut od této chvíle," řekl šerif.

20

Perry Mason řekl: "Paní Bancroftová, račte usednout zde za stůl, tváří k zástupcům tisku, a já vás požádám, abyste vypověděla, co víte."
Bancroft zatahal Masona za rukáv: "Masone," řekl šeptem, "myslíte, že je to moudré? Zdá se mi, že to je sebevražda."
"Myslím, že je to moudré," řekl Mason. "Může to být sebevražda, ale s tím rizikem musíme počítat."
Advokát se obrátil k paní Bancroftové. "Nuže, můžete začít, paní Bancroftová.
Úvodem vám dám několik otázek ... Gilly vás vydíral?"
"Ano. Zaplatila jsem mu částku jeden tisíc dolarů," řekla.
"Kdy to bylo?"
"Myslím, že kolem osmého tohoto měsíce."
"Požádám vás, abyste se vyhnula zmínce o tom, kvůli čemu vydírání bylo, ale dám vám otázku: Byla jste vydírána kvůli něčemu, co jste sama provedla?"
"Nikoli."
"Bylo to kvůli nějakému údaji, který vyděrač hrozil zveřejnit, a jenž by podle vašeho mínění ohrozil štěstí jiných lidí?"

"Ano, to souhlasí."
"Nuže, poté, když jste Gillymu dala peníze, kdy jste ho znovu viděla?"
"Viděla jsem ho na palubě jachty Jinesy, dne desátého tohoto měsíce."
"Předtím jste byla na jachtě s někým jiným?"
"Ano."
"S kým?"
"S Irwinem Victorem Fordycem."
"Odvezla jste ho k jachtě?"
"Ano."
"A ten mladý muž, kterého onoho večera viděl s vámi Drew J. Kirby, byl Fordyce?"
"Počkejte okamžik, počkejte okamžik," ozval se Robley Hastings. "Jsem zde přítomen jako zástupce tisku, ale nerad slyším, když odpověď svědkyně ovlivňujete. Nemohl byste to učinit před soudem a myslím, že byste to neměl dělat ani tady. Nyní chápu, proč jste celou tuhle tiskovou poradu zrežíroval proto, abyste mohl svědkyni vkládat slova do úst."
Mason řekl: "Jste zde přítomen jako zástupce tisku, nikoli ve funkci státního zástupce. Řídím interview po svém. Posaďte se a držte jazyk za zuby."
"Jako zástupce tisku nemusím držet jazyk za zuby," řekl Hastings.
"Dobrá," řekl Mason. "Já režíruji tohle představení a určuji podmínky, za jakých bude paní Bancroftová vypovídat. Nuže, pánové, chcete, aby se pokračovalo tak, jak já určím, anebo chcete, abychom konferenci ukončili, protože státní zástupce, vydávající se za zástupce tisku, si myslí, že mé otázky jsou nepatřičné?"
Sborem zazněly hlasy: "Ne! Ne! Dělejte, jak uznáte! Chceme slyšet, co nám poví. Později budeme mít dotazy."
"Později jí můžete položit tolik otázek, kolik jen chcete," řekl Mason. "Paní Bancroftová bude vypovídat za objektivních podmínek. A nedá se státním zástupcem zastrašit, a já také ne."
"Ať konečně začne," řekl jeden z reportérů.
"Nicméně já protestuji," řekl Hastings. "Já - "
"Zavřete zobák, Hastingsi!" přerušil ho jeden ze zpravodajů. "Jen takhle mluvte dál a zabijete prima sólokapra. Tak tedy zavřete zobák!"
"Jak se odvažujete takto se mnou mluvit?" zeptal se Hastings.
"Odvažuji se s vámi takto mluvit, protože jsem povoláním novinář. Zastupuji noviny, které nevycházejí v tomto městě, ale stále ve zdejším okrese. Můj list bojoval proti vám, když jste kandidoval na funkci, a bude proti vám i při vaší přišlí kandidatuře. Nemůžete zahubit sólokapra nějakými soudně procesními formalitami."
Hastings se chystal něco říci, ale pak zůstal zticha.
"Nuže, začněte, povězte nám, co se stalo," řekl Mason paní Bancroftové. "Jaké záměry jste měla s Fordycem? Proč jste ho odvezla ke klubu?"
"Protože jsem chtěla, aby odplul naší jachtou do Cataliny."
"Proč?"
"Přála jsem si, aby se nalézal někde, kde ho Gilly nenajde."
"A proč jste si to přála?"
"Protože jsem si myslela, že Gilly má - nu, myslela jsem, že Gillymu nelze důvěřovat. Myslela jsem, že se Gilly pokusí vytáhnout z něho informace, které pak použije proti mně a lidem, které mám ráda."
"Co se stalo pak?"
"Chtěla jsem mu dát nějaké peníze. Neměla jsem u sebe dost velkou částku, a proto jsem zašla k jedněm známým, o nichž vím, že mívají doma peníze na hotovosti. Nebudu je jmenovat, ale proplatili mi šek na tři tisíce dolarů. Ti známí nechtějí být do procesu zataženi a je pochopitelné, proč si to nepřejí."
"Proč si to nepřejí?" zeptal se Mason.
"Protože mívají doma vždycky několik tisíc dolarů na hotovosti, a kdyby se to rozneslo, obrátili by na sebe pozornost lupičů."
"To je plně pochopitelné," řekl Mason. "Nuže, co se stalo? Dostala jste peníze a odveslovala k jachtě. Co se stalo potom, když jste vstoupila na palubu?"
"Motor běžel naprázdno. Přivázala jsem loďku, vystoupila na palubu a kráčela ke kajutě. Pak jsem na přídi zahlédla nějakou postavu, jak vytahuje kotevní řetěz. Myslela jsem si, že to je Fordyce. Rozsvítila jsem světlo v kajutě. Muž na přídi spatřil světlo, zaklesl kotevní řetěz, otočil se a kráčel ke kajutě. Než vešel do kajuty, vyhodil spojku a jachta se pomalu začala pohybovat dopředu a vlekla za sebou kotevní řetěz."
"Pokračujte," řekl Mason.
"Tehdy jsem si uvědomila, že ten muž není Fordyce, ale Gilly. Zeptala jsem se ho, kde je Fordyce, zeptala jsem se, co Fordyceovi udělal, a Gilly mi neodpověděl."
"Také bylo počasí?" zeptal se Mason.
"Snesla se hustá mlha."
"A jachta plula v té mlze?"
"Ano."
"Plula podle nějakého kursu nebo jen tak nazdařbůh?"
"Podle kursu, který jí ten muž stanovil."
"Co bylo pak?"
"Vyděsila jsem se. Začala jsem couvat a on šel pomalu ke mně. Znovu jsem se ho zeptala, kde je Fordyce, načež muž vykročil ke mně s nataženýma rukama, jako by se mě chystal uškrtit."

"To je domněnka," řekl Hastings. "Nevíte, zda vás opravdu měl v úmyslu uškrtit."
"Sklapněte zobák," řekl reportér, který mluvil předtím. "My se budeme ptát, až nám vypoví svůj příběh."
Paní Bancroftová řekla: "No, určitě se tvářil tak, jako by mě chtěl uškrtit. Měl roztažené dlaně a nadmíru hrozivý výraz."
"Co jste učinila?" zeptal se Mason.
"Strnula jsem hrůzou. Potom jsem si vzpomněla, že mám v kabelce revolver."
"Jaký revolver?"
"Revolver svého manžela."
"Odkud jste ho vzala?"
"Z nočního stolku. Revolver vždy býval v šuplíku nočního stolku."
"A co jste udělala s tím revolverem?"
"Vytáhla jsem ho z kabelky, namířila na Gillyho a řekla mu, aby zůstal stát."
"Byl kohoutek revolveru natažený?"
"Byl to revolver na šest ran a kohoutek jsem natáhla. Natolik jsem s ním dovedla zacházet."
"Co myslíte tím, že jste s ním dovedla zacházet?"
"Můj manžel si přál, abych se naučila střílet v případě nutnosti. Pokaždé, když jsme odjeli do našeho srubu v horách, musela jsem střílet do terče."
"Tím revolverem?"
"Ano, tím revolverem."
"Dobře," řekl Mason, "co se stalo pak?"
"Muž na okamžik zaváhal, pak se ke mně znovu rozběhl a já byla celá ochromená strachem. Zrovna v té chvíli se kotva zachytila o nějaký výstupek na dně a jachta se na okamžik zastavila - totiž loď sebou náhle škubla. Nepamatuji si, že bych stiskla vědomě kohoutek, ale při škubnutí jsem ztratila rovnováhu a zmáčkla spoušť."
"A co se stalo?"
"Střelila jsem ho."
"Kam?"
"Přímo do prsou."
"Jak to víte?"
"Poněvadž, když vyšla rána, jsem mu mířila na prsa a on padl dopředu na tvář."
"Co jste učinila pak?"
"Už když začínal klesat, dala jsem se do běhu. Utíkala jsem k boku lodi a skočila přes palubu."
"Proč jste skočila přes palubu?"
"Protože jsem byla vyděšena."
"Kdo vás vyděsil?"
"Willmer Gilly."
"Ale když jste ho zastřelila a byl mrtev, čeho jste se ještě bála?"
"Já ... Já nevím. Myslím, že ... myslím, že v té chvíli jsem nevěděla určitě, že jsem ho zabila. Chtěla jsem z té lodi prostě pryč."
"Co se stalo s revolverem?"
"To přesně nevím. V běhu jsem se snažila revolver vsunout do kabelky. Zdálo se mi, že jsem jej slyšela dopadnout na palubu a potom zbluňknout do vody."
"A kde jste měla kabelku?"
"Na ruce. Totiž, měla jsem ji zavěšenou na zápěstí."
"Nevíte, zda ještě měla revolver, když jste skákala z paluby?"
"Říkala jsem, že myslím, že jsem slyšela revolver padnout na palubu a potom se ozvalo zbluňknutí."
"A co vaše kabelka?"
"Vím, že jsem ztratila kabelku, když jsem seskakovala z paluby, protože mi sklouzla se zápěstí."
"Co jste učinila potom?"
"Potopila jsem se, pak jsem začala plavat a samozřejmě snažila jsem se poznat, kde to jsem. Na břehu jsem zahlédla světlo a zamířila k němu."
"Jak dlouho jste plavala?"
"Udělala jsem několik temp a potom jsem se zkusila postavit a opravdu, voda mi sahala něco málo nad pás. Pak už jsem se mohla dobrodit ke břehu."
"A poznala jste, kde se nalézáte, když jste vystoupila na břeh?"
"Ano, poznala."
"Podle čeho?"
"Stála jsem poblíž mola, které jsem znala."
"Poblíž jakého mola?"
"U mola, kde se prodává benzín a nafta. Je vzdálený pouhých dvě stě až dvě stě padesát metrů od parkoviště jachtařského klubu."
"Je to hned to první molo na sever od jachtařského klubu?"
"Ano."
"Jak daleko odtud byla jachta?"
"Víte, pane Masone, když teď o tom znovu přemýšlím, právě nastával příliv a jakmile se kotva zachytila, proudění vody pootočilo loď směrem k molu - myslím, že když jsem seskočila z paluby, nebyla jsem od mola dál než takových dvanáct

až patnáct metrů."
"A co jste učinila potom?"
"Došla jsem k parkovišti. Mám klíčky od zapalování schované pod koberečkem, protože jsem už klíčky nebo kabelku párkrát ztratila. Vytáhla jsem zpod koberečku klíčky a nastartovala motor."
"A co jste udělala pak?"
"Odjela jsem domů. Vysvlékla jsem promáčené šaty a vyprávěla manželovi, co se mi přihodilo."
"A co učinil váš manžel?"
"Řekl mi, že jsem teď hysterická, že v tomto nervovém stavu bych nemohla mluvit s policií, zejména když nevíme, co se opravdu přihodilo, že zajede k jachtařskému klubu a podívá se na jachtu, aby se přesvědčil, zda jsem opravdu Gillyho zabila, a v kladném případě že vyrozumí policii. Přemluvil mě, abych spolkla nějaké tablety. Byly to nějaké velmi silné tablety, co dostal proti bolestem. A dal mi dvojitou dávku, aby mě uklidnil."
"Co se stalo potom?"
"Byla jsem chvíli ještě nervózní, ale potom začaly tablety zabírat. Pocítila jsem příjemné teplo, bylo mi dobře. Potom si pamatuji, že byl den a že můj manžel nade mnou stojí a říká: Phyllis, spolkni tuhle pilulku a zapij vodou."
"A co jste učinila?"
"Natolik jsem se probrala, že jsem ho poslechla a pilulku si vzala."
Mason se obrátil ke zpravodajům. "Nuže, pánové," řekl, "vyslechli jste si celý příběh. Máte-li nějaké dotazy, moje klientka se je pokusí zodpovědět."
Jeden z reportérů se otázal: "Kolik bylo hodin, když jste vypálila tu ránu?"
Paní Bancroftová se na něho podívala: "Myslím, že soudní lékař správně stanovil dobu smrti," řekla. "Bylo kolem deváté hodiny večerní."
"Chcete říci, že jste Gillyho neviděla dříve, teprve až na jachtě?" zeptal se Hastings.
"Neviděla jsem ho. Snažila jsem se mu vyhnout. Když jsem ho na jachtě spatřila, velice mě to překvapilo."
"To zní věrohodně," řekl Hastings.
"Nechte dotazy na starosti nám," řekl zpravodaj novin vycházejících mimo okresní město. "Chci slyšet fakta. Můžete nám něco říci o důvodech, které vás vedly k tomu, že jste chtěla, aby Fordyce bydlel na palubě vaší jachty, paní Bancroftová?"
"Fordyce byl - Nu, byl v postavení, kde - Ne, bohužel vám to nemohu říci, aniž prozradím něco, co prozradit nechci."
"Mělo to vydírání něco společného s Fordycem?"
"Ne tu otázku raději neodpovím."
"Tomu muži - Gillymu jste zaplatila jeden tisíc dolarů?" "
"Ano."
"A vaše dcera Rosena zaplatila tři tisíce dolarů?"
"Má dcera se mi nesvěřila plně s tím, co se stalo, ale náhodou vím, že byla rovněž vydírána."
"Kvůli téže věci?"
"Ano."
"Čili to, kvůli čemu byla vydírána, bylo něco, co ohrožovalo její štěstí a spokojenost, stejně tak jako vaše?"
"Na tuto otázku raději neodpovím."
Ozval se další zpravodaj: "Víte, kam šel váš manžel poté, když jste usnula?"
"Ne, nevím."
"Říkal vám, že se půjde podívat k jachtě?"
"Ano."
"Mluvila jste s ním později o tom, zda byl u jachty?"
"Ano. Řekl, že odjel k jachtařskému klubu a naši jachtu nikde neviděl. Řekl mi, že šel k molu. Padla hustá mlha, která se dala krájet, ale já mu řekla, že proudění přílivu zanese jachtu blízko k molu, takže ji spatří. Mohla být čtyři až pět metrů daleko od mola, když ji příliv plně pootočil."
"A váš manžel řekl, že jachtu neviděl?"
"Ano."
"Ale přiznal, že odešel k jachtařskému klubu poté, co jste tvrdě usnula."
"Ano."
"A snažil se jachtu najít?"
"Ano."
"Kolik bylo hodin, když odjel ke klubu?" zeptal se Hastings.
"To nevím. Vím však, že bylo kolem desáté hodiny, když jsem došla domů, a než jsem se vysvlékla z promáčených šatů a pověděla mu, co se mi stalo, počítám, že uběhlo asi půl až tři čtvrti hodiny, než jsem usnula."
"A váš manžel čekal u vás, dokud jste neusnula?"
"Ano."
"Čili," obrátil se Hastings k novinářům, "protože bylo zjištěno, že smrt nastala kolem deváté hodiny, není možné, aby si manžel obžalované vzal revolver a vypálil smrtící střelu, co je myslím nápad, který se vám Perry Mason snaží naočkovat."
Novináři se podívali po sobě.
Další zpravodaj řekl: "Měl bych ještě pár dotazů, ale to počká. Tahle zpráva ale nepočká. Chci se dostat k dálnopisu, než mě někdo vyšplouchne." "
"Tos řekl dobře," odpověděl jeden z jeho kolegů. "Tak jdeme."

Novináři se jeden přes druhého hrnuli k východu z právnické knihovny. Jenom stání zástupce Hastings zůstal vzadu.
"Měl bych ještě několik dotazů," řekl Hastings.
"Nechcete se také dostat včas k dálnopisu?" usmál se Mason.
"Ne," řekl Hastings. "Chci se dovědět ještě několik dalších údajů."
Mason se usmál a řekl: "Za těchto okolností, pane Hastingsi, si myslím, že funkci státního zástupce tohoto okresu jste oddán mnohem víc a upřímněji než listu, který vás dočasně pověřil svým zastupováním proto, abyste se mohl účastnit této tiskové konference. Musím vás bohužel informovat, že doba určená pro dotazy už uplynula a že paní Bancroftová na další dotazy nebude odpovídat."
Hastings se otočil k Bancroftovi a řekl: "A co vy? Odjel jste k jachtařskému klubu a - "
"Abyste mi dobře rozuměl," řekl Mason. "Tisková konference byla svolána, aby paní Bancroftová přednesla svou výpověď. Její manžel nevypovídá."
Hastings řekl: "Přicházíte zas s těmi vašimi starými triky. Pokoušíte se předstírat, že její manžel sešel dolů k molu, že existovaly dva revolvery, že Gillyho zastřelil on, abyste tak sňal obvinění z paní Bancroftové, a když postavíme před soud jejího manžela, budete se snažit předstírat, že smrtící ránu vypálila paní Bancroftová. Pokud jde o mne, svou výpovědí jenom potvrdila obžalobu. A když budete chtít prohlašovat, že jednala v sebeobraně, tak ať se jenom pokusí vysvětlit, proč okamžitě po činu nevyrozuměla policii."
"Protože nechtěla, aby důvod vydírání vyšel najevo," řekl Mason. "Nepřála si, aby ji policie vyslýchala, proč byla vydírána, a především proč Fordyce zavedla na jachtu."
Hastings řekl: "Jen ať přednese svou výpověď na stanovišti svědků, kde ji mohu podrobit kontrolnímu výslechu a celou její výpověď roztrhám na cucky. Až bude vypovídat, nemyslete si, že soud dovolí, abyste u ní stál a hrál si na nápovědu. Bude vypovídat přesně podle zásad procesního práva jako jiný svědek. Já osobně si myslím, že tohle byla generální zkouška před vystoupením a z vaší strany pokus získat si sympatie tisku. Vyzývám vás, abyste obžalovanou zítra poslal na stanoviště svědků a nechal ji opakovat to, co říkala dnes."
"Vy si hleďte svého a já si také budu hledět svého," řekl Mason. "Tisková konference je u konce."

21

Šerif Jewett řekl: "Vzhledem k výpovědi vaší klientky, pane Masone, nerozumím tomu, že jste mě obvinil z nedbalého vyšetřování, protože jsem prý opomněl označil místo, kde stála jachta, když jsme ji našli. Je zřejmé, že proudění přílivu odneslo jachtu na to místo."
"Jde o to," řekl Mason, "že nevíte, co spadlo z paluby jachty. Nevíte, zda z paluby nebyly shozeny nějaké doličné předměty."
"Co vás vede k této domněnce?"
"Myslím, že z paluby byl shozen nějaký důležitý doličný předmět," řekl Mason. "A rovněž si myslím, že při každém policejním vyšetřování hodném toho jména by bylo přesně označeno stanoviště jachty a potápěči by prohledali dno na onom místě."
"Nevím, kam míříte," řekl šerif.
"To poznáte, ještě než bude přelíčení u konce," řekl Mason.
Šerif řekl: "Dobrá, odpovím vám stejně, jak jste vy odpověděl státnímu zástupci. Vy si hleďte svého a já si rovněž budu hledět svého."
"Děkuju vám," řekl Mason s úsměvem. "Pokud se mě týče, tisková konference již skončila. Paní Bancroftová, uvidíme se zítra. Do té doby na žádné otázky neodpovídejte. Prostě říkejte, že svou výpověď přednesete v pravou chvíli a na příslušném místě. Nikomu nic neříkejte."
Mason rázně vyšel z místnosti.
Della Streetová řekla: "Proč jste šerifovi neřekl, že při psaní toho dopisu bylo použito dvou psacích strojů?"
Mason se na ni usmál: "Našemu případu by nepomohlo, kdybychom zmátli šerifa, ale pomůže nám, když zmátneme vyděrače."
"Proč? Jeden z nich je po smrti."
"Víte, že byli jenom dva?" zeptal se Mason.
Několik vteřin přemítala nad jeho otázkou. "Ne," připustila posléze.
"Přesně tak," řekl Mason. "Pojďme něco sníst."

22

Ve čtyři hodiny telefonoval Drake. "Voláš ze zálivu, Paule?"
"Ano. "
"Jak vypadá počasí?"
"Zase je mlha."
"Hrome," řekl Mason. "Myslel jsem, že se ta mlha zvedne."
"Nu, snad se zvedá. Zdá se, že je drobet řidší."
"Utábořil ses u toho mola?"
"Houby, jsem přímo na mole," odpověděl Drake. "Mám na sobě bílé pracovní šaty s firmou naftové společnosti na zádech a čekám, až přirazí nějaká kocábka, aby nabrala pohonné hmoty."
"Prima, měj oči otevřené," řekl Mason.
"A po čem se mám koukat?"
"Po potápěčích," odpověděl Mason. "Myslím, že dříve než se setmí, objeví se tam státní zástupce a šerif v doprovodu

několika potápěčů. Nasadil jsem šerifovi brouka do hlavy. Myslí si, že by měl prohledat dno zálivu v blízkostí místa, kde byla jachta nalezena, a státní zástupce zas bude chtít vyvrátit tvrzení paní Bancroftové a pošle potápěče, aby obhlédl dno na místě, kde paní Bancroftová říkala, že seskočila z paluby. Soudím, že je přesvědčen, že vražda byla spáchána na místě, kde byla nalezena jachta."
"Dobrá, počkám tady," řekl Drake.
"A kdyby se objevili potápěči, dej mi vědět," řekl Mason. "Máš nablízku telefon?"
"Rovnou na molu," odpověděl Drake. "Sedím v budce na konci mola a mám výhled na záliv."
"Fajn," řekl Mason, "tak vyhlížej."
"Jak dlouho mám tady tvrdnout?"
"Dej si přinést jídlo," řekl Mason. "A případně si sežeň náhradníka, ale budu radši, když si to vezmeš osobně na starost."
"Ta mlha studí do kostí," řekl Drake. "Přisel jsem ve vycházkovém obleku a natáhl jsem si na to tyhle pracovní hadry, ale žádné teplo mi není."
"Tak se drobet proběhni a udělej si rozcvičku," odpověděl mu Mason. "Pleskej se dlaněmi do stehen, tak si rozpumpuješ krev. Rozpažit, vzpažit, jako bys byl mořský racek, co se chystá vzlétnout."
"Trhni si kyčlí," řekl Drake. "Je to fajn sedět si v teplé kanceláři a radit jinému, jak se zahřeje."
Mason se zasmál. "Jen vydrž, Paule. Stejně jsem ti prospěl, protože jsi natolik rozehřátý, že aspoň hodinu nepocítíš chlad."

23
Krátce po páté hodině volal Drake Masona znovu.
"Dobrý, Perry," řekl, "máme tu rušno."
"Jsi na molu?"
"Ano."
"Jaké je počasí?"
"Jasno."
"Zima?"
"Není to tak zlé, jako když byla mlha."
"A co se děje?"
"Šerif, státní návladní, šerifovi zástupci a potápěč."
"A co dělají?"
"Postávají a čekají na potápěče - zrovna se vynořil. Má něco v ruce."
"Vidíš, co to je?" zeptal se Mason.
"Ne. Potápěč ukázal rukou šerifovi a státnímu zástupci, že pluje ke břehu. Nevrací se k molu."
"Sleduj to dál," řekl Mason. "Říkej mi, co vidíš."
"Dobrá. Teď jsou v hloučku," řekl Drake. "Potápěč se vrací. Plave pod vodou. Podle vzduchových bublin poznám, kde je."
"Nemáš tušení, co našel?"
"Ne."
"Vůbec jsi ten předmět nezahlédl?"
"Ne.
"Mohla by to být kabelka?"
"Patrně ano. Našel to zrovna na místě, kde kabelka ležela ... Moment, Perry. Potápěč se zase vrátil. Přinesl tedy dvě věci. Ostatní jásají. Státní zástupce poklepává potápěče po zádech."
Mason řekl: "Svleč si ty pracovní šaty a zajdi na večeři, Paule. Máš po šichtě."

24
Soudce Hobart řekl: "Trestní věc stát Kalifornia proti Phyllis Bancroftové. Nadešel čas určený pro pokračování v předběžném projednávání. Slovo má obhajoba. Jste připraveni jednat, pánové?"
"Okamžik," řekl Hastings. "Jestliže slavný soud dovolí, včera jsme oznámili, že jsme prokázali rozsuzovaný trestný čin, ale rád bych položil několik dalších otázek, abych některé sporné body objasnil a vyvrátil kritické poznámky během tiskové konference, adresované vyšetřovacím orgánům tohoto okresu - "
"Soud se nezajímá o kritiky pronesené na tiskové konferenci," přerušil ho soudce Hobart. "Přeje-li si obžaloba předložit další důkazy po tom, co ukončila průzkumné řízení, soud to bude pokládat za žádost o další pokračování předběžného projednávání. Vznáší obhajoba nějaké námitky?"
"Nevznášíme námitky," řekl Mason.
Hastings pronesl vítězoslavně: "Předvolejte na stanoviště svědků šerifa Jewetta."
"Šerife, složil jste svědeckou přísahu už jednou, takže znovu přísahat nemusíte. Posaďte se.
Nuže, šerife, obracím vaši pozornost na takzvanou tiskovou konferenci, konanou včera odpoledne. Slyšel jste obžalovanou pronést její výpověď?"
"Ano slyšel."
"Týkala se její výpověď toho, co dělala večer dne desátého tohoto měsíce?"
"Ano."
"Co říkala obžalovaná o střelbě na jachtě, pokud se můžete na její slova co nejpřesněji upamatovat?"

"Řekla, že měla v kabelce revolver, že jej vytáhla z kabelky a zastřelila Willmera H. Gillyho. Nato seskočila z paluby jachty, na níž se to odehrálo, že kabelku upustila - domnívá se, že ji upustila, jakmile dopadla na vodní hladinu a že revolver upustila, když seskakovala z paluby. Říkala, že se jí zdálo, že slyšela pád revolveru na palubu a potom žbluňknutí do vody."
"Nuže," řekl Hastings, "když jste vyslechl její výpověď, odebral jste se na místo v přístavu, kde podle ní došlo k té střelbě?"
"Ano, učinil jsem tak."
"Doprovázel vás někdo?"
"Ano, doprovázel mě zkušený potápěč."
"A co učinil potápěč na základě vašich instrukcí?"
"Potápěč prozkoumal dno zálivu."
"Co našel, pokud něco nalezl?"
"Nalezl dámskou kabelku."
"Ukáži vám dámskou kabelku," řekl Hastings, "která obsahuje různé legitimace a promáčený, ale nicméně čitelný řidičský průkaz na jméno Phyllis Bancroftová a táži se vás, zda jste ji už předtím viděl?"
"Ano, viděl. Je to kabelka, kterou mi potápěč předal."
"Žádáme, aby kabelka s obsahem byla přijata k důkazu jako předmět doličný."
Soudce Hobart se zamyšleně zakobonil, když pohlédl na Masona. "Vznášíte námitky?"
"Vůbec ne, Vaše Ctihodnosti."
"Nalezl potápěč ještě něco jiného?"
"Ano, nalezl."
"Co to bylo?"
"Revolver."
"Můžete ten revolver popsat?"
"Ano. Je to šestiranný revolver Smith a Wesson, ráže 38, výrobní číslo 133 347. Obsahoval jednu prázdnou nábojnici a pět ostrých nábojů. Kontrolou záznamů bylo zjištěno, že revolver koupil Harlow Bissinger Bancroft, manžel obžalované."
"Provedl jste s revolverem nějaké balistické zkoušky?"
"Ano."
"A porovnal jste střely vypálené z tohoto revolveru se smrtící střelou?"
"Ano."
"K jakému výsledku jste došel?"
"Zkoušky prokázaly, že smrtící střela byla vypálena z tohoto revolveru."
"Nuže," pokračoval Hastings, "v průběhu tiskové konference byl váš úřad kritizován, že přesně neoznačil místo, kde jachta odpoledne dne jedenáctého tohoto měsíce kotvila a že nebylo prozkoumáno dno na tom místě zálivu. Pokusil jste se později přesně určit místo, kde jachta byla nalezena?"
"Ano."
"A k jakému jste dospěl výsledku, pokud jde o přesné stanovení místa, kde loď byla zakotvena?"
"Přesně jsem určil její stanoviště."
"Jak?"
"Po poradě s pilotem vrtulníku, který jachtu první objevil a vyfotografoval s přihlédnutím k význačným orientačním bodům na pobřeží, se mi podařilo přesně určit stanoviště lodi."
"Vyslal jste na ono místo potápěče?"
"Ano."
"Co našel, pokud něco našel?"
"Vůbec nic."
"Nuže," obrátil se Hastings vítězoslavně k Masonovi, "můžete klást kontrolní otázky "
Mason řekl: "Šerife, rozumím tomu tak, že váš potápěč našel kabelku a revolver přesně na tom místě, které paní Bancroftová označila?"
"Ano."
"Nepotvrzuje se tím pravdivost její výpovědi?"
Šerif si přehodil nohu přes nohu a řekl:
"Víte, záleží na tom, co tím potvrzením myslíte. Je to jako by vám nějaký lovec řekl, že stál pod dubem a na na tisíc metrů složil srnce jednou ranou, a aby prokázal pravdivost své výpovědi, zavede vás k tomu dubu."
Mezi diváky v soudní síni se ozval tlumený smích.
Soudce Hobart řekl chladně: "Není důvodu, abyste činil frivolní poznámky, šerife."
"Žádám slavný soud za prominutí. Nechtěl jsem být frivolní. Byl jsem dotázán, zda nález předmětů nepotvrzuje pravdivost výpovědi obžalované, a pokusil jsem se odpovědět, jak nejlépe jsem dovedl. Pravdivost její výpovědi nebyla prokázána, kdepak, pane - rozhodně ne té části její výpovědi, která se týká toho, co se sběhlo na palubě jachty. Nález předmětů může právě tak dobře prokazovat, že šlo o úkladnou vraždu."
"Řekl jste, že máte fotografii, kterou pořídil pilot vrtulníku?"
"Ano."
"Na snímku je vidět místo, kde jachta kotvila?"
"Ano."

Můžete mi tu fotografii laskavě ukázat:'"
Šerif natáhl ruku a státní zástupce Hastings mu podal fotografii formátu 18 x 24 cm.
"Zde je ten snímek," řekl šerif. "Je to vlastně zvětšenina, na níž je vidět jachtu, a tylo čáry jsme zakreslili, aby bylo vidět, kde leží význačné orientační body."
"Dobře," řekl Mason. "Pozoroval jste fotografii a stanoviště jachty s geodetickou mapou, kterou jsem předložil k důkazu?"
"Neučinil jsem to, ale mohu to udělat."
"Učiňte tak prosím a sdělte mi, jaká je na uvedeném místě hloubka."
Šerif se obrátil k soudnímu úředníkovi, který za chvíli vyhledal mezi papíry geodetickou mapu, Masonem předloženou k důkazu hned po zahájení předběžného přelíčení.
Po krátkém měření a propočítávání šerif řekl: "Pokud mohu říci, hloubka na onom místě činí za odlivu asi tři metry."
"Nevíte přibližně, kolik kotevního řetězu bylo odvinuto, když byla jachta nalezena?"
"Ano, vím to. Přibližně pět metrů."
"Ale když jste našel loď a když tento snímek byl pořízen," řekl Mason, "jachta se otáčela kolem kotvy. O několik hodin dříve se jachta otáčela za přílivu a s pěti metry kotevního řetězu venku jistě kroužila v značném oblouku."
"Myslím, že s tím potápěč počítal."
"Říkáte, že si to myslíte."
"Dal jsem mu instrukce, aby prohlédl také dno v okolí."
Mason řekl: "Jestliže slavný soud dovolí, navrhuji škrtnout v protokolu všechny výpovědi svědka o tom, co potápěč učinil, co potápěč viděl a co potápěč nalezl, protože jde o svědectví z druhé ruky a z doslechu."
"Jestliže slavný soud dovolí," řekl Hastings, "dokážeme souvislost. Potápěč je přítomen v soudní síni. Nezamýšlel jsem ho předvolat, ale mohu tak učinit."
"Raději ho předvolejte," řekl Mason. "Prohlašuji, že jestliže budu mít možnost klást potápěči kontrolní otázky, svůj návrh na škrtnutí části šerifovy výpovědi z protokolu odvolám. Jinak budu trvat na svém návrhu."
"Nuže dobře," řekl Hastings, "můžete odejít, šerife. Předvolám na stanoviště svědků Fremonta L. Dibbla."
Dibble složil svědeckou přísahu a uvedl, že je potápěčem z povolání a že byl šerifem a státním zástupcem pověřen, aby prohledal dno zálivu na jistých stanovených místech.
"Obracím vaši pozornost k prvnímu místu, poblíž zásobovacího mola, severně od jachtařského klubu. Co jste našel na tom místě?"
"Našel jsem tam dámskou kabelku a revolver."
"Ukáži vám dámskou kabelku, jež byla přijata k důkazu, a táži se vás, zda je to táž kabelka, co jste nalezl."
"Ano, je to ona."
"Ukáži vám tento revolver a táži se vás, zda je to revolver, co jste našel."
"Ano, je to on."
"Můžete klást kontrolní otázky," řekl Hastings.
"Je kabelka v témže stavu, jako když jste ji našel?" reptal se Mason.
Svědek si kabelku pečlivě prohlédl. "Ano, pane."
"A její obsah zůstal nedotčený?"
"Ano, pane."
"Když jste ji našel, neobsahovala žádné peníze?"
"Ano. Byla v ní tobolka se třemi dvacetidolarovými bankovkami, dvěma desetidolarovými bankovkami, jednou pětidolarovou bankovkou, třemi dolarovými bankovkami a několik mincí."
"To obsahovala tobolka?"
"Ano, pane."
"Žádné jiné peníze v ní nebyl?"
"Žádné jiné peníze neobsahovala."
"Je revolver v stejném stavu, jako když jste jej nalezl?"
"Ano, pane."
"Kde ležel revolver vzhledem k místu, kde jste našel kabelku?"
"Revolver ležel asi ... no asi šest až devět metrů odtud dál, řekl bych."
Mason řekl: "Nuže, státní zástupce se vás na to neptal, ale jste zřejmě tentýž potápěč, který později sestoupil na dno zálivu v místě, který na geodetické mapě kroužkem označím slovem jachta. Je to tak? "
"Ano, pane."
"Prohledal jste dno na tom místě?"
"Ano."
"A nic jste nenašel?"
"Nenašel jsem nic."
"Vůbec nic?"
"Nu," řekl svědek, "nějaká odhozená stará plechovka na červy ležela dobrých třicet metrů od jachty, totiž od místa, kde jachta byla nalezena."
"Ale když jachta kroužila v oblouku, mohla loď být při přílivu blíže?"
Svědek se na okamžik zamyslel a potom řekl: "Ano, soudím, že ano."
"Jak jste poznal, že je to plechovka na červy?"
Svědek se usmál a řekl: "V té hloubce byla celkem dobrá viditelnost. Mohl jsem si přečíst štítek. Byla to prázdná

konzerva od fazolí. Proto jsem mluvil o staré plechovce na červy."
"Jaký štítek?"
"Nu ten přilepený kus papíru obtočený kolem plechovky."
"Mluvil jste o staré plechovce na červy."
"No," usmál se svědek, "poblíž jsem žádného rybáře neviděl, a tak jsem usoudil, že plechovka už nějaký čas leží ve vodě."
"S neodlepeným štítkem?" zeptal se Mason.
Svědek se zamyslil a řekl: "No, víte, když o tom přemýšlím, měl bych spíš říct, že to byla plechovka na červy a ne stará plechovka na červy. Je otázka, kdy se dá mluvit o stáří."
Svědek se usmál na státního zástupce.
"Děkuji vám," řekl Mason, "to je všechno."
"A nyní, jestliže slavný soud dovolí," řekl Mason, "vzhledem k nově předloženým důkazům chci položit ještě několik kontrolních otázek svědkovi obžaloby Stilsonu L. Kelseymu."
"Soudím, že vzhledem k nově předloženým důkazům a ježto obžaloba průkazní řízení už skončila, máte plně právo položit dodatkové otázky kterémukoli svědkovi," řekl soudce Hobart. "Pane Kelsey, předstupte."
Kelsey tentokrát poněkud nadutě zaujal místo na stanoviti svědků.
Mason řekl: "Pane Kelsey, na včerejší tiskově konferenci, kde obžalovaná přednesla svoji výpověď, jste nebyl přítomen."
"Ne, nebyl, pane."
"Ale slyšel jste, co řekla?"
"Ano, slyšel."
"A vzápětí potom jste se odebral k zálivu s potápěčskou výstrojí, na místě, které popsala obžalovaná, jste se ponořil ke dnu, nalezl tam kabelku obžalované, jež obsahovala asi tři tisíce dolarů v padesáti a stodolarových bankovkách, jež jste si přivlastnil, a pak abyste připravil klamné důkazy usvědčující obžalovanou, položil jste nedaleko místa, kde ležela kabelka, smrtící zbraň. Učinil jste to?"
"Cože? " vykřikl Kelsey. "Já - "
"Vaše Ctihodnosti," přerušil ho Hastings, "vývody obhajoby se vymykají z rámce kontrolního výslechu. Jsou naprosto nepřislušné. Svědek není obžalován."
"Bude obžalován," řekl Mason, "protože hodlám prokázat, že jsem ještě předtím, než obžalovaná přednesla svou výpověď, dal potápěčem pečlivě prohledat dno zálivu na onom místě, že se tam tehdy nalézala kabelka obžalované, obsahující tři tisíce dolarů, že jsem potápěči řekl, aby z kabelky ty tří tisíce dolarů vyňal a vložil do ní tři tisíce dolarů, které jsem vyzvedl z banky, kde byl pořízen seznam sérií a čísel těchto bankovek a že v té době poblíž místa, kde kabelka byla nalezena, žádný revolver neležel. Někdo se tudíž odebral na ono místo, z kabelky vzal tři tisíce dolarů a poblíž položil vražednou zbraň. Tou osobou byl nutně vrah - osobou, která byla Gillyho společníkem a připojila se k němu na jachtě krátce poté, co obžalovaná odešla, osobou, jež připlula loďkou, přivázala ji k jachtě a zůstala na palubě, když stoupající příliv zahnal loď do jiné části zálivu, osobou, která seděla s Gillym, když si otevřel konzervu s fazolemi z lodní kuchyně, a prázdnou plechovku odhodila do vody. Mezi oběma muži došlo k hádce, když tato osoba obvinila Gillyho, že ji podvedl, pokud šlo o výši výkupného a
Gillyho zastřelila zbraní, kterou paní Bancroftová upustila na palubu. Ta osoba mrtvolu prohledala a když u ní žádné peníze nenašla, odplula loďkou ke břehu, kde -"
"Počkejte moment," řekl Kelsey, "mě obviňovat nemůžete, protože jsem byl pod dozorem detektiva. Po mém rozhovoru s Eve Amoryovou mě sledoval až k činžovním domům Ajax - Delsey."
Mason se usmál: "Vy tedy víte, že jste byl sledován?"
"Ovšem."
"A," řekl Mason, "poněvadž jste tušil, že jste pod dohledem a že detektiv průčelí činžovních domů Ajax - Delscy pozoruje, nic vám nebránilo, abyste zadním východem vyklouzl, vypůjčil si vůz, který tam stál zaparkovaný, a odjel do přístavu?"
"Nic podobného mi prokázat nemůžete," řekl Kelsey.
"Ale, ano, mohu," řekl Mason, "protože bankovky, které jsem vložil do kabelky paní Bancroftové, jsem z banky vyzvedl dlouho poté, co vražda byla spáchaná, a banka si čísla vydaných bankovek zaznamenala. Asi se nemýlím, řeknu-li, že máte ty tři tisíce nyní při sobě, anebo že jsou ukryty ve vašem pokoji či automobilu. Hodlám požádat o vydání příkazu k perlustraci a domovní prohlídce - "
Dlouhý, nekonečný okamžik Kelsey Masona pozoroval a odhadoval situaci, načež náhle, dříve než ho mohl někdo zadržet, opustil stanoviště svčdků a vběhl dveřmi do soudcových komnat.
Po první chvíli překvapení se šerif rozběhl za ním. Mason se otočil a zazubil se na Bancrofta.
Odkudsi ze vzdálené chodby se ozvalo volání: "Stůj, nebo střelím!"
Vzápětí bylo slyšet dva výstřely jeden za druhým.
O několik minut později se šerif vrátil do soudní síně a vedl spoutaného Kelseye.
"Jestliže slavný soud dovolí," řekl Mason, "myslím, že když šerif prohledá svému vězni kapsy, najde v nich svazek bankovek a že čísla na nich budou souhlasit s bankovním seznamem, který nyní šerifovi předávám. Kelsey se domníval, že ho Gilly podvedl, pokud jde o výši výkupného tří tisíc dolarů. Když na jachtě vyslechl Gillyho příběh, myslel, že byl znovu podveden, totiž, že paní Bancroftová předala Gillymu větší částku peněz, dříve než po něm vypálila. Slavný soud se jistě upamatuje, že náraz jachty o dno byl natolik prudký, že paní Bancroftová ztratila rovnováhu a stiskla spoušť. Podle toho lze logicky předpokládat, že Gilly ztratil rovněž rovnováhu a že po výstřelu si

zachoval tolik duchapřítomnosti, aby zůstal ležet a nestal se terčem dalšího výstřelu.
Kelsey obvinil Gillyho, že ho podvádí. Měl revolver, který nesklouzl do vody, ale zůstal ležet na palubě. Chladnokrevně tím revolverem Gillyho zastřelil a pak ho prohledal, protože se domníval, že Gilly bude mít u sebe větší peněžní obnos. Byl zklamán, když žádné peníze nenašel.
Nato odplul loďkou ke břehu, nasedl do vypůjčeného či ukradeného vozu, vrátil se k zadním dveřím činžovních domů Ajax - Delsey, vešel do Gillyho bytu a pečlivě připravil scénu, aby se zdálo, že Gilly jedl naposled ve svém bytě předtím, než odešel k jachtařskému klubu. Tím oklamal i úřady takže se podle nezažitých zbytků jídla zdálo, že Gilly zemřel o několik hodin dříve, než tomu bylo ve skutečnosti."
Soudce Hobart se podíval na krčícího se Kelseye a řekl šerifovi: "Prohledejte ho. Přesvědčíme se, zda má u sebe bankovky, jejichž čísla souhlasí se seznamem, který pan Mason předložil."

25
O deset minut později, když soudce Hobart v součinnosti se státním zástupcem pečlivě porovnal čísla bankovek nalezených v Kelseyově náprsní tašce, soudce Hobart řekl: "Pane Masone, čísla souhlasí. Předpokládám, pane Hastingsi, že je načase učinit návrh na zproštění paní Bancroftové z obžaloby."
"Činím tento návrh," řekl Hastings poněkud ostýchavě.
"Chtěl bych učinit prohlášení," ozval se Kelsey.
"Cokoli řeknete, může být použito proti vám," řekl soudce Hobart. "Nemusíte vypovídat. Pokud výpověď učiníte, musí být dobrovolná a může být použita proti vám."
"Vím, zač je toho loket," odpověděl Kelsey unaveně. "Chci pouze konstatovat, že pan Mason to všechno měl dobře prokoumáno, až na jednu věc. Zastřelil jsem vlastně Gillyho v sebeobraně. Obvinil jsem ho, že podvádí, že lže a že shrábl výkupné, o němž nic neřekl. On to popřel a já řekl, že ho tedy prohledám. Šel jsem k němu a on uchopil nůž, který vzal z lodní kuchyně, a vrhl se na mne. Proto jsem na něho vystřelil."
"A co jste učinil pak?" zeptal se soudce Hobart.
"Prohledal jsem ho, zda ty peníze najdu. Nenašel jsem ani těch tisíc dolarů nebo co mu z nich zůstalo, co předtím dostal od paní Bancroftové. Byl to podvodník skrznaskrz, a jakmile pochopil, co u něho najdu, pokusil se mě zabít."
"Co jste učinil s revolverem?"
"Vzal jsem ho a uschoval tam, kde by ho nikdo nehledal. Později, když jsem se dozvěděl, co vyprávěla paní Bancroftová na tiskové konferenci, zasunul jsem patronu do jedné prázdné komory revolveru a prázdnou nábojnici vyhodil. Opatřil jsem si potápěčskou výstroj, ponořil se na dno zálivu, našel kabelku, vybral z ní peníze a revolver položil poblíž kabelky. Měl jsem dojem, že za daných okolností mám právo na ty peníze. Díky mně získal Gilly možnost svůj nápad proměnit v skutek a vytlouct z toho peníze."
Soudce Hobart se otočil k Masonovi: "Co se stalo se střelou, kterou vypálila paní Bancroftová?"
"Existuje pouze jediná možnost," řekl Mason. "Když Gilly klopýtl, střela ho tak minula o centimetr a proletěla kolem jeho hlavy otevřenými dveřmi kajuty. Vzpomeňte si, že Gilly vytahoval kotvu, že lodní motor běžel, že pak Gilly vyhodil spojku a vracel se do kajuty. Dveře zůstaly otevřené a střela vypálená paní Bancroftovou jimi nepochybně proletěla."
Soudce Hobart se zamyšleně zakabonil.
"Byl to neskutečně zajímavý a pozoruhodný případ," řekl. "Obžalované mohu jenom blahopřát k obratné strategii, s kterou její obhájce odhalil pravého pachatele. Chtěl bych se jenom informačně pozeptat, zda se svědek Drew Kirby opravdu zmýlil v totožnosti muže, s nímž byla spatřena paní Bancroftová večer dne desátého tohoto měsíce?"
"Svědek se zmýlil," řekl Mason. "Tím mužem byl ve skutečnosti Irwin Victor Fordyce."
"A co se s Fordycem stalo?" zeptal se soudce Hobart.
"Buď byl zavražděn, anebo považoval za moudřejší zmizet, aby nebyl nalezen," řekl Mason.
Harlow Bancroft se zvedl. "Když slavný soud dovolí, směl bych učinit prohlášení?"
"Zajisté," řekl soudce Hobart.
"Myslím, že Irwin Fordyce zmizel, protože věděl, že ho v souvislosti s přepadením benzinové pumpy hledá policie. Domnívám se, že se obával, že je předem odsouzen a považován za viníka, protože byl trestán už jednou. Chci využít této příležitosti k tomu, abych veřejně prohlásil, že se všichni můžeme dopustit omylu a chyb. Dopustil jsem se jich rovněž. Jako nezralý mladík jsem odcizil automobil a za tuto krádež jsem odseděl trest ve věznici. Od té doby jsem se snažil žít poctivě. Chci na tomto místě veřejně prohlásit, že jestliže Irwin Fordyce dobrovolně přihlásí na policii, postarám se o to, aby soudní přelíčení bylo vedeno objektivně a on měl nejlepšího obhájce, které lze za peníze získat. Zaplatím palmáre pana Masona, když jeho obhajobu převezme, a bude-li Fordyce vinen, musí za svou vinu pykat. Pokud se toho činu nedopustil, postarám se o to, aby byl obžaloby zproštěn, a nabídnu mu odpovědné postavení v některé z mých obchodních společností, kde bude mít možnost dalšího růstu."
Reportéři se nahrnuli dopředu a co chvíli prskaly blesky fotoaparátů.
Soudce Hobart se pousmál a řekl: "Jsem rád, že jste učinil tuto výpověď, pane Bancrofte. Promluvil jste jako muž a jsem přesvědčen, že i napříště budete rád, že jste prohlásil to, co jsme nyní slyšeli.
Pokud jde o vaši poznámku o nejlepších obhájcích, které lze za peníze získat, myslím, že výsledek rozsuzovaného případu mluví za sebe.
Obžalovaná se z vazby propouští. Pan Kelsey se odevzdává do rukou šerifa. Soud zabavuje peníze u něho nalezené jako doličný předmět. Přelíčení se odročuje."

26
Mason, Della Streetová, Paul Drake, Harlow Bancroft, Phyllis Bancroftová a Rosena Andrewsová se shromáždili v

Masonově kanceláři. Paní Bancroftová řekla se slzami v očích: "Nedovedu vám slovy dostatečné vyjádřit, co jste všechno pro mne udělal, pane Masone."
Bancroft vytáhl z kapsy šekovou knížku a řekl: "Nepovím vám to slovy, ale pokusím se to vyjádřit tímto šekem."
Mason řekl: "Bancrofte, jsem rád, že jste našel dost odvahy, rozhodnosti a mužnosti k prohlášení, které jste učinil v soudní síni. Poznáte, že váš život bude pro vás mnohem snazší a mnohem příjemnější než dosud."
Mason obešel psací stůl. "Chtěl bych vám potřást rukou," řekl. "Těší mě, když mohu opravdovému muži stisknout ruku."
Advokát a Bancroft si stiskli ruce.
Rosena advokáta políbila a poté ho na druhou tvář políbila Phyllis Bancroftová.
Mason s oběma tvářemi se stopami po rtěnce pohlédl usměvavě na Dellu Streetovou.
Della našpulila ústa.
"Nebudu trhat partu," řekla.